

வினாவெண்பா

விடை விளக்கக் கட்டுரை

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILLOOR - 605 001
KOVILLOOR - 605 001
KOVILLOOR - 605 001

2376

1956 —

சுவாவடுதுறை ஆதினம்

A.No: 2376

223

உ

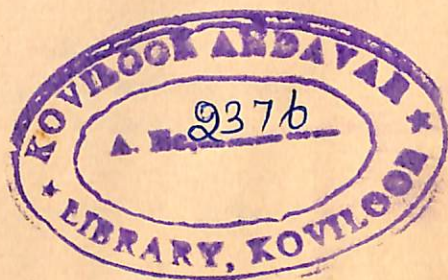
சித்தாந்த சைவ

ஐந்தாவது மாநாட்டு மலர்

திருவெண்ணெய்நல்லூர்.

துன்முகி-ஸ்ரீ புரட்டாசி-மீ உக-உ

14-10-1956

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

10

நாள் தந்திரம்

நாள் தந்திரம் இயற்றியவர்

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

1910-1911

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

வெளியீடு எண் : 102

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

2376

கொற்றவன்குடி ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார்
அருளிச்செய்த

வினாவெண்பா

நூலின்

விடை விளக்கக் கட்டுரை

இஃது

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம்

21-வது குருமஹாசந்திதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

ஆதின வித்துவான்

தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியன்

எழுதியது.

திருவாவடுதுறை ஆதினம்

1956

1956 —

உரிமை பதிவு

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்தி அச்சகம்,
திருவாவடுதுறை.

KOVILLOOR MADALAYAM
(NEAR) K. M. K. (PHONE: 2436846)
630 307

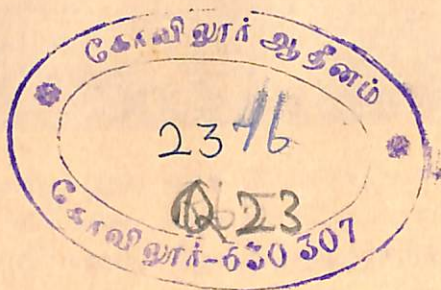
உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையில் சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பானு வாகிக்
குயிலாரும் பொழில்திருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடுழி தழைக மாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

—சிவஞானயோகிகள்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவ நாயனார் துதி

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டிரு தயகமல முகைக ளெல்லாம்
கண்திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவும்
மெய்கண்ட தேவன்மிகு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

—அருணத்திதேவநாயனார்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்தொன்றுவது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கு

உந்தி களிற்று உயர்போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ நமச்சிவாயமூர்த்திகள் துதி

இருதய நாப்பண் அஞ்செழுத் துருவின்
 இறைவனை உயிர்க்கொலை செயாமை
 அருள்பொறி அடக்கல் பொறைதவம் வாய்மை
 அன்பறி வென்னுமெண் மலர்கொண்(டு)
 ஒருமையொ டருச்சித் திடுகளன் றடியார்க்(கு)
 ஒள்ளிய தீக்கைசெய் துணர்த்தத்
 திருவமர் துறைசை உறையருள் குருவாம்
 திரு நமச்சிவாயர்தாள் போற்றி.

—மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

21-வது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணியதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

வேதமே முதலாம் விழுமிய நூல்கள்
 விளம்பியு மவற்றைக் கற்றநன் முனிவர்
 போதமே விரும்பிப் பொன்னடி பரவப்
 பொருந்தியங் கவர்க்கன் றிருந்தருள் புரிந்த
 நாதனே நரர்க்கும் நலம்பயந் தருள்வான்
 நண்ணினல் துறைசை நமச்சிவ யத்தின்
 பாதமே வுறுத்தும் பரமசற் குருவாம்
 சுப்பிர மணியர்நற் பதமலர் தொழுவாம்.

—தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸன்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர தேசிக ஞர்த்திகளை

21வது மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் வழிபடுதல்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கொற்றவன்குடி

ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் துதிப்பாடல்கள்

அடியார்க் கெளியன் எனத்தில்லை
 அண்ணல் அருளும் திருமுகத்தின்
 படியே பெற்றான் சாம்பாற்குப்
 பரம முத்தி அப்பொழுதே
 உடலும் கரைவுற் றடைந்திடுவான்
 உயர்தீக் கையினை அருள்ளோக்கால்
 கடிதிற் புரிகொற் றங்குடியார்
 கமல மலரின் கழல்போற்றி.

திருவார் கயிலைத் திருநந்தி தேவர் திருமரபில்
 வருமா சிரியன் மறைஞான சம்பந்த மாகுரவன்
 அருள்சார் **உமாபதி** தேசிகன் செஞ்சர னாம்புயமென்
 மருவார் மலரினை யுள்கி வழுத்தி வணங்குதுமே.

—குருபரம்பரை விளக்கம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கொற்றவன்குடி

ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் துதி

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

தனாதென் றெவையுந் தான்கருதித்
தன்னைத் தெரியா தலமந்தே
கனாவின் பொருளைக் கண்டுமகிழ்
கடையேன் தன்னைக் காத்திடவே
வினாவெண் பாஎன் றொருநாளும்
விளம்பி யருளும் **உமாபதி**என்
மனாதி மயக்க மகல்விப்பார்
மலர்த்தாள் சிரத்தே சுமப்பேனே.

—தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸன்.

உ
சிவமயம்

நன்றியுரை

பிரான் அருள் உண்டெனில் உண்டுநற் செல்வம்;
பிரான் அருள் உண்டெனில் உண்டுநல் ஞானம்;
பிரான் அரு ளிற்பெருந் தன்மையும் உண்டு;
பிரான் அரு ளிற்பெருந் தெய்வமும் ஆமே.

— திருமந்திரம். 1645.

உலகம், மக்களுடம்புக்காவன நல்கியும் விளைத்
தும் உதவுகிறது. அவ்வுதவிபெற்று வளரும் மக்க
ளாகிய நாம் ஞானத்தை வளர்த்து நன்முத்தி எய்து
வதே நல்லது. ஞானம், ஞானநூல்களாலும் சற்குரு
திருவருளாலும் விளைவது. சன்மார்க்கநெறி நடப்
போர்க்கு அருளும் ஞானமுமே கண்களாம். இத்
தகைய இருவிழிகளையும் நமக்கு உதவி உணர்த்தும்
பெருந்துறையாவது திருவாவடுதுறை ஆதீனமே.
சிவமாகவே உள்ள ஞானகுரவர்கள் திருமரபு
இங்கு நிலைபெற்று ஞானதானமும், திருவருட்
பாலிப்பும் உலகமாந்தர்க்கு இணையற்றவகையில்
உபகரித்துவருதல் யாவரும் அறிந்தசெய்தியேயாம்.

இந்த வகையில் தற்போது, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர
தேசிகர் துறைசைத்திருமடத்தே ஞானபீடத்தில்
எழுந்தருளியிருந்து அருட்செங்கோல் நடாத்தி
வருபவர்கள் இவ்வாதீன 21-வது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் ஆவார்கள். இவர்கள், உலகமக்கள் யாவரும் ஞான சாத்திரங்கள் கிடைக்கப்பெற்று ஒதி, உணர்ந்து, ஒழுகி, உய்யவேண்டும் என்ற பெருங்கருணைத் திருவுள்ளம் பூண்டுள்ளார்கள். இதற்காக இவர்கள் புரிந்துவரும் மகோபகாரச் செயல்கள் பற்பலவாம். அவற்றுள் ஒன்று, ஞானப்பனுவல்களை எளிதில் விளங்கு முறையில் இயற்றுவித்து இலவசமாக எவர்க்கும் வழங்கி வருதலாகும்.

இந்நெறியில், அடியேனையும் ஆட்படுத்தி, மெய் கண்ட சாத்திரநூல்கட்கு ஒவ்வொன்றாக விளக்கக் கட்டுரைகள் காணச் செய்து, இலவச வெளியீடுகளாக உதவியருளிவருகின்றமை தெரிந்த செய்தியே. இத்தகைய புண்ணிய நெறியிலே அடியேனைச் செல்லவிட்டுள்ள பெருங்கருணையை என்றும் மறவாது போற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இப்போது, ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்கள், நிகழும் துழுகி ஆண்டு, புரட்டாசித் திங்கள், விஜயதசமி நன்னாளில் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் நடைபெறும் சித்தாந்த சைவ மாநாட்டு மலராக ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் அருளிச் செய்துள்ள நூல்களுள் வினுவெண்பா நூலின் விடைவிளக்கக் கட்டுரை என்னும் இந்நூலைத் தமது ஸ்ரீ நமசிவாய மூர்த்தி அச்சகத்தே அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றார்கள். இந்த விடை விளக்கக் கட்டுரை நூல் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களின் திருவருள் ஆணைப்படி

அடியேனால் இயற்றப்பெற்றது. இதனை அங்கீகரித்தருளிய பெருந்தகைமையைப் போற்றி இறைஞ்சுகின்றேன். இதனைக் கண்ணுறும் ஆன்றோர்கள், இதன்பால் காணப்படும் குற்றங்கட்கு அடியேனைப் பொறுத்திடுவார்களாக.

அடியேனை ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களின் திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கியும், அடியேன் அவ்வப்போது ஆக்கிவரும் நூல்களுக்கு உடன் இருந்து ஊக்கியும் உதவிவரும் பண்புமிக்கார், இவ்வாதீனத்தின் அடியவர் வித்துவான் திரு. T. S. நியாகராஜதேசிகர் அவர்கள் ஆவர். இவர்களது தோழமையும் துணையும் என்றும் போற்றுதல் புரிவன ஆகுக எனக் கனிவோடும் நினைகின்றேன். இவர்கள், இந்நூலுக்கும் சிறந்த அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்கள். இந்நூலினை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கும் இவர்களது வண்மையினை அடியேன் என்றும் போற்றுகடமை உடையேன்.

இந்நூலினைக் கண்ணுறும் யாவர்க்கும் எனது பணிவு சேர்வதாக !

உலகம் ஞானப்பனுவல்களை ஆதரவோடும் அடையப்பெற்று, ஒதி ஒழுகி உய்திபெறுக.

இங்ஙனம்,

21-G. துக்காராம் தெரு,)	விடை விளக்கக் கட்டுரைநூல் ஆசிரியர்,
கடலூர் N. T.)	திருவாவடுதுறை ஆதினப் புலவன்,
துன்முகி, புரட்டாசி.)	தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸன்.

உ

சிவமயம்

அணிந்துரை

எவ்வவர் தம்மை யேனும் யாவரே எனினும் போற்றின்
அவ்வவர் இடமாய் நின்றே அவர்க்கருள் செய்வாய் போற்றி
மெய்வரு தெளிவி லுன்னை வெளிப்பட உணர்த்துள் னோர்க்குத்
தெய்வத போக முத்தி சிறப்போடு தருவாய் போற்றி.

—கந்தபுராணம்.

சிவநெறியானது உலகத்தில் வழங்கும் சமய நெறிகள் எல்லாவற்றினும் பழமையானது. உலக மக்கள் இச் சிவநெறியில் - ஞானநெறியில் ஒழுகி நித்தி யானந்தப்பேற்றை அடைதற்கு ஞானசாத்திரநூல் களும், ஞானாசாரியர்களும் உகந்த சாதனங்களாம். இவ்விருசாதனங்களும் ஒருங்கு அமைந்து விளங்கும் இடம் திருவாவடுதுறை ஆதீனமாகும் என்பது உலகு அறிந்த உண்மை. இத்துறைசை ஆதீனத்துச் சிவஞானக் கலைக்கருவூலத்தில் மெய்கண்டசாத்திரம், பண்டாரசாத்திரம் என்னுமிரண்டும் இன்றியமையாத இருநிதி போல்வன ஆகும். மெய்கண்டசாத்திரம் என்பது பதினான்கு நூல்களைக்கொண்டது. 'உந்தி களிறு' என்னும் பாடல் இவைகளை இன்னவை என நவில்வது. இவை ஞானசாத்திரம் எனவும் பேசப் படும். இவ்வாறே துறைசை ஆதீனத்துப் பண்டார

௫

சாத்திரமும் பதினான்கு நூல்களையுடையது. இவ்விரு திறத்து 28 நூல்களும் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியினை விளக்கிக்காட்டுவன. இந்தச் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியைப் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை, திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்து ஞானசாரியர்கள் வழிவழியாகப் போற்றிக் காத்து வருதல் சிவநேசச்செல்வர்களின் நல்வினைப் பயனே யாகும்.

இத்திருவாவடுதுறை ஆதினத்து ஸ்ரீ நமச்சிவாய ஸுரத்தினின் 'அருட்பிரசாதமோ' என்று போற்றற்கு உரியவர்களும், இவ்வாதின அருள் ஞானபீடத்தில் இருபத்தேராவது மகாசந்நிதானமாக இதுபோழ்து சிவஞானச் செங்கோல் செலுத்துபவர்களுமாகிய ஸ்ரீ-ஸ-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள், உலகினர் யாவரும் சித்தாந்தச்செந்நெறி அறிந்தொழுகி ஞானசாரியர் திருவருள் அடையப் பெற்று உய்தி பெறவேண்டுமென்னும் பெருங்கருணை உடையவர்கள். இவர்கள் ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளியதுமுதல் ஞானசாத்திர அமுதத்தை உலகெலாம் அருந்தி வாழவேண்டும் என்ற பெருங்கருணையால் மெய்கண்டசாத்திர உணர்ச்சி அருகிவருகிற இக்காலத்தில் மெய்கண்ட சாத்திரநூல்கள் பதினான்கையும் தனித்தனியாகத் தமது ஆதினத்துப் பூர்வாசாரியர்கள் அருளிய உரைகளுடன் வெளியீடு செய்தும், மற்றும் அச்சாத்திர நூல்களுக்குத் தகுந்த சான்றோர்களால் விளக்கவுரைகள் எழுதுவித்து அச்சிட்டுதவியும் வருகிறார்கள். மேலும் பல ஞான நூல்களையும் இலக்கிய நூல்களையும் வெளியீடு

சு

செய்தும் சிவப்பணியில் தலைநின்றும் தெய்வத் தமிழையும் சைவசமயத்தையும் இரு கண்களாகக் கொண்டு பரிபாலனம் செய்து வருவது சைவ நன்மக்கள் செய்த நற்றவப்பயனேயாகும். அன்றியும் சிவஞானத்தை விரும்பும் அன்பர்களுக்கு அதனை அளிப்போர் அரியராகிய இக்காலத்தில் நம்முடைய ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் கருணை கூர்ந்து ஆண்டுதோறும் திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருவனந்தபுரம் முதலிய இடங்களில் சித்தாந்தசைவ மாநாடும், துறைசையம்பதியில் திருமந்திரமாநாடும் கூட்டுவித்தருளிச் சாத்திரஞானம் நிரம்பப்பெற்ற பல பெரியோர்களின் வாயிலாகச் சிவஞானபோதச் சொற்பொழிவை நாமெல்லோரும் கேட்டு நலம்பெறும் வண்ணம் செய்தருளுகின்ற சிவஞானதானச்செயல் அறிஞர்கள் யாவரும் போற்றற்குரியது. இம்முறையில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களின் அருள் நோக்கால், துன்முகி ஆண்டு புரட்டாசித்திங்கள் விஜயதசமி நன்னாளில் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் நடைபெறும் சித்தாந்தசைவ மாநாட்டுமலராக மிளிரும் நூல் “வினாவெண்பாவின் விடை விளக்கக்கட்டுரை” ஆகும்.

‘வினாவெண்பா’ என்னும் இந்நூல், பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திர வரிசையில் ஒன்பதாவதாகும். இந்நூலை இயற்றியருளியவர் ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் ஆவர். இவ்வினாவெண்பா என்னும் நூல் அறிவுக்கறிவாய்நின்று உணர்த்தும் ஒப்பற்ற பரம் பொருளைச் சிந்தித்து வினாவி அறிதற்கு உரியன வாகிய செய்திகளை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பினால்

எ

ஆக்கியருளியநூல் எனப்படும். இவ்வினாவெண்பா நூல் ஆன்மாக்கள் இருண்மலநிலை எய்திப் பாசமுற்று நிற்கும் காலத்தும் இறைவன் தனது அருட்பெருக்கால் பாசவிளக்கம் செய்யும் நிலையை மிகவும் கூறும் என்ப. ஊரும் பேரும் இல்லா முழுமுதற் பரம்பொருளே ஆன்மாக்களை இரட்சித்தற் பொருட்டு, ஊரும் பேருங்கொண்டு குருவடிவமாய் எழுந்தருளி வந்து அருளும் என்பது சித்தாந்த சைவர் துணிபு ஆதலின், இந்நூலாசிரியர் தமது ஞானாசாரியராகிய ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்த தேவநாயனரை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியருளினர். ஆயினும், இவ்வினாக்கள் தமது ஆசிரியரை வினாவியருளியதன்று. வினாவியருளியதாயின், அவ்வினாக்கட்கெல்லாம் ஆசிரியர் அருளிய விடையினையும் தந்தருளவேண்டும். அங்ஙன மின்மையின் வினாவெண்பா என்னும் சொற்றொடருக்கு வினாவி அறிய வேண்டும் பொருளினைக்கூறும் வெண்பா எனப்பொருள் கொள்ளல் அமைவுடைத்து. எனவே பாசநீக்கம் பெற விரும்பினோர் இந்நூலிற் கூறியவாறு வினாவி அதன் உண்மைப்பொருளை அறிதல் வேண்டும் என்பதை இந்நூலின் இறுதி வெண்பா அறுதியிட்டுக்கூறும். நிற்க,

இந்த ஞான நூலுக்கு விளக்கக்கூட்டுரை எழுதியவர்கள் ஸ்ரீ நமச்சிவாயமூர்த்தியின் திருவருளாலும், ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களின் அருள் நோக்காலும் சித்தாந்தசாத்திரஞானம் நிரம்பப்பெற்ற உத்தமரும், இவ்வாதீன வித்துவானுமாகிய உயர்திரு.தே.ஆ. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியார் அவர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் முன்னரே ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம்

அவர்களின் அருளாணவழி நின்று திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், இருபா இருபஃது, உண்மை விளக்கம், கொடிக்கவி, உண்மைநெறிவிளக்கம் ஆகிய ஞானநூல்களுக்குத் தெளிவான விளக்கவுரைகண்ட மெய்யுணர்வுடைய பெரியோராவார். இவர்கள் எழுதும் ஞானநூல்களை அடியேன் உடனிருந்து கற்று உணரும் நற்பேறுபெற்றவனாதலின், சைவசித்தாந்த சாத்திரநூல்களில் இவர்களுக்குள்ள ஞானத்தெளிவைக்கண்டு வியப்புறுதல் உண்டு. இவர்கள் இதுகாறும் எழுதியுள்ள சாத்திரநூல்களின் விளக்கவுரைகள் இவர் சித்தாந்தசாத்திரவித்தகர் என்பதை நமக்கு நன்கு புலப்படுத்தும். இவர் தோன்றிய குலத்தானும் பெயரானும் வைணவ சமயத்தவராகக் காணப்படினும் சமயபேதங் கருதாத உண்மையான சித்தாந்த சைவர் எனலும்தகும்.

இவர் தமது விளக்கக்கட்டுரையில் வினாவெண்பா என்ற நூலில் காணப்படும் வினாவிற்கு ஏற்ற விடை விளக்கம் காணும்முறை அறிஞர் போற்றற்றகுரியதாம். இக்கட்டுரை நூலில் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு என்னில், 'வினாவெண்பா' நூலின் ஒவ்வொரு செய்யுளினும் அமைந்துள்ள முன்னிலை வாக்கியங்களை அந்தந்தச்செய்யுளின் கருத்துக்கு இணங்கப் பொருத்திக் காட்டிச் சாத்திரநுட்பங்களை விளக்கும் திறம் என்னலாம். சிவஞானபோதம் என்ற ஞானநூலின் எட்டாஞ் சூத்திரம் குருவெளிப்பாடு உணர்த்துதல்போலவே, இவ்வினாவெண்பா நூலின் எட்டாஞ்செய்யுளும் குருவெளிப்பாடு உணர்த்தும் குறிப்புடையது என்பதை இவ்விளக்கக் கட்டுரையில் தெளிவு செய்திருத்தலும்,

கூ

இந்நூலின் பத்தாம் செய்யுள் விளக்கவுரையில் சுத்த அத்தைத் முத்திபற்றித் தெரிவித்திருப்பதும் அறிந்தின்புறத்தக்கன. மற்றும் ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் கருத்திற்கேற்ற தலைப்புகள் அமைத்திருத்தல், பதி - பசு - பாச இயல்களை எடுத்து விளங்கச்செய்தல், ஏற்ற உவமைகளைக் கையாண்டு தக்க மேற்கோள்களுடன் ஒவ்வொரு பாடலிலும் காணும் சாத்திர நுட்பங்களைச் சித்தாந்தநெறிபிறழாது புலப்படுத்தும் திறம் ஆகிய பல்வகைச் சிறப்புக்களுடன் இவ்வினாவெண்பா விடை விளக்கக் கட்டுரைநூல் மிளிர்கின்றது. நம் பிறப்பின் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமெனின் இப்பிறப்பிலேயே மேலே கூறப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானப் பனுவல்களைக் கற்றுணர்ந்து, பின்னர் ஞானசாரியர் திருவடி அடைந்து உபதேசமுறவேண்டும். அவ்வுபதேசநெறியில் சிறிதும் வழுவாது ஒழுகின் பிறவிப்பயன் கைகூடும்.

இங்ஙனம் சிவஞானசாத்திர நூல்களைக் கற்றும் கேட்டும், குருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் எய்திச் சிவாநந்தப் பெருவாழ்வு பெற்று நாமெல்லாம் இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென நினைந்து, நமது ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளியது முதல் பல ஞானநூல்களை அச்சிடுவித்து இலவசமாக வழங்கியும், தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் பல சைவப் பேரறிஞர்களைத் தமது ஆதீனப் பிரசாரகர்களாக நியமித்து அவர்கள் வாயிலாகச் சைவசமய உண்மைகளை மக்கட்குப் போதித்தும், தம்பரிபாலனத்திற்குட்பட்ட சிவாலயங்களை எல்லாம் கண்டார் களிக்கும்படிப் புதுக்கியும், ஆலயந்தோறும் பூஜை, விழா, சமயச்சொற்பொழிவு, நூல்நிலையங்கள்

ய

முதலியன சிறப்பாக நடைபெறச்செய்தும் சைவசமய பரிபாலனஞ்செய்துவருவது எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஞானபீடத்தில் அருண்ஞான வள்ளலாய்த்திகமும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்களின் பெருங்கருணைத் திறத்தைச் சிந்தித்து, “நிகரறுநற் சிவதரும சிவஞானத்தை நிறுத்திடுவோனினும் உயர்ந்தோன் நிலத்திலில்லை, பகர்பரம சிவயோகி அவனேயாகும்” என்னும் திருவாக்கின் படிப் போற்றி, இதுபோன்ற ஞானப்பனுவல்களையும் அருளுபதேசங்களையும் என்றும் வழங்கி, எஞ்ஞான்றும் நிலவுக என ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானை வந்தித்து வணங்குவோமாக. ஸ்ரீ அம்பலவாணர் திருவருளும் ஸ்ரீ நமச்சிவாயமூர்த்திகளின் நல்லருளும் முன்னின்று நம்மையும், நம்நாட்டையும், உலகையும் உய்விப்பதாக. சைவசித்தாந்தச் செந்நெறி நீடுவாழ்க.

இங்ஙனம்,

திருவாவடுதுறை ஆதீன அடியவன்
வித்துவான்.

கடலூர். N. T. }
15-9-1956. }

T. S. தியாகராஜ தேசிகன்.

உ
சிவமயம்

நூலும் நூலாசிரியரும்

“ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணியது உடைத்து”

—திருக்குறள் 353.

திருக்கயிலாயபரம்பரை :

புவனம் பெரிது. இதனுள் எவ்வூரும் அடங்கி
உள. உலகுக்கும், ஊருக்கும் உள்ள வாசி இதனால்
நாமறியலாம். இவ்வாறே எல்லையில்லாப் பரப்பினது
இறைநிலை. இதனுள் அடங்கி இருப்பன உயிர்கள்.
நம் உயிர்கள் இப்போது உடம்புகளினகத்தே உள.
இவ்வுடம்பினுள் உயிர் எப்போதும் இருப்பதில்லை.
வருகிறது; வாழ்கிறது; விட்டு அகல்கிறது. ஆதலால்,
உடம்பு, உயிரினுடைய நிலையான இடம் அன்று. இங்
ஙனம், நிலையில்லாதான இந்த உடம்பினுள் உயிர் வந்த
ஏதுவினை வந்தநெறி என்பர். “வினையின் வந்தது”
என்கிறது மணிமேகலை நூல். இதனாலேயே உடம்
பினைத் துச்சில் என்பர். இவ்வுடம்பு, நாம் வினையினை
வினைத்தற்கும், வினைப்பயனை நுகர்தற்கும் உதவுகிறது.
வினை நுகர்ச்சி இன்பதுன்பக் கலப்புடையது. இவ்
இன்ப துன்பங்களை மாறிமாறித் துய்ப்பதனால் அலுப்பு
விளையும். இந்த அலுப்பினால் பிறப்பே கூடாது

என்னும் எண்ணம் உதிக்கும். இந்த எண்ணம் நிலைத்து நின்று திண்ணப்பட்டு வீடுபேறு உண்டாக வேண்டும். இதனை “மருவானெறி” என்றது திருவாசக நூல், இந்த மருவானெறி, செந்நெறி - சிவநெறி என்றெல்லாம் கூறப்படும். இதனை இன்னதென வேதாகமங்கள் விளம்புகின்றன. வேதாகமங்கள் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. இவை, உயிர்களின் பக்குவ நிலைகளுக்கேற்பப் பற்பல வழிவகைகளைக் கூறும். இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்துணர்ந்து தெளிதல் நம்மனோர்க்கு எளிதாகாது. எளிதன்றாயினும் உணர்ந்தாகவேண்டிய கடமை நமக்கு உள்ளது. ஏனெனில், இக்கடமை நமக்கே விடுதலை நல்கும் பெற்றி உடையது. இதனாலேயே, நம்பால் பேரிர்க்கம் கொண்ட பரம்பொருள், நம்முடைய திருவுள்ளப் பாங்காகவும், நம்முடைய இன்றியமையாப் பங்காகவும் உள்ள வேதசிவாகம உண்மைகளை எவ்வாறேனும் நமக்கு அநுட்டான பூர்வமாக அறிவுறுத்தத் தயை கொள்கின்றார். எல்லா உயிர்களும், ஒரே காலத்து வாழ்ந்திருந்து ஒருசேர மறைவன அல்ல. தொடர்ச்சியாக வந்துகொண்டே இருக்கின்றன, இஃது அவற்றின் விளைக்கு ஈடான விளைவாகும். இங்ஙனம், தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும் மக்களுயிருக்குத் தொடர்ந்து நின்று உணர்த்தியாக வேண்டிய பொறுப்பு இறைவனதாகிறது. இதன் பயனாக உள்ளதே குருமரபு எனப்படும். இதனால், பரமனது அருள்ஞானம் எனப்படும் வற்றூப்பெருக்கே குருசந்தானம் எனப்படுவதாம். உலகின் உயர்ந்த இமயச் சிமயத்தே தோன்றி வற்றூப்பெருக்குடன் திகழ்கின்றது கங்கை. இதனில் மூழ்கினார் பாவம்

கந

நீங்கப்பெறுவர். இவ்வாறே, பிறவாயாக்கைப் பெரியோனாகிய சிவத்தினிடமிருந்து வழிவழியாகப் பெருகி வழிகின்ற ஞானப்பெருக்கிலே படியப்பெற்றாரே பவம் நீங்கப்பெறுவர். இவ்வாறான பெருஞ்சிறப்புடையது திருக்கயிலாயபரம்பரை. இஃது இத்தகை உயர்வுடைமை நம் உள்ளத்தே கருதப்படல் வேண்டும்.

தேவசந்தானம் :

மக்கள் உய்தி பெறுதற்கான இந்த அருள் ஞானப்பெருக்கு, இங்ஙனமாகத் திருக்கயிலாயத்தே கல்லாலமர நிழலிலே தட்சிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீகண்ட பரமசிவனிடமிருந்து உதயஞ்செய்த பெருமை பொருந்தியது ஆகும். வான்புனல், பகீரதன் மூதாதையர்க்கு முத்தி நல்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானால் தாங்கித் தரையில் விடப்பட்டாற்போல, இவ் அருள் ஞானவாரி எனப்படும் மெய்ந்நூற்கொள்கையானது அகச்சந்தான நெறியாக இம்மண்ணுலகிலே வந்தருளியதென்னலாம். அகச்சந்தான குரவராவார் நால்வராவர். அவர்கள், திருநந்திதேவர் - சனற்குமார முனிவர் - சத்தியஞான தரிசினிகள் - பரஞ்சோதி முனிவர் என்று கூறப்படுவர். எனவே, மெய்ஞ்ஞானம் என்பது, இந்த உலகிடை நமக்குப் பதி, நான்கு குரவர்வழித் தந்தருளியதாகும். மெய்ந்நூல்களும் பதி னான்காக நம் சித்தாந்தத்தே விளங்குதல் நாமறிவோம். இந்நால்வர் குரவர்களைத் தேவசந்தானத்தார் என்பர்.

புறச்சந்தானம் :

இப்பால், ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனாரை முதல்வராகக்கொண்டு புறச்சந்தான குரவர் பரம்பரை பூத்தது. அகச்சந்தான குரவருள் நான்காமவரால்

வேதாகமசாரமாகிய மெய்ஞ்ஞானம் வெண்ணெய் போல்கடைந்து நம் ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர்பால் அளிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீகண்டசிவம் எனப்படும் முதல்வர் அருளிய மெய்ந்நூற் கொள்கையானது, நம் ஸ்ரீ மெய்கண்டசிவம் எனப்படும் புறச்சந்தான முதல்வரால் தெய்வத் தீந்தமிழாலாக்கி அளிக்கப்பட்டது. இதுவே சிவஞானபோதம் எனப்படும் சித்தாந்த சாத்திரம். குழந்தைப் பருவத்தினராகிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பெருமான் எப்படிச் சிவத்தினுடைய அடங்காத புகழினை இசைமுறையில் தேவாரம் எனப்படும் தீந்தமிழால் ஆக்கித் தோத்திரமாக அளித்தாரோ, அப்படியே சிவபிரானுடைய விரிந்த வேதாகமக் கருத்துக் களைச் சூத்திரமுறையில் சாத்திரமாக்கிக் குழந்தைப் பருவத்தினராகிய ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் தமிழ்மொழியில் அளித்தருளியுள்ளார். இவ்விருவரும் செய்தருளிய முறைமையால், உள்ளத்தை உருக்கவல்ல இசைப்பண்பும், தெள்ளத் தெளிவிக்கவல்ல சொல்திட்பமும் நம் தமிழ்மொழிக்கு உள்ள தனிச் சிறப்பாம் என நாம் உணரக்கூடும். இவ்விரு குரவர்களும் தமிழ்மொழியின் இவ்விரு சிறப்புக்களையும் நமக்கு உணர்த்தியுள்ளதன்மை என்றும் போற்றற்குரியதாம்.

நிற்க, புறச்சந்தான குரவர் மரபில் இரண்டாமவரான ஸ்ரீ அருணந்தி சிவம் என்பார், தமது ஞானசாரியராகிய ஸ்ரீ மெய்கண்ட சிவம் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதசாத்திரம் சகலாகமசாரம் என்பதை விளக்கவேண்டிச் சிவஞான சித்தியார் என்னும் விரிந்த வழிநூலினைச் செய்தருளினார். மற்றும் இச்சாத்திரக் கொள்கையில் ஏற்படக்கூடிய ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் அறுத்தற்கருதி இருபாஇருபது என்னும்

கரு

நூலினையும் செய்தருளினார். இவற்றால் சுருங்க அமைந்துள்ள சிவஞானபோத நூலின் பொருள்கள் விளங்கலுற்றன என்னலாம்.

இதன் பிறகு, புறச்சந்தான குரவர் மரபில் மூன்றா மவராக விளங்கியருளியவர் கடந்தை ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்தர் ஆவர். இவர் ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியரிடம் சிவதீக்ஷபெற்றவர். ஞானநூல்களைத் தம்மாணவர் கட்டு உபதேசம் செய்துகொண்டே திருக்களாஞ் சேரியில் பிரமபுரேசர் சந்ததியில் இருந்தவர் என்பர். இவர், சிவதருமம் என்னும் ஆகமத்தின் உத்தர பாகத்தைத் தமது மாணாக்கர் பொருட்டுத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து உபதேசித்தனர் என்று உரைப்பர். இவருடைய சீடராக விளங்கியருளியவரே இந்த வினாவெண்பாநூலின் ஆசிரியர் ஆவர். இதுகாறும் புறச்சந்தான குரவர்மரபில் முதல் மூவர்பற்றிய குறிப்புகள் கூறப்பட்டன. இனி, நாம் மேற்கொண்ட இந்நூல்களின் ஆசிரியரும், இப்புறச் சந்தானத்து நான்காமவருமான ஸ்ரீ உமாபதி தேவ நாயனருடைய வரலாற்றினைக் காண்போம்.

ஸ்ரீ உமாபதி தேவ நாயனர் வரலாறு :

‘அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது’ என்பது முதுமொழி. அப்பரமன். ஆன்மகோடிகளுக்காக அசைந்தருளி ஆட்டியருளும் பெரும் தத்துவத்தினை நம்மனோர்க்குக் கண்கூடாகக் காட்டும் சிறப்புடைய தலமாகும் சிதம்பரம் என்பது. இத்தலத்தே, “நாம் அவர்களுள் ஒருவர்” என்று மன்றுளாடுபவர் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பெற்ற பெருமை உடையது

தில்லைவாழ் அந்தணர் மரபு. இம்மரபில் ஒருவர் மகப் பேறு இன்றி இறைவனை வேண்டிவந்தார். இறைவன் திருவருளால் ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. தந்தையார் இம்மைந்தர்க்கு உமாபதி எனத் திருநாமம் சூட்டினர். இப்புதல்வர் முன்னைப் பெருந்தவமுடையவர். முதுக்குறைவு துணையாக ஆரியமும் சீரிய தமிழும் பயின்றனர். மெய்க்கலைகள் யாவும் தேர்ந்தனர். பின்னர், தந்தையாரால் சிவதீக்ஷை பெற்றனர். ஆன்மார்த்த பூசையையும், கோயிற் பூசையையும் கைக்கொண்டனர். மன்றாடியை அன்றாடம் பூசித்து நேசித்து வாழ்ந்துவரலாயினர், இங்ஙனம் பக்குவமுற ஒழுகிவருகையில் தமிழில் கோயிற்புராணம், திருமுறைகண்ட புராணம், திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு, திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருப்பதிகக் கோவை, சேக்கிழார்புராணம் என்னும் நூல்களையும், வடமொழியில் பௌட்கராகமத்துக்கு வியாக்கியானமும் செய்தருளினர். இங்ஙனம் இருந்துவருநாட்களிலே இவர்க்குச் சோழவரசரால் முத்துச்சிவிகை, மேளவாத்தியம், பகல்தீவட்டி முதலிய விருதுகள் அளிக்கப்பட்டன. கோயிற்பூசை முடித்துத் தமது ஆச்சிரமத்துக்கு இவர் சிவிகையூர்ந்து செல்வது வழக்கம். எனினும், இவர் நாலாம் சத்திரிபாதம் நணுகப்பெற்றமையின் வீடுபேற்றில் மிக்க அவா உடையரானார். ஞானாசாரியர் ஒருவரைத் தேடி அடைய நாடினர்.

இவ்வாறிருக்க, ஒரு வைகாசிமாதத்தே நடுப் பகலில் வழக்கம்போல் இவர் பூசைமுடித்து விருதுகளுடன் சிவிகையூர்ந்து தம்மிருப்பிடம் செல்லலானார்.

கௌ

அப்போது, திருக்களாஞ்சேரியில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஒரு தெருவில் திண்ணையொன்றில் இருந்துகொண்டு தம் மாணவர்கட்குப் பாடம் போதித்துக் கொண்டிருந்தனர். அம்மாணவர்களுள் ஒருவர், தீக்ஷிதசுவாமிகள் செல்லும்படியினைக்குறித்துத் தெரிவிக்கலானார். உமாபதியாருக்குப் பக்குவமுதிர்வு அணுகியவேளை அதுவாகும். இது தெரிந்த ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்தர், பல்லக்கி லிருப்பார் செவியிற்படுமாறு “பகற்குருடு” என்று கூறுதலும், திருவருட்கிருபையினால் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகட்கு மெய்ம்மைநிலை வெளிப்பட்டது. உடனே, முன்பு ஒருகால் ஆளுடைய பிள்ளையார் புரிந்தவிதமாக, உமாபதியார் பல்லக்கினின்றும் கீழே குதித்து ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்தர் திருவடிகளில் நெடுமரம் போன்று வீழ்ந்து பணியலுற்றார். ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்தர், உமாபதியாருக்குப் பின்னும் முதிர்ச்சி விளைதற்பொருட்டு வீதிவழியே எழுந்து விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். இந்நிகழ்ச்சி, ஆவணங்காட்டி ஓடிய சிவபெருமானாகிய முதியவரை ஆலால சுந்தரர் ஆகிய ஆளுடைநம்பிகள் தொடர்ந்து ஓடியவாறு இருந்தது என்னலாம். இறுதியில், செங்குந்தர் வாழும் தெருவிலே செல்லலுற்ற ஸ்ரீ மறைஞானசம்பந்தர் பசித்துக் களைத்தார்போன்று, செங்குந்தர் ஒருவர் வார்த்திட்ட கஞ்சியைக் கையேந்தி உண்ணலுற்றார். அப்போது, உடன் தொடர்ந்துவருகிற உமாபதியாரும் குருசீட பாவனை தோன்றுமாறு உச்சிட்டத்தை ஏற்றுப் புசித்தனர். உடனே, ஞானதீக்கை, உபதேசமாதியன நிகழ்ந்தன. அன்று தொட்டு ஸ்ரீ உமாபதியார், தம் ஞானதேசிகர்க்கு

அருட்பணிவிடை புரிந்து வரலானார். ஞானதேசிகரும் தம் சீடர்க்கு எல்லாத் தகுதிகளையும் தந்தருளினார். ஞானாபிடேகம் பெற்றபின்னர் துவிதிய ஆசாரியராக விளங்கி வரலானார் நம் ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரியார், தமது ஞானாசாரியர்பால் சித்தாந்த நுண்பொருள்கள் யாவற்றையும் நன்கு உணர்ந்துகொண்டு அநுபூதிச் செல்வராக விளங்கிவரலாயினார். இங்ஙனமிருக்கையில் ஞானதேசிகர் சிவபரி பூரண முற்றருளியதும், வேத சிவாகம விதிப்படி பூசை, மாகேசுர பூசை சிறப்புறப் புரிந்து யாவரும் போற்ற எழுந்தருளியிருந்தனர்.

ஆயினும், சுவாமிகளைப் பிரித்துவிட்ட தில்லை வாழ் அந்தணர்கள், உமாபதியார் சபைக்குள் புகுந்து பூசைபுரிய விரும்பிலர். ஆதலால், நம் ஸ்ரீ உமாபதி சிவம் தில்லைக்குக் கீழ்புறம் ஒரு திருமடத்தே போயிருக்கலானார். கவுடநாட்டு மன்னன் மகனான சுவேதவர்மன் என்பான் தன்னைப் பீடிக்கலுற்ற வெண்குட்டம் நீங்குதற்பொருட்டுப் புலிக்கால் முனிவர் முதலானோர் ஆணைப்படிச் சிவகங்கையில் நீராடி உடல் நலம் எய்தப்பெற்றான் இத் தில்லைப் பதியில். சுவேதவர்மன் இரண்யவர்மன் ஆயினன். இதற்கு அறிகுறியாக அக்கொற்றவன் குடியிருத்தற்குத் தில்லையின் கீழ்புறம் ஒரு நகரினை அமைத்தலானான். அந்த நகரமே கொற்றவன்குடி எனப் பெயர்பூண்டது. இக் கொற்றவன்குடியில் உள்ள திருமடத்திலேதான் நம் சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருந்து மாணவர்கட்கு ஞானோபதேசம் செய்து வருவாராயினர். மற்றும், தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்துக்குச் சார்பு நூலாகச் சிவப்பிரகாசம் முதலான எட்டு ஞான நூல்களை

கக

இயற்றியருளினர். இவற்றுள் ஒன்றே வினாவெண்பா எனப்படுவது.

நம் சுவாமிகள், கொற்றவன்குடிப் பதியிலே எழுந்தருளியிருக்கும் நாளிலே, ஸ்ரீ நடராசப் பெருமானுக்கு உற்சவ துவஜாரோகணம் செய்யவேண்டி வந்தது. அன்று நம் சிவாசாரியசுவாமிகட்கு உரிய முறைநாள். ஆனால், தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் அவருக்குப் பதிலாக வேறு ஒருவரை நியமித்துத் துவஜாரோகணத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்தனர். ஆனால் கொடிச்சீலை உயர ஏறாமல் கீழே விழுந்தது. வேத விதிப்படி பலமுறை முயன்றும் ஏற்றுக் கொடி ஏறவில்லை. யாவரும் துயருற்றனர். அப்போது, தில்லையம்பலவன், “நாம் கொற்றவன்குடியில் உள்ள எமது அடிமைத் தொண்டனாகிய உமாபதிசிவாசாரியருடைய பூசைப் பேடகத்தே எழுந்தருளி அவர் செய்யாநின்ற பூசனைகளை ஏற்றுவருகிறோம்; ஆதலின் அவரைக்கொண்டு துவஜாரோகணம் நடத்துங்கள்” என்று கூறியருளினர். உடனே, தங்கள் குற்றத்தை உணர்ந்த அந்தணர்கள் யாவரும், விருதுகளுடன் கொற்றவன்குடிக்குப் போந்து, நிகழ்ந்தனவற்றை விண்ணப்பித்தனர். சுவாமிகள், ஐயன் கருணையை எண்ணி எண்ணி உளங்களிசூர்ந்து கோயிலுக்குப் போந்து செங்குந்தர்களிடம் இடபக்கொடியொன்று அளித்து வீதிவலம் செய்வித்தனர். அப்பால் ஆகம விதிப்படி யாவும் புரிந்து கொடிமரத்தருகே சென்று நின்று கொடிக்கவி எனப்படும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரப் பாசுரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே கொடி ஏறியது, யாவரும் களிப்பெய்தினர். பின்னர்

உயி

சுவாமிகள் கொடிக்கவிப் பாசரவிளக்கம் அருளிச் செங்குந்தர்களை ஆசீர்வதித்து விடை ஈந்தருளினர். கொடிக்கவி நூல் தோன்றப்பட்ட வரலாறு இஃது என்பர் பெரியோர்.

பெற்றான் முத்திபெற்ற முறைமை.

தில்லை எல்லையில் காவலாளனாக இருந்தவன் பெற்றான் சாம்பான் எனப்பட்டவன். இவன் பாவத்தால் இப்பிறப்புறியும் புண்ணியத்தால் சிவபெருமானை உள்ளன்போடு நேசித்தவன். தில்லை மதிற் புறத்தே நின்று சுவாமி தரிசனம் செய்து சிவனடியார்களை வழிபடுவது இவன் வழக்கம். நடராஜப் பெருமான் திருவளால் அப்பெருமானுக்கு நிவேதனம் அமைத்தற்கு நாடோறும் விறகு கொடுக்கும் திருத்தொண்டு செய்யத்தக்கது எனத் துணிந்து, அதனை அன்புடன் ஆற்றிவரலாயினன். சிவபெருமானும் இவனது தொண்டினை ஏற்றுக்கொண்டதற்குகுறியாக நாடோறும் இவற்கு இரண்டுபணம் அருளிவந்தனர். பெருமான் கட்டளையின்படி அப்பணத்தைக்கொண்டு குடும்பம் பேணிவந்தனன் சாம்பான். இங்ஙனம் சில நாட்கள் சென்றன. ஒருநாள் வழக்கம்போல் விறகு கட்டினைக் கீழைக்கோபுரவாயிலில் இறக்கிவைத்து விட்டுச் சாம்பானார் நிற்கும்போது, பெருமானார் அந்தணக்கோலத்தோடு அணுகி, “அன்ப! நாளைமுதல் நீ கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் திருமடத்துக்கும் விறகு கொடுத்து வருக” என்று கூறி மறைந்தருளினர். ஆண்பெற்ற பெற்றோர் அவ்வண்ணமே உமாபதியார் திருமடத்துக்கும் நாடோறும் விறகு கட்டுப் போட்டுவந்தனர். திருமடத்துக்கு விறகு

உக

கொடுத்துவரத் தொடங்கியநாள் முதலாகவே முற் கூறப்பட்ட இரண்டுபணத்தொகையினை நாடோறும் நடராஜப்பெருமான் சாம்பானூர்க்கு உதவிவந்தனர் என்பதும் வரலாறும். இப்படி நிகழும் நாட்களிலே, பெத்தான் சாம்பானூர்க்குப் பிறவித்துயரம் ஒழித் தருளவும், நாமெல்லோரும் அவர் தொண்டின் திறத் தைப் பேணும்படிச் செய்தருளவும் பெருமான் திரு வள்ளங்கொண்டருளினர். இதனால் பெருமழை பெய்தது. எங்கும் வெள்ளக்காடு. சாம்பானூர் காடு செல்லக்கூடவில்லை. கவலைக்கடலுள் ஆழ்ந்தார். பெரு மான், மெய்யடியார் கோலத்தோடு அப்பெத்தான் பக்கல் சென்று, விறகு கொடாததன் காரணத்தைக் கேட்டு, அன்றைய கட்டுகளையும் சேர்த்து அடுத்த நாள் கோயிலுக்கும் திருமடத்துக்கும் கொடுக்கக் கட்டளையிட்டு, வெள்ளம் தடைபுரியாதிருப்பதற்கு உபாயமும் சொல்லி,

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு - படியின்மிசைப்
பெத்தான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முக்தி கொடுக்க முறை.

என்ற திருப்பாசரம் வரையப்பட்ட சீட்டு ஒன்றை அளித்து, அதனைத் திருமடத்தில் ஆசாரிய சுவாமிக ளிடம் அடைவிக்குமாறு பணித்து மறைந்தருளினர். சாம்பானூர் சாலவியப்பெய்தினர். தன் மனைவியாரிடம் நிகழ்ந்தன கூறி மகிழ்வுற்றிருந்தனர். இந்த நாளில் ஞானதேசிகர் திருமடத்தே மாகேசுரபூசைக்குக் காலம் தாழ்த்தது. ஞானதேசிகர் நிகழ்ந்துவந்த செய்தி

கேட்டறிந்தார். விறகு தரும் தொண்டுபுரியும் அடியவர்வரின் தமக்குத் தெரிவிக்குமாறு அடியார்களிடம் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

அம்பலவாணர் ஆணையிட்டு அருளியபடியே அடுத்தநாளில், சாம்பானார் விறகு கட்டுகளைச் சுமந்து செல்ல விரும்பினார். தமது வீட்டின் ஒருபுறத்தைப் பிரித்து முறித்துக் காய்ந்த விறகைக் கட்டுகளாகக் கட்டித் தம் மனைவியோடு சுமந்து வெள்ளம் வழி விடக் கோயிலுக்குச் சென்று போட்டுவிட்டுப் பின்னர்த் திருமடத்துக்கும் கொண்டுசென்று இறக்கி வைத்து நின்றார். இவர் வரவு ஞான தேசிகர்க்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அடியார்களோடும் திருமடத்து வாயிலில் ஞானதேசிகர் எழுந்தருளினார். பெத்தான் சாம்பானார் பன்முறை பணிந்தெழுந்து திருமுகத்தைத் தேசிகர் திருமுன்பு வைத்து வணங்கினர். ஆசாரிய சுவாமிகள் வாசித்து மகிழ்ந்தார். சாம்பானார் பக்குவ முதிர்வை ஓர்ந்து திருவருள்புரியலுற்றார். தக்ஷணமே முக்தி பயப்பது சத்தியோநிருவாணதிகைஷ. அதனைத் திருவுளத்தேகொண்டு ஞானதேசிகர், பெற்றான் சாம்பானார்பால் திருநோக்கம் வைத்தருளினர். எழுந்தது ஒரு செழுஞ்சோதி. சாம்பானார் பொய்யுடல் மறைந்தது. பெற்றான் சாம்பானார் நன்முத்தி பெற்றார். யாவரும் அற்புதமெய்தி அடிபணிந்தனர். சாம்பானார் மனைவியார் சாம்பினர். எவ்வளவு தேற்றியும் அரசனிடம் சென்று முறையிட்டுப் புலம்பினர். அரசன், சுவாமிகளை விசாரிக்குங் கருத்துடன் திருமடத்தை அணுகினன். நிகழ்ந்த யாவும் அரசற்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டன. எனினும், மன்னன், ஞானதேசிகரை

நோக்கி, “இத் திருவருட்செயல் யாவர்க்கும் மெய்யெனப் புலப்படுமாறு செய்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தான். ஞானதேசிகரும் அங்ஙனமே செய்தருளத் திருவுளங்கொண்டனர்.

இஃதிவ்வாறிருக்க, முன்பொருகாலத்து முனிவர் ஒருவர் காட்டிலே பரமனைநாடிக் கடுத்தவம் புரிந்து வந்தார். பெருமான் அந்தணர் வடிவோடு அம் முனிவர்முன் தோன்றி ‘வேண்டுவதென்ன’ என்றார். முனிவன், அவரிடம், உள்ளொன்று கருதிப் புறம் பொன்றுகூறி வரம்வேண்டினன். உடனே, முனிவனை இன்னம் பக்குவம் அடைவித்தற்பொருட்டு முள்ளிச் செடியாகுமாறு சபித்தகன்றார் பரமர். அவ்வாறே இம் முனிவர், நம் ஞானதேசிகர் திருமடத்துக் கோமுகையருகில் முள்ளிச்செடியாய் முளைத்துக் கிடந்தனர். நாளும் திருமடத்தே திருச்சிற்றம்பல உடையவருக்கும் அம்பலவாணருக்கும் ஆட்டப்படும் அபிடேக நீரால் வளர்ந்து மாகேசரபூசைக்குக் கறியமுதுக்குக் காயளித்து வந்தது அந்த முள்ளிச்செடி. அதனால், பரிபக்குவம் அடையப்பெற்றிருந்தது. அச்செடிக்கு முத்தியளித்து அரசன் அகமகிழ்ச்செய்யத் திருவுளம் பற்றினர் சுவாமிகள்.

அரசனும் அனைவரும் காண ஆசாரிய சுவாமிகள் அம்முள்ளிச்செடியிது ஞானநோக்கம் புரிந்தருளினர். செழுஞ்சோதி எழுந்தது. முள்ளி மறைந்தது. முனிவர் தோன்றி வணங்கி அகன்றார். இம்முனிவர் முள்ளிமா முனிச்சுரர் எனப்பட்டார். அரசன் சுவாமிகளை அடிபணிந்து மன்னித்தருள நயந்தான். ஆசீர்வதிக்கப்

பட்டான். அரசன், பெற்றான் சாம்பானார் மனைவியாருக்கு உற்றவை தெற்றென விளக்கினான். விறகடி விளாகம் என்னும் ஊரினை அவ்வம்மைக்கு முற்றாட்டாக வழங்கினான். ஜீவதசையின் பின்னர், அக்கிராமம் ஸ்ரீ உமாபதியார் ஆதினத்தே சேர்ப்பிக்கப் படவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். பின்னர், சுவாமிகளிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான் மன்னன். இதன்பிறகு, நம் சுவாமிகள், தம் சீடரொருவரைக் குடவுருந்தளந்த முனிவராக்கி முத்திகொடுத்தருளினர் எனவும், கருடப்பறவை யொன்றை அங்ஙனமே கருடமாமுனியாக்கி முத்திபெறச் செய்தருளினர் எனவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு நால்வர் பக்குவர்க்கு நல்முத்தி பயந்தருளிய பின்னர், தான் பெற்ற இன்பம் வையகமும் பெறவேண்டுமெனத் திருவுளத்தேகொண்டு தம்மிடம் மூவகைத் தீக்கையும் சித்தாந்த உபதேசமும் பெற்ற ஸ்ரீ அருணமச்சிவாயர்க்கு ஒரு நன்னாளிலே ஞானாபிடேகம் செய்து தமக்குத் துவிதிய ஆசாரியராக வைத்து அருளினர். ஸ்ரீ உமாபதியார் காலம் கி. பி. 1270 முதல் 1315 வரை என்பர்.

பின்னர், சில பகல் சென்று, தாம் பூசித்துவந்த ஆன்மார்த்த அழகிய சிற்றம்பலமுடையவரையும், அம்பலவாணரையும் என்றும் பூசித்துவரும் அதிகார மளித்து, அடைந்தார்க்கு அருளுபதேசஞ் செய்யும் முறைமையை விளக்கி, அந்நெறியில் ஸ்ரீ அருணமச்சிவாய தேவரை வைத்து, தமது கொற்றவன்குடியிலே சித்திரை மாதத்து அத்த நட்சத்திரத்திலே தமது திருவுரு ஜோதிர்மயமாக, அம்பலவாணர் திருவடி

உரு

நீழலை அடைந்தருளினர் ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் தேவசந்தானத்தார் திரு வருள் மரபில்வந்த புறச்சந்தான குரவர் நால்வர் ஆவர் என நாம் அறியலாம். அவர்களாவார் ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர், ஸ்ரீ அருணந்திசிவம், ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்தர், ஸ்ரீ உமாபதிசிவம் எனப்படுபவர்களாவர். ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியாரால் நியமனம் பெற்றவர் ஸ்ரீ அருணமச்சிவாயர் ஆவர். இவர்பால் தீக்ஷை பெற்றுச் சிவஞானம் கைவரப்பெற்றவர் சித்தமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசர் ஆவர். ஸ்ரீ சித்தர் சிவப்பிரகாசதேசிகர், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரதேசிகர் என்று பரவப்படுபவராகிய ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகளைத் திருவாவடு துறையிலே தாம் வகுத்த அறையிலே தமதாணைப்படி எழுந்தருளியிருந்து சிவஞானபோத உபதேச சித்தாந்த சைவ பரம்பரை நிலவுலகில் நீடுமாறு ஆதின முதல்வராக நியமித்தருளியுள்ளார்கள். இத்திருவாவடுதுறை ஆதினம் ஸ்ரீ நமசிவாய பரமாசாரிய மூர்த்திகளாலே நிலைநாட்டப்பெற்று விளங்கிவருகிறது. ஆதலின் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரதேசிகர் ஆதினம் எனவும் பெயர் வழங்கப்படும். ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவ நாயனார் முதல் ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகள் இறுதியாக உள்ள ஆசாரிய பரம்பரை பூதபரம்பரை எனப்படும். முற்கூறிய தேவ பரம்பரையும் இப்பூதபரம்பரையும் உபதேசபரம்பரை என்று சிறப்புறக் கொள்ளப்படும். மேல் விளங்கி வருவது அபிஷேக பரம்பரை ஆகும்.

இங்குக் கூறிய இவற்றால் ஸ்ரீகண்டசிவம் திரு அருள் சுரந்தருளிய ஞான வெள்ளமே நம்மனோர் தவப்பயனால் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தே பெருகி,

அடைவாரைப் புனிதமுறுவித்துப் போற்றி வருகின்ற தென நாமறிதல் தக்கது.

வினாவெண்பா நூல் :

மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கனுள் ஸ்ரீ உமாபதி தேவ நாயனார் அருளிச்செய்தவை எட்டு நூல்கள் ஆகும். அவை, சிவப்பிரகாசம் - திருவருட்பயன் - வினாவெண்பா - போற்றிப்பரிபொருடை - கொடிக்கவி - நெஞ்சுவிடுதூது - உண்மைநெறி விளக்கம் - சங்கற்ப நிராகரணம் என்பன. இவை சித்தாந்த அஷ்டகம் எனப் பெயர்பெறும்.

இவற்றுள் ஒன்றான இவ்வினாவெண்பா நூல் 13 வெண்பாக்களை உடையது. ஒவ்வொரு வெண்பாவும் வினாவும் முறையில் உள்ளது. இவற்றுள் முதற் பன்னிரண்டு வெண்பாக்கள் நூல்கூறவந்த பன்னிரண்டு செய்திகளைக் கூறுவன, இறுதி ஒரு வெண்பா நூற்பயன் கூறுகின்றது. ஸ்ரீ அருணந்திதேவநாயனார் ஆக்கியளித்துள்ள இருபா இருபஃது என்னும் நூல் போலவே, இந்நூலும் அமைந்துள்ளமை காணலாம். இந்நூல், ஆன்மாக்கள் இருள்மலநிலை எய்தியுள்ளதை நீனைப்பூட்டி, இதன் விளைவாகிய பாசங்களை, இறைவன் தனது அருட்பெருக்கால் எப்படி எப்படி விளக்கஞ்செய்து விலக்கமும் செய்தருளுகின்றான் என்று தெரிவுறுத்துகின்றது. காண்பவனும், காட்டுபவனும், காணப்படுபொருளும் சிவமொழிய வேறில்லை எனத் தெளிவதே இந்நூலால் அடையும் பயனும். ஆதலின் நாம் யாவரும் இந்நூலினை ஓதி உணரவேண்டும் என ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார்

ஆணையிட்டு இந்நூலினை முடித்தருளுகின்றார். இந்நூலினை இவ்வாசிரியர் கி. பி. 1308-ஆம் ஆண்டில் இயற்றியருளினர் என்ப.

நூலுக்கு உரை :

இந்த நூலுக்கு ஆதீன உரை உண்டு. இவ்வுரையினை ஸ்ரீ நமசிவாயத் தம்பிரான் சுவாமிகள் ஆக்கியளித்துள்ளார்கள். இவர்கள் இவ்வாதீனத்து ஐந்தாவது குரவர் ஸ்ரீ வேலப்பதேசிக சுவாமிகளுடைய ஞானபுத்திரர். இளமை முதலே மெய்கண்ட சந்தானத்தை எய்தப்பெற்று மெய்யுணர்வும் சுவாநுபவமும் கைவரப்பெற்றவர். தமது ஞானாசாரியர் ஏவல்வழி நின்று, இருபா இருபது - உண்மை விளக்கம் - திருவருட்பயன்-வினாவெண்பா - போற்றிப் பரிபுரோடை-கொடிக்கவி- நெஞ்சவிடுதூது - உண்மை நெறிவிளக்கம் - சங்கற்ப நிராகரணம் முதலிய நூல்கட்கு இவர் உரையருளியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது. இவர் வினாவெண்பா நூலுக்குக் கி. பி. 1678-ல் உரை வகுத்துள்ளமை கூறப்படுகிறது. இதனால் இவரது காலம் உணரப்படலாகும். இவர் உரைகள் எளிய இனிய அருமைபொருந்திய அநுபவ மொழிகளால் அமையப்பெற்றவை. சுவைத்து உய்வோமாக!

முடிவுரை :

நம் பிறப்பின் நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமாயின், இப்பிறப்பிலே மேலே கூறப்பட்டவையான மெய்ஞ்ஞானப் பனுவல்களை ஓதவேண்டும். உரையை அறியவேண்டும். பின்னர் ஞானாசாரியாரின் திருவுடி

உஅ

அடைந்து உபதேசமுறவேண்டும். பிறகு அவ்வுபதேச நெறியிலே இம்மியும் வழுவாமல் ஒழுக்கவேண்டும். இம்முறை பற்றுவோமாயின் பிறப்பு எடுத்த பயன் கைகூடிற்று என்னலாம். ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரியர் இம்முறையிலே நின்று நமக்கு உணர்த்தியுள்ளமை இவர் வரலாற்றால் அறியப்படும். ஆதலின் ஓதி உணர்ந்து அடங்கப் பெறுவோமாக!

ஸ்ரீ உமாபதி தேவநாயனார் திருவடி வாழ்க!

தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாஸன்.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கொற்றவன்குடி ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார்

அருளிச்செய்த

வினாவெண்பா

பொழிப்பும் - விளக்கமும்

செய்யுள்—1

இருள்மலநிலை

நீடும் ஒளியும் நிறைஇருளும் ஓரிடத்துக்
கூடல் அரிது கொடுவினையேன்—பாடிதன்முன்
ஒன்றவார் சோலை உயர்மருதச் சம்பந்தா!
நின்றவா நெவ்வாறு நீ?

பொழிப்புரை

விரிந்த பிரகாசமும் நிறைந்த இருளும் ஓரிடத்
திலே கூடமாட்டாது; அழகிய சோலை உயர்ந்த மருத
நகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனிவரே! கொடிய வினையே
னிடம், இங்ஙனம் அடியேன் தரிசிப்பதற்கு முன்பு,
தேவரீர் அடியேன்பால் பொருந்த நின்றது எப்படி?

கருத்துரை விடை

அந்தகன் கண்ணுக்கு ஆதித்தப் பிரகாசம் வியாத்தமாய் இருக்கையிலேயும் தெரியாதிருந்த தன்மைபோல் (பொருந்தி நின்ற முறைமை) உள்ளது என்பதாம்.

விளக்க உரை

நூற்பெயர் :

இந்நூலின்பெயர் வினாவெண்பா என்பதாகும், இந்நூலாசிரியர் கொற்றவன்குடி ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் ஆவர். இவ்வாசிரியர் அவர்கள் புறச்சந்தான குரவர்மரபில் நான்காமவராவர். இவர் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவ சாத்திரப் பனுவல்களாகச் சிவப் பிரகாசம் முதலான எட்டு நூல்களை இயற்றியருளியுள்ளார். இவைகளைச் சித்தாந்த அஷ்டகம் எனவும் செப்புவதுண்டு. இந்த எட்டு நூல்களுள் ஒன்றுதான் மேற்குறிக்கப்பட்ட இந்த வினாவெண்பா என்பது. மெய்கண்ட சாத்திரப் பனுவல்களின் வரிசையில் இந்நூல் ஒன்பதாவது நூல் ஆகும். இந்த நூலாசிரியர், திருமுனைப்பாடி நாட்டில் மருதார்ப்பதியிலே திருவவதாரம் செய்தருளிய ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்ததேவ நாயனாரின் மாணவராவர். தமது ஞானசாரியர்பால் இந்நூலாசிரியர் ஞானபாகமான எல்லா விஷயங்களையும் உபதேசம்பெற்றுத் தெளிந்தனர். அங்ஙனம் தாம் தெளிந்த செய்திகளில் பாசநிலை முதல் பரபோகமளவும் உள்ள ஒரு பன்னிரண்டு விஷயங்களை, மக்களாவார் ஐயமறத் தெளிந்து உய்திபெறுதற்பொருட்டு வெண்பா யாப்பினால் இந்நூலாக்கி உபகரித்தருளியுள்ளார். மெய்ஞ்ஞானச் செய்திபற்றி நம் உள்ளத்தில் தோன்றக்கூடிய வினாக்களையெல்லாம், தாமே

தெரிந்து தமது ஆசிரியரை வினாவுமுறையாக இப் பாடல்களை ஆக்கி அமைத்துள்ளார் இவ்வாசிரியர். இங்ஙனம், வினாவியதைக் கூறும் வெண்பாவாதலின் இந்நூல் வினாவெண்பா என்னும் பெயர் பெற்றது என்பர். அன்றியும், ஞான சாதன நெறியில் நாம் வினாவி அறியவேண்டும் விஷயங்களை இந்நூல் கூறுதலால் இப்பெயர்பெற்றது எனலும் பொருந்தும். மேலும், நம் உள்ளத்தே எழும் யாவகை வினாக்களையும் தொகுத்து, அவற்றைப் பன்னிரண்டு வகைப் படுத்தி, இந்நூல் கூறுவதனால் இப்பெயருக் குரியதாயிற்று என்பதும் கூடும். மெய்கண்ட குத்திரங்கள் பன்னிரண்டில் எப்பொருளும் அடங்கிக் கிடத்தல் போலவே, இவ்வினா வெண்பாவின் பன்னிரண்டு வினாக்களையுடைய பாக்களுள் நமக்குறுதி பயக்கும் உண்மைப் பொருள்கள் அடங்கியுள்ளன என்று கூறலாம். எனவே, ஞானப் பொருளினைத் தன்மை, முன்னிலை, பார்க்கை எனப்படும் மூவகையாலும் பொருத்திக்காட்டும் தன்மைகொண்டது இந்நூல் என்னலாம். ஆதலால், நாம் இப்பெறுதற்கரிய பிறப்பினை முழுப்பயனடையுமாறு செய்ய விரும்பினால், இந்நூலினைக் கற்றுணர்ந்து அந்நெறிநிற்றலே அமைவுடையதாகும். “கற்பவை கற்க” ; “கற்றபின் அதற்குத்தக நிற்க” எனத் திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற அறிவுரையாவரும் மேற்கொள்ளற்குரியதாம். மற்றும் இந்நூல், ஸ்ரீ அருணந்திதேவநாயனார் அருளிச்செய்துள்ள நூல்களுள் ஒன்றாகிய “இருபா இருபது” போலவே வினாமுகமாக விடையினை அறிவுறுத்தும் திறம் கொண்டதெனத் தெரியலாம். இங்ஙனம் வினாவி யுரைத்தலும் ஒருவகைக் கலைவழக்காகும். “வினா

முந்துருத உரையிலது" என்பது பழமொழி. கற்போர், உய்த்துணர்ந்து அறிவினைப் பெருக்கிக் கோடற்கு இம்முறை பண்டுதொட்டே கையாளப்படுவதாகும். அன்றியும், ஆசிரியராவார், தமதுரையின் மெய்ம்மையினை வலியுறுத்தற்கண்ணும் இங்ஙனம் வினாவுதலுண்டு என்பர். இந்நூலை ஓதியுணர்பவர், புறச்சமய நூற்பொருள் கேட்டு மயங்கார்; பொருள் நிச்சயமுற்று நிட்டைகூடுவர் என்றல் உறுதியாம்.

வார்சோலை உயர்மருதச் சம்பந்தா ! :

"நீண்ட மரங்கள் அடர்ந்த சோலைகுழந்த சிறப்புடைய மருதாராளியாகிய ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்தநாயனாரே" என்பது இவ்வரியின் பொருளாகும். இது இச்செய்யுளில் இந்நூலாசிரியர், தமது ஞானாசிரியரை விளிக்கும் பகுதியாம். ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்ததேவநாயனார் மருதாரில் திருவவதாரம் செய்தருளியவர்; திருப்பெண்ணாகடப்பதியிலே தமது ஞானாசாரியரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர். பின்னர், தமது ஞானாசாரியருடன் உடனுறைவுபூண்டு திருவெண்ணைய் நல்லூரிலும், அப்பால் திருத்துறையூரிலும் வாழ்ந்தருளப்பெற்றவர். முடிவில் திருச்சிற்றம்பலத்தருகே திருக்களாஞ்சேரியிலே திருவீற்றிருந்தருளியவர். இங்ஙனமாகவும், இங்கு நம் ஆசிரியர் மருதார்ப்பதியினையே சிறப்பித்துள்ளார். தம்மை ஆட்கொண்டருளிய குருமூர்த்திகளை வெளிப்படுத்திட்ட பெருமை இப்புண்ணியப்பதியினுக்கிருத்தலை நமக்குணர்த்தும்பொருட்டே உயர் மருத (நகர்) எனலுற்றாராவர். ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகட்குத் திருப்பெருந்துறைப்பதியில் உள்ள ஈடுபாடு நிகர்ப்பது, இங்கு நம் ஆசிரியருக்கு

மருதைமாநகரிலுள்ள ஈடுபாடு என்னலாம், இந்த நகரம் பெரிய சோலை குழந்த ஒன்றாகும். வார்சோலை என்ற சொற்றொடர் இதனை உணர்த்தும். எனவே, இந்த மருதார்ப்பதிக்கு இருவகைப் பெருமைகள் உளவாம். ஒன்று இயற்கையான சோலைச் குழல்; மற்றது ஞானகுரவரை உடைமை. அடர்ந்த சோலையானது ஊரின் வளப்பத்தினைக் காட்டும். எனினும், கதிரோன் ஒளி உட்புகாச் செறிவுடைமையால் இருள் உடையதாம். "மந்தியும் அறியா மரன்பயில்" என்று திரு முருகாற்றுப்படைநூல் இத்தகைய இருளிருப்பினைக் கூறும். இதனால் இந்த மருதையம்பதி இருளினை உடையது என்று தெரியலாம். வானத்துச் சூரியனால் நீக்கமுடியாத இருளினை இவ்வூர் பெற்றிருப்பினும், மாந்தர் அகத்திருள் தொலைக்கவல்ல ஞானத்துச் சூரியனாகிய ஸ்ரீமறைஞான தேசிகரைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள உயர்வும் இவ்வூர் உடையது. எனவே, இவ்வூரானது பூத இருளும் அபூத ஒளியும் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடமாயிருத்தலை நாம் தெரியலாகும். ஞானப்பிழம்பாவாரைப் பெற்றிருத்தலே ஊருக்கு ஒளி (புகழ்) ஆகும். ஏனெனில், இத்தகையாரே தாமின்புறுவது உலகின்புறக் காண்பவர். இத்தகையாரை அடையப்பெற்றாரே பிறப்பின் பிழைகளாகிய நரை முதலாம் ஐந்தும் அற்று அறிவால் முற்றுவர். தமதாருக்குச் சிறப்புக் கூறவந்த பிசிராந்தையார் என்னும் பழம்புலவர் ஒருவரும், "சான்றோர் பலர் (உடைத்து) யான் வாழும் ஊரே" எனக்கூறி நரையின்மை முதலாம் பயனும் குறித்துள்ளமை புறநானூற்றால் அறியலாம். ஆன்மாவினிடம், ஒன்றுக் கொன்று விரோதப்பட்ட பாச இருளும் ஈசனருளும்

(ஒளியும்) ஒருசேர அமர்ந்திருத்தலை வினாமுகத்தால் நம்மனோர்க்குத் தெரிவிக்கவந்த ஆசிரியர், மருதப்பதி இருளுக்கும் ஒளிக்கும் இருப்பிடமாக இருத்தலை உள்ளுறையாக வைத்து விளித்திருக்கும் நயம் கருத்துக்குக் கழிபேருவகை பயக்கும். பாச இருளுக்கும் ஈசன் அருளுக்கும், நிகழ்த்துதலும் நெகிழ்த்துதலுமாகிய உள்ளீடான தொடர்பிருத்தலை ஞான நூலாலறியலாம். இத்தொடர்பிருத்தலைக் கருதச்செய்கின்றது சம்பந்தா என்ற திருப்பெயருரைக்கும் விளிச்சொல் என்னலாமன்றே! இங்ஙனம் தாம் எடுத்த பாட்டின் பொருளுக்கு ஏற்ப இம் முன்னிலைத் தொடரினை நம் ஆசிரியர் ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் அமைத்தருளியுள்ள திறம் போற்றற்குரியதாகும்! இனி இச் செய்யுள் எழுப்பும் வினாவினைக் காண்போம்.

நீடும் ஒளியும் நிறை இருளும்

ஒரிடத்துக் கூடல் அரிது :

ஒளியும் இருளும் ஒன்றுக்கொன்று பகையான பொருள்களாகும். ஆதலால் இவ்விரண்டும் ஒரிடத்தே ஒருசேர இருத்தல் இயலாது. சூரியன் ஒளியுடைப் பொருள் ; அதனிடம் இருட்டு இராது. இருளைக் கொண்டு ஒருபொருளையும் காண இயலாது. ஆகையால், இருளினிடம் ஒளியிருக்க வழியில்லை. என்றாலும், இவ்வுலகினிடத்தே சூரியனும் உளது; இருட்டும் உளது. எனவே, உலக மண்டிலம் சூரியன் இருள் என்னும் மாறுபட்ட இரண்டுக்கும் இடமாகவே உள்ளது. பகலும் இரவும் மாறி மாறி ஒவ்வோரிடத்தும் வருவதைக்கொண்டே ஒவ்வோரிடமும் ஒளிக்கும் இருளுக்கும் இடமாயிருத்தலைக்

காணலாம். இவ்வாக்கியத்தால், ஒளியினிடம் இருள் அறவே இராது என்பதையும், ஒளியுற்றபோது இருளானது தன் இருளாந் தன்மை கெட்டு மறைந்து விடுகிறதென்பதையும் உணரலாம். உலகம், ஒளி வயப்பட்டபோது ஒளியுற்று விளங்குகிறது, இருள் மயப்பட்டபோது மறைப்புண்டு அம்மயமாய்க் கிடக்கின்றது. ஒருவேளை அற்ப ஒளியின் குழுவில் இருளும் ஒருசிறிது இருப்பதாகக் காணப்படலாம். என்றாலும், பேரொளிப் பிழம்பின்முன் எவ்வளவு தடித்த இருளாயினும் மங்கி மறைந்துபோய்விடும். சூரியனை இருட்டுக்குள்வைத்து மறைக்கமுடியாது. இருட்டுக்கு மறைத்தலாகிய திறமை இருப்பினும், அத்திறமை சூரியனிடம் செல்லுபடியாகாது, உலகினிடமே செல்லுகின்றது. இருட்டெல்லாம் ஒன்று கூடிச் சூரியனைப் பகைத்துச் சென்றாலும், செல்லும் போதே நில்லாது ஒழியும். எனவே, இருட்டுக்கு ஒளியை மறைத்தலும், எதிர்த்து நின்றலும் இயல்வதன்று என நாம் உணரலாகும். உலகப்பரப்பில் இருட்டுள்ள பகுதியில் ஒளி காணப்படுவதில்லை; ஒளியுள்ள பரப்பில் இருட்டுக் காணப்படுவதில்லை. இரண்டும் ஒரேபரப்பில் அமைவது அரிதாம். என்றாலும், ஒருபிரதேசம் இருளையும் அடைகிறது: ஒளியையும் அடைகிறது. உலகப்பரப்பு முழுவதையும் ஒன்றாகக் கொள்ளுவோமாயின் அதன்பால் இருளும் ஒளியுமாகிய இரண்டுமிருத்தல் புலப்படும். இதனால் ஒளியும் அநாதியாக உள்ளது; இருளும் அநாதியாக உள்ளது என்று தெரியலாம். ஒரு பொருளின் இருப்பை ஒளிதான் உணர்த்தவல்லது. இருள் அதன் இருப்பைக் கெடுப்பதின்றியினும், அவ்

விருப்பை உணர்வொட்டாமல் மறைக்கவல்லதாம். எனவே, பொருளுண்மையுணர்ச்சிக்குச்சாதனமாவது ஒளியே. இதுகாறும் கூறியவாற்றால், ஒளியின் சிறப்பெல்லாம் ஒருவாறு விளங்கும். இருளின் செயல்யாவும் ஒரு சிறிது உணரப்படும். பொதுப்பட நோக்கின் பொருளின் வளர்ச்சிக்கு ஒளியே இன்றியமையாதது என்பது புலனாகும். உற்றுநோக்கின் இருள், ஒளிக்கு மாறுபட்ட பொருள் எனினும் பொருள் வளர்ச்சிக்குத் தானும் துணைபுரிய நிற்பதே யாம் என்பதும் புலப்படும்.

நம்முடைய கண் இருளோடு கூடியபோது இருட்டு உடையதாகிறது. ஒளியோடு கூடியபோது ஒளியுடையதாக ஆகிறது. கண் என்பது ஒளிக்கும் இருட்டுக்கும் இடமாக உள்ளது. காணும் திறமை என்னும் ஒருசக்தியைக் கண் பெற்றிருத்தலால் கண்ணிடம் ஒளியும் உளது; இருளும் உளது என்னலாம். எனவே, கண்ணானது மாறுபட்ட இயல்பினைக் கொண்டவையான ஒளிக்கும் இருளக்கும் இடமாயிருத்தலை நாமறியலாம். இதுவரை கூறப்பட்ட யாவும் மேற்சொல்லப்பட்ட வாக்கியத்தால் தெரியக் கூடியவை ஆகும். ஒளியும் இருளும் கூடுதல் அரிதேயன்றி, ஓரிடம் இவ்விரண்டையும் பெறுதல் அரிதன்றும் என்க.

உலர்ந்த மரத்தைக் கடைந்தால் நெருப்பு வெளிப்படுகின்றது. இந்த நெருப்பு அம்மரத்தினில் அது காய்ந்த பிறகு வந்து புகுந்துகொண்டதன்று. அது, அம்மரம் பச்சையாய் முளைத்த முதலே அம்மரத்துள் உள்ளதே. எனவே அக்கினியும் அதன் எதிர்தான

ஈரத்தன்மையும் மரத்தினுள் கூடி இருக்கின்றன வேயாம். இதனால் ஒன்றுக்கு ஒன்று மாருன இரு பொருளும் ஒரு பொருளினுள் ஒன்றியிருத்தல் கூடுவதே எனத் தெரியலாம். “வன்னிதன்னைத் தான் அடக்கும் காட்டத் தகுதி” என்பது போற்றிப் பஃரோடை. “வெய்ய அழல் பசுமரத்தின் விரவியதே பசுமரமும் வெந்தவல வெந்து விழும் பருவமுற” என்பது சிவதருமோத்தரம். இதுபற்றியே ஆசிரியர் ஓரிடத்துக்கூடல் இல என்மால் கூடல் அரிது என லானார்.

இங்கு இப்பாடல் குறிக்கும் ஒளிப்பொருள் யாதெனில், இறைவனேயாம். இருப்பொருள் எனப் படுவது மலம் அல்லது பாசமாம். ஆகவே, கடவுட் பொருளும் பாசப்பொருளும் ஒன்றாக எப்படிப் பொருந்தியிருக்கக்கூடும் என்கிற ஐயத்தையே இப்பாடல் வினாவும் முறையால் தெளியச்செய்கின்றது. கதிரவன் எப்போதும் ஒளியுடைப் பொருளேயாம். இருள் எப்போதும் ஒளி இல்லாப் பொருளேயாகும். அங்ஙனமே, கடவுளும் எப்போதுமே ஒளியுடைப் பொருளாம். மலம் எப்போதும் இருள் தன்மையுடையதாகும். ஆன்மாக்களுடைய இச்சை அறிவு செயல்களை மறைப்பது பேரந்தகாரம் எனப்படும் ஆணவமலம். இதனை ஒழிக்குமவன் இறைவனே. சோமன் குரியன் அக்கினி என்னும் பொருட்களுக்கு உள்ளொளியாயிருப்பவன் இறைவனே. ஆதலால், இறைவன் ஒளிமயமாவான் என்பது தெரியப்படும். “பேரொளியைப் பெரும்பற்றப் புலியூராணை” என்ற வாக்கும் இதனை உணர்த்தும். “மெய்ச்சுடருக் கெல்லாம் ஒளிவந்த பூங்கழல்” என்பது திருவாசகம்.

“உருகுதலைச் செய்கின்ற உள்ளத்தும் அம்பலத்தும் ஒளியே” என்பது சிவஞானசித்தியார். நாயகி, தம் கண்களை மறைத்தபோது எங்கும் இருள்மூடலும் உலகினுக்கு நெற்றித்தாய நேத்திரத்தாலே சுடரொளி கொடுத்தான் இறைவன் என்பது புராணவுரை. இம் மேற்கோள்களெல்லாம் சிவனுருத் தேசு என்பதற்கானவையாம். இங்ஙனம், பாசம் பற்றாத ஒளி மயனாதலால்தான் ஆன்மகோடிகளின் இருண் மலத்தை அவன் போக்கவல்லவன் ஆகின்றான். நாமும், நம் பாச இருள்முழுதும் பற்றறக் கழித்தற்கு அப்பரமனையன்றி வேறு துணை நாடல் அறியாமையாம். இங்ஙனம் பேரொளிப் பிழம்பாயுள்ள பரமனை நாம் ஏன் அறியமுடியவில்லை என்று எண்ணுதல் இயல்பே. சூரியன் ஒளியோடு பிரகாசிப்பதைக் கண்ணுடையவர்களே காணமுடியும். கண் பார்வை இல்லாதவர்கள் காணமுடியாது. ஆதலால், இக்குறைபாடு சூரியனுடையதன்று; கண்ணினுடையதே எனத் தெரிகின்றோம். இவ்வாறே, மலம் நீங்கிய முத்தர்க்கு இறைவிளக்கம் தோன்றும். பெத்தர்க்கு அறியாமையாகிய இருளாகவே தெரிவன் இறைவன். மலரும் பக்குவமுடைய தாமரை யரும்புகளும், அப்பக்குவமுருத தாமரைகளும் ஒரே குளத்தில் சமமாய் நின்றாலும் வானிலுள்ள சூரியன் பக்குவமுடைய தாமரைகளை மலர்த்துகின்றான். பக்குவமில்லாதன வற்றை விரியச்செய்கிலன். சூரியகிரணம்போன்றே இறைவனது அருளும் பெத்தர் முத்தர் விஷயத்தில் பணியாற்றுகின்றதென்று நாமறியவேண்டும், ஒளி என்பது ஞானமாம். இதனால் முத்தருக்கு இறைவன் அறிவுருபமாய் விளங்குவன் என்க. ஆணவ இருள்

அல் இருள் போன்றதாகும். இஃதுடைய பெத்தர், ஒளிமழுங்கிய கண்ணுடையார் இருளே காண்பது போல் அறியாமையே காண்பர் எனத்தெரிதல் நியதியாம். “அருக்கன் நேர்நிற்பினும்” என்னும் சிவஞான போத குத்திரவெண்பா இங்குப் பார்த்தல் தகும்.

மலம். ஆன்மாவைச் சகசமாய் மறைத்திருக்கின்றது. செம்பிற்களிம்பு முதலான இதற்கு உவமையாகக் கூறுவர். இங்ஙனம், மல இருளில் சமவியாபகம் உடைய ஆன்மாவினிடம் சிவம் எப்படிப் பொருந்தியிருக்கமுடியும் என்பது ஐயவினாவாம். உயிருக்குள்ள அனாதியான மலமயக்கம் இறைவனுக்கு ஒருபோதும் இல்லை. இறைவன் “வாலறிவன்” எனப்படுவன். சூரியன் முன் இருள் நில்லாமை கண்கூடாம். இதனால் பாசம் இறைவன்முன் நில்லாது எனத் தெரியலாம். கடற்பரப்பிலே ஆகாசம், நீர், உப்பு என்ற மூன்று பொருள்கள் உள். இவற்றுள், உப்பு என்பது நீரைப்பற்றியே உள்ளது. நீருக்கு இடந்தந்து நிற்கும் ஆகாசத்தைப் பற்றாது. நீரின்பால் உப்பினைப்பற்றும் இயல்பு உள்ளது. ஆகாசத்தினிடம் அஃதில்லை. நீர் தூலத்தன்மையது. ஆகாசம் குக்குமத்தன்மையது. ஆகாசம் வியாபகநிறைவுடையது. நீர் அதன் ஒரு பகுதியின் ஏகதேச வியாபகமுடையது. எனவே பற்றுமியல்பு அற்றதும், குக்குமமானதும், வியாபகநிறைவும் கொண்ட ஆகாசத்தினைத் தூலதரமான உப்புப் பற்றமுடிவதில்லை. ஆனால், பற்றுமியல்புடையதும், தூலத்தன்மையுடையதும், ஏகதேச வியாபகத்ததுமான நீரினை உப்புப் பற்றமுடிகின்றது, நீருக்குக் கடலாகிய ஆகாயத்தினிடத்தும், உப்பி

னிடத்தும். ஒருசேரத் தொடர்பு உள்ளது. உப்புக்கு அங்ஙனமில்லை.

இவ்வாறே, பதி பூரண வியாபகப் பொருளாம். பசு ஏகதேச வியாபகமுடையதாம்; அதாவது வியாப்பியப் பொருளாம். பாசம் வியாப்பியப் பொருளளவில் வியாபித்திருப்பதாம். அதாவது வியாத்திப் பொருளாம். இங்ஙனம் வியாபக - வியாப்பிய - வியாப்திமுறையில் இறை - உயிர் - பாசம் இருத்தலே நாம் உணரவேண்டும். உயிருக்குப் பதியினிடத்தும் பாசத்தினிடத்தும் சம்பந்தமுளது என்பது இதனால் அறியப்படும். ஆகவே, மலத்தோடு கூடியிருப்பினும் ஆன்மா, சிவத்தினை (அவனுடன் தனக்குக் கூட்டுறவு இருத்தலை அறியாமலே) பொருந்தியுள்ளது என்க. உயிருக்கு அறிவானது சத்தாலும் விளங்கும். அசத்தாலும் விளங்கும். இவற்றுள் அசத்தால் அறிவு விளங்கும்போது, வேராய் நின்று விளக்குவனவாகிய பிரத்தியட்சம் முதலிய மூன்றுவகைப் பாச ஞானம் ஆன்ம அறிவுக்குத் துணை ஆகும். சத்தால் விளங்கும் போது, தனக்கு வேருகாமல் ஆதாரமாய்த் தன்னோடு உடன்நின்று விளக்கும் சிவஞானத்தை ஆன்ம அறிவு துணைக்கொள்கின்றது. பாசஞானம் பாசத்தை அறிவிக்கும். சிவஞானம் சிவத்தை அறியச்செய்யும். எனவே, ஒன்றோடொன்று மாறுபாடுள்ள பாசஞான சிவஞானங்கள் ஆன்ம அறிவுக்குத் துணையாக முறையே வேறுகவும் உடனாகவும் நின்றுதலுகின்றமை இயல்பே என நாம் தெரிதல் தக்கதாகும். பாச ஞானத்தால் அசத்தை அறியின் ஆன்மா அசத்தின்பால் அழுந்தும். சிவஞானத்தால் சத்தை அறிகையில் சத்தின்பால் அழுந்தும். இறைவன் உள்ள அன்றே

உயிரும் உள்ளது. அதனைப் பற்றியுள்ள பாசமும் உள்ளது. ஆதலால் ஒளியும் இருளும் ஓரிடத்துக் கூடியிருத்தல் அரிதன்றென அறியலாகும். மற்றும், இதன் விரிவுகளை இவ்வாதினத்தின் 101 ஆம் வெளியீட்டு நூலாலும் தெரியலாம். என்றும் சார்ந்து நின்றலே உயிரின் இயற்கை என்பது தெளியப்படல் தக்கதாம். இறைவன் முழுவியாபகன் ஆதலாலும், ஆதாரமாம் பொருளாதலாலும், உயிர்க்கு ஒளிநெறி காட்டுவதாலும், மல இருளால் பற்றமாட்டாதவதாலும் நீடு ஒளி என்றார். உயிரறிவை மறைத்தலாலும், சமவியாபகமாய் நிறைந்து மறைத்தலாலும், இறையைப் பற்றமாட்டாமை யுடையதாதலாலும் பாசத்தை நிறை இருள் என்றார்.

கொடுவினையேன்பாடு :

உயிர், எப்போதும் இறைவியாபகத்துள்ளேயே வியாப்பியமாக உள்ளது. என்றாலும் தான் அங்ஙனம் இருத்தலை அறிவது இல்லை. ஏனெனில், அதன்பால் உள்ள கொடுவினையே அங்ஙனம் செய்கிறது. இங்குக் கொடுவினை எனப்படுவது சகசமலமாகிய ஆணவமாம். உயிர், சிறிது சிறிதாக விளக்கமடைதற்கு ஏதுவாக மாயையாலாகிய உடம்புமுதலான உதவப் பட்டும், இவற்றின் ஊடே ஆணவம்புகுந்து உயிரை மயக்கி உண்மை உணரவொட்டாதபடி செய்தலால் அதனைக் கொடுவினை என்றார் ஆசிரியர். மற்றும் ஆணவமலத்தின் கொடுமைகளை விரிந்த நூல்களால் அறிதல் தகும். பிறரைக் குற்றமுடையோராகக் கூறாமல் தம்மையே அங்ஙனம் கூறிக்கொள்ளுதல்

பெரியோர் குணமாதலால், கொடுவினையேன் என்று தம்மையே கூறிக்கொள்கின்றார் ஆசிரியர். அன்றியும், தமது ஞானாசிரியரால் ஆட்கொள்ளப்படுதற்கு முன்பிருந்த தமது நிலையை நினைத்து, இங்ஙனம் கூறிக் கொண்டார் எனலும் கூடும். ஆதலால், நாமும் நமது கொடுவினையை ஈண்டே கருத்திற்கொண்டு வருதல் நல்லதாம்.

இதன்முன் :

புத்தகம் கையிலிருந்தும் மாணாக்கற்குப் பாடம் விளங்குவதில்லை. அதனை ஆசிரியர் விளக்கியபின்னர், அந்நூலால் ஆசிரியர் பெருமையை மாணவன் அறிகின்றான். இங்ஙனமே, தனது ஞானாசாரியரால் ஆட்கொள்ளப்படுமுன் வினைவயப்பட்டு உயிர் உழல்கின்றது. உண்மை அறியமாட்டாமல் உயங்குகின்றது. செருக்குற்றுச் செம்மாக்கின்றது. தனது கரணம் ஆதியவற்றைக் கருவியாக மதிக்காமல் தானெனவே மயங்கித் தடுமாறுகின்றது. இவ்வளவும் இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திரிபாதம் நிகழப் பெற்றுக் குரு திருவருளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின்னர் மாறிவிடுகின்றன. உண்மை துலங்குகின்றது. அத்துவிதநிலை புலனாகின்றது. அப்போதுதான், இறைவன் எப்போதுமே தன்னுள் மன்னிரின்று மல நீக்கத்திற்கும் மாணடிக்கீழாக்கத்திற்கும் தனக்கு உதவிபுரிதலை உயிர் அறியப்பெறுகிறது. இவ்வாறு அறியப்பெற்றநிலையில் இதன்முன் ஒன்ற நின்றவாறு எவ்வாறு என்பது புலப்படுதலை ஆசிரியர் கூறிக் காட்டியுள்ளார். இதனால், இறைவன் ஒன்றாய்,

விடை விளக்கக்கட்டுரை

15

வேறாய், உடனாய் நின்றுபகரித்தல் புலப்படுத்தப்பட்ட
டமை காணலாம்.

இச்செய்யுளால், இந்நூலாசிரியர் உயிருக்குள்ள
பாசவலிமையைப் புலப்படுத்தி, அதனை அகற்றுதற்கு
அரன் எப்போதும் உதவி ஆற்றிக்கொண்டிருத்
தலையும் தெரிவித்து, நாம் யாவரும் பாசங்கெட முயல
வேண்டும் என்பதையும், அதற்கு ஞானசாரியராம்
சிவத்தையே துணையாகப் பற்றவேண்டும் என்ப
தையும் நினைவூட்டியுள்ளார் எனக்கொள்ளுதல் சிறப்
புடையதாகும். “மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன்
அடி போற்றி” உய்வதே நம் தலையாய கடமை
ஆகும்.

செய்யுள்—2

கேவல - சகல - சுத்த இயல்பு

இருளில் ஒளிபுரையும் எய்தும் கலாதி
மருளின் நிலையருளும் மாணும்—கருவியிவை
நீங்கின் இருளாம் நிறைமருதச் சம்பந்தா!
ஈங்குனரு ளாலென் பெற?

பொழிப்புரை

ஆணவம் மேலிட்ட காலத்து ஞானம் ஒழிந்து
நிற்கும். கலாதிகளைப் பொருந்திய இடத்தும் ஆண
வத்தையே நிலை நிறுத்தும். என்னுடன் கூடிநின்ற
கருவி நீங்கினபோது இருளாய் இருந்தது. நிறைந்த
மருதநகர்வாழ் சம்பந்தமாமுனிவரே! இவ்விடத்து
உன் அருளால் பிரயோசனம் என்ன?

கருத்துரை விடை

திருவருள் சுத்தத்திற் பயன்படுவது என்பதாம்.

விளக்க உரை

உயிரானது இப்போது உடம்பினுள் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கிறது. நாம் இப்போது உடம்போடு
உள்ள நிலையைச் சகலநிலை என்று கூறுவர். இந்தச்
சகலநிலை, கருவிகளோடு கூடியுள்ள நிலையாம். ஓர்
அரசன், அமைச்சர் சேனாபதியர் முதலான சகல
அலுவலாளர்களோடும் கூடி அத்தாணி மண்டபத்தே
இருந்து காரியம் நடத்துவது போலுள்ளது சகலநிலை.
இது காரண அவத்தை நிலைகளில் இரண்டாவது நிலை

விடை விளக்கக்கட்டுரை

17

எனப்படும். இந்தக் கருவிகள் ஒன்றோடும் ஆன்மா கூடப்பெறாமல் ஆணவமலம் ஒன்றோடே முயங்கிக் கிடந்த நிலையே முதல்நிலை ஆகும். அது கேவலநிலை எனப்படும். இந்தக் கேவலநிலை காரண அவத்தைகளில் முதல்நிலை ஆகும். கேவலமாவது ஆன்மாவின் இச்சை ஞானம் கிரியைகள் சிறிதும் தொழிற்படாது தான்மாத்திரையாய் ஆணவமலத்தோடு கூடி நின்றல் ஆகும். சுத்த நிலையையே கேவல நிலை என்பதும் உண்டு. இங்குக் கூறப்படும் கேவலம் அஸ்தன்று. “கேவலம் தன் உண்மை” என்று இதனைச் சித்தியார் செప్పும். மற்றும் இந்நிலையின் இயல்பினைச் சிவப் பிரகாசம் ஆறும் குத்திரச் செய்யுள் “காட்டிடும் கரணமொன்றும் இல்லையேல் கானொணாதாம்” என்று உரைக்கும். மலம் அறியாமையைச் செய்வது. இதனை ஆன்மா சார்ந்துள்ளபோது அறியாமையே உடையதாக இருக்கும். சார்ந்ததன் வண்ணமாக நிற்பதே ஆன்ம இயல்பு. இந்த நிலையில் ஆன்மா அறிவு பிண்டமாய்த் தொழிற்படுமேயன்றிப் பகுத்துத் தொழிற்படாது; ஏனெனில் கருவிகளின் துணை இல்லாமை யால் ஆம். கருவித் துணையுமின்றி, அறியாமையும் இருத்தலால் ஆன்மாவின் விழைவு முதலன சிறிதும் தொழிற்படுவதில்லை. ஆதலால், இந்த நிலைகொண்டு ஆன்மா ஈடேற ஒரு சிறிதும் இயலாது. ஆணவம் ஒன்றே மேலிட்டிருக்கும் இந்த நிலை அறிவுவிளக்கத் துக்கு மாறுபாடு உடையது. ஆதலால், இதனை இந்நூலாசிரியர், இருளில் ஒளி புரையும் என்றார். “காரிட்ட ஆணவக் கரு அறையில் அறிவற்ற கண்ணிலாக் குழவியைப்போல் கட்டுண்டிருக்கும்” நிலை இது என்பர் தாயுமானாரும். சிவஞானபோத நான்காஞ்

குத்திரம் "சகசமலத்து உணராது கிடக்கும்" என்று இக் கேவல அவத்தையைக் கூறும். இக் கேவல நிலையில் அனாதி மருட் கேவலம், மருட் கேவலம், சகல கேவலம், பிரளய கேவலம், விஞ்ஞான கேவலம், அருட் கேவலம் என்ற பாகுபாடுகள் உண்டு. மற்றும், இக் கேவல நிலையிலும், இறைவன் அருள்புரிதல் நிகழுகின்றது. ஆனால் ஆன்மா, தன் அறியாமைத் தடிப்பால் அதனை அறியமுடிகிறதில்லை. என்றாலும், உயிர் நற்கதிபெறுதற்பொருட்டு ஈண்டும் பஞ்சகிருத்தியம் உண்டென்று கேட்கப்படுகின்றது. ஆகவே இந்த நிலையிலும் உயிருக்கு ஓர் இயக்கம் நிகழ்கிறது. இவ் வியக்கத்தைக் கேவலத்தின் ஐந்தவத்தை என்பர். அவை அதீதம் முதல் சாக்கிரம் வரை கூறப்படும். இவற்றின் விரிவுகளைப் பெருநூல்களால் அறிதலே அமைவுடைத்து.

எய்தும் கலாதி மருளின்நிலை அருளும் :

ஆணவ மலத்தோடு கூடி அறியாமை வயப்பட்டு நிற்கும் ஆன்மாவுக்கு, அறிவு இச்சை செயல்களை விளங்கச்செய்தாலன்றி உய்தி இல்லை. ஆதலால், இறைவன் உயிர்கட்குக் கருவிகளை அவ்வவற்றின் தகுதிக்கேற்பக் கூட்டி உதவுகிறான். கருவிகளோடு கூடி விடயங்களை அறியும் உயிரின்நிலையே சகலநிலை எனப்படும். இந்த நிலையில் உயிரின் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் ஒருவாறு விளங்கி நிற்கும். இருட்டில் விளக்கு உதவுவது போல்வது இந்த நிலை. இந்தக் கருவிகளை ஆன்மா தானே படைத்துக்கொள்ளும் திறம் உடையது அன்று. கருவிகள் யாவும் சடப் பொருள்கள் ஆதலால் அவை தாமாகவே உருவாகி

உயிருக்கு உதவுமாறு சாரமாட்டா, ஆதலால், இக் கருவிக் கூட்டுறவினையும் இறைவனருளே உயிருக்குப் புரிகின்றது எனத் தெரியவேண்டும், என்றாலும், இங்கும் ஆணவத்தின் வேகமே தொழிற்படுதலால், உயிரானது, இறைவனருள் உண்மையை உணராதது, கருவிகளையே தானென்று அபிமானித்து வினைகளைப் பெருக்கிப் பிறப்புகளை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றது. இந்தச் சகல நிலையும் சகலத்திற் சகலம் முதலாக மூவகைப்பட்டியலும். இவற்றின் விரிவினை “ஒன்றணையா மூலத்து” என்றவெண்பாவாலும் “இலாடத்தே சாக்கிரத்தை” என்ற வெண்பாவாலும் சிவஞான போத நூலில் கூறப்படுதலால் அறியலாம். மற்றும், சகலத்திற் சுத்தநிலையினைச் சிவஞான சித்தியார் “யோகில் தருவதோர் சமாதி” எனக் கூறுமிடத்தே தெரியலாம்.

ஆன்மா, அறிவு விளக்கம் எய்தும்பொருட்டுக் கூட்டப்பெறும் உடல் தூலம், குக்குமம், குணம், கஞ்சகம், காரணம் என ஐவகைப்படும். ஆன்மா மலமும் தானுமாய்ப் புருடதத்துவம் இடமாகக் கொண்டு நிற்கும்நிலையே காரண உடம்பாகும். குணவுடம்பு என்பது புரியட்டக உடம்பாகும். குக்குமபூதங்களாகிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னும் அகக்கரணங்களும் ஆகிய இரு கூறுபாடுடைய எட்டும்கூடியதே புரியட்டகம் எனப்படும் நுண்ணுடம்பாம். இந்தச் குக்கும உடம்பே தூல உடம்புக்கு முதற்காரணமாகும். கஞ்சகம் என்றது வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழில் காலம் நியதி அல்லாத மற்ற ஐந்தனோடும் கூடிய நிலையாம்.

இதனைப் பஞ்ச கஞ்சகம் என்பர். இந்த நுண்ணுடம்பு கஞ்சக உடம்பு என்றும் பெயர்பெறும். வெளிப் படையான நமது சரீரமே தூலஉடம்பு எனப்படும். தூலம் முதல் காரணம் ஈருன இவ்வுடம்புகள் ஒன்றின் ஒன்று நுண்ணியன. காரண உடம்பே மிக மிக நுண்ணியது. இக்கருவிகளைக்கொண்டு ஆராயப்படும் அறிவு பசுஞானம் எனப்படும். இதனால் இறைவனருள் விளங்காது. இதனாலேயே மருளின் நிலை அருளும் என்றார் ஆசிரியர். அசுத்தமாம் மாயை யாலாகிய கருவிகள் சுத்தமாம் இறையருளை உணர்த்தும் திறத்தனவாகாவாதலால் இங்ஙனம் கூறலுற்றார்.

மானும் கருவி இவை நீங்கின் இருளாம் :

அந்தகாரத்துள் இருக்கும் ஒருவனுக்குச் சற்று ஒளிதருவது அவன்கைப்பட்ட விளக்கே. அவ் விளக்கு இருள்முழுதும் நீக்கும் வன்மையுடையது அன்று. அவ்விளக்கும் நீங்கிவிட்டால் திரும்பவும் இருளே குழும். அவ்வாறே, மறைப்புச் சத்தி வயப்பட்டு ஒருசிறிது அறிவு விளக்கத்துக்குத் துணையாய் நின்ற கருவிகளை அல்லது தத்துவங்களை நீங்குமாயின் ஆன்மா மீளவும் அஞ்ஞானத்தையே மேவும். பாச ஞான பசுஞானங்களும் இறைவனருளில் ஆன்மா அழுந்தியுணர்தற்குப் பயன்படமாட்டா. ஆதலால், ஆன்மாவின் பக்குவநிலைக்கு ஏற்பப் படிப்படியாய் இருள்நீக்கமும் அருள் விளக்கமும் இறையருளால் நிகழலுறும். இங்ஙனம் நிகழாக்கால் மீளமீளப் பிறவியிருளிலே உயிர் அகப்பட்டு மயங்கும். இதனை மேற்குறிக்கப்பட்ட வாக்கியம் உணர்த்துகின்றது. அவத்தைநிலைகளிற்பட்டு மீளும்போது இந்தச் செய்தி

விளங்கலுறும். சுத்த அவத்தையே ஆன்மா அடைய வேண்டுவது. சகல அவத்தையுள்ள ஆன்மா அந்த நிலையை விட்டு இருவினை ஒப்புவந்து சிவசத்தி பதியப் பெறுதலால் குருவருள் பெறும். இருவினையொப்பு எய்தலால் சப்தாதி விஷயச்செயல் நீங்கும். சத்தி பதிதலால் கருவிகளின் கூட்ட நீக்கம் நிகழும். குருவருள் பெறுதலால் உடல் தானஞ்செய்யப்பட்டு நீங்கும், ஞானயோகம் வந்தனாகும். இதனால் பிறப்பு இறப்புநீக்கம் நிகழும், மலம் அறுதலால் ஏகதேசத் தன்மை உயிருக்கு நீங்கும். இங்ஙனம் படிப்படியாகச் சிவஞானப் பெருக்குறுதலால் கலாதிகளும் நீங்கும், இங்ஙனம் உயிரைச் சுத்தநிலைப்படுத்துவது இறைவனது (குருவினது) திருவருளேயாம். எல்லாநிலைக்கண்ணும் திருவருளே உயிர்க்கு உதவிபுரிந்து நிற்பினும், அருளில் ஆன்மா அழுந்திநிற்கையிலேதான் இறையருளின் நிறைவை அறியப்பெறும். இது குரியனைச் குரியனொளி கொண்டே அறிதல் போல்வதாம். ஆதலால், சகல கேவல நிலைகளில் திருவருள் உணரப்படாவிடினும் சுத்தத்தில் உயிரால் உணரப்படும் என்ப. இதனையே, ஈங்குன் அருளால் என்பெற என்ற வரி உணர்த்தும்.

எல்லா நிலையிலும், இறைவனது திருவருளே உடன் இருந்து செலுத்தி உயிரினைச் சுத்தப்படுத்தி இன்புறச் செய்தலால் நிறை மருதச் சம்பந்தா எனலுற்றார் ஆசிரியர். இறைவனின் முதல் உதவி முதல் புலப்படுமாறு மருத நகர் உரிமை நாட்டிக் கூறப்பட்டுள்ளது. நிறை என்பது இறையருள் எப்போதுமே உளதாதலை உணர்த்திநிற்பதாம்.

இதுகாறும் கூறியவதனால் உயிர், கேவலநிலை யிலிருந்து இறையருளால் உபகரிக்கப்பட்ட கருவி களைத் துணைக்கொண்டு இருவினை ஒப்பாதின எய்திப் பின்னர் குருமுகமாகச் சிவஞானப்பேறெய்து தலாகிய சுத்தநிலை எய்தும் என்பது கூறப்பட்டது. இதனால் பாசஞானமும் பசுஞானமும் உயிருக்கு நன்மைபுரிவனவாகா எனவும், அவற்றின் மூலமாகத் தத்துவநீக்கமும், பசுபோதநீக்கமும் உறுதலே அமை வுடையதாம் எனவும் நாம் தெரிதல் தக்கதாம். இதுபற்றி, சிவஞானமேலீட்டால் இருள் ஒழிதல் உணரப்படும்.

செய்யுள்—3

ஞான தரிசனம்

புல்லறிவு நல்லுணர்வ தாகா பொதுஞானம்
அல்லதில் துள்ளதெனில் அந்நியமாம்—தொல்லை இருள்
ஊனமலை யாவா றுயர்மருதச் சம்பந்தா!
ஞானமலை யாவாய்! நவில்.

பொழிப்புரை

சிற்றறிவு பேரறிவாகாது; ஞானம் (பொது ஞானம்) மூன்றுவிதமாய் இருக்கும். முன்பு இல்லாத சிவஞானம் மலபரிபாகத்திலே உண்டாகும் என்றால் சற்காரியவாதம் ஆகாமல் அந்நியம் ஆம். பழமை யாக வருகின்ற ஆணவமலத்தின் குற்றத்தினாலே மயங்காத முறைமையை, உயர்ந்த மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! மலைபோலும் ஞானத்தை உடையவரே! திருவுள்ளம் பற்றவேணும். (திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்.)

கருத்துரை விடை

ஆன்ம ஞானம் சிவஞானமாகாது. தத்துவங்களுடைய தன்மையை இது பொய் என்று அறிவிப்பதே சிவஞானமாம். இப்படி அறிகிற வேற்றுமையும்விட்டு வாய்ந்த ஞானமாய் நிற்பது சுத்தம் ஆம்.

விளக்க உரை

ஞானம் மூன்றுவகைப்படும். அவை பாச ஞானம், பசு ஞானம், பதி ஞானம் என்பனவாம். இவற்றுள், பதிஞானந்தான் உயிர்க்கு வேண்டுவது.

மற்றைய இரண்டும் பதியை யறிதற்கண் கருவியாகா. சாதிக்கும் முறைகூறும் ஒன்பதாம் குத்திரம் இந்தச் செய்திகளை உணர்த்துவதாகும். “பாச ஞானத்தாலும் பச ஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனை” என்ற சித்தியார்ப்பாடல் இங்குக் காண்டல் நன்றும். பாச ஞானம் எனப்படுவது கருவிகளோடு கூடியறியும் பிரபஞ்ச ஞானமாம். இது கானல் நீரின் தன்மையுடையது. அசத்தியமானது. இது பாச ஞானம் எனப்படினும் ஆன்மாவினிடம் நிகழ்வதேயாகும். வைகரி முதலான வாக்கின் பகுதியனவே வேதசாத்திர கலைஞானங்கள். அசபை என்னும் சொற்பிரபஞ்சமும், நிலம் முதல் நாதம் ஈருன பொருட்பிரபஞ்சமும் ஆகிய இவற்றின் வழியாக ஆன்மாவினிடம் நிகழும் ஏகதேச அறிவே பாசஞானம் எனப்படுவது. இறைவனே ஆன்மாவுக்கு அநுபவ அறிவு உண்டாக்குதற் பொருட்டு ஆராய்ச்சிக்கு இடமாம்வண்ணம் பாசப் பொருட்களை அளித்து உதவுகின்றனாவன். கோயில் என்பது சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள தலமாயினும், அங்கு ஊழியர்களாகப் பலபேர்கள் உளர். அவர்களை அறிவதனால் சிவத்தை அறிவதாக ஆகாது. ஆனால், அவர்கள் சிவாலயத்துக்கு உரியவர்களாகச் சிவதரிசனக் கருத்துடையோர்க்கு உதவுதற்கென்றே உள்ளவராவர். இப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் பாசப் பொருட்கள் இறைவனுக்குடைமையாய் ஆன்மாய்கட்கு உதவுதற்பொருட்டுள்ளன. சிவாலயச் சிப்பந்திகளையே நட்புக்கொண்டு சிவதரிசனத்தை நாடாது இருப்பவர் சிவப்பேற்றினை இழந்தவரேயாவர். ஆதலின் பாசப்பொருட்களினிடம் பற்றின்றி, அவைகளல்லதான நிலையே தனதுநிலை என்றுணரவேண்டும்.

விடை விளக்கக்கட்டுரை

“தத்துவமானவற்றின் தன்மைகள் உணருங்காலே” என்னும் சித்தியார்ப்பாடல் ஈங்குணர்தல் தக்கதாம். ஆதலால், பாசஞானம் பதிஞானமாகாதெனத் தெளியலாம். இதுபற்றியே, புல்லறிவு நல்லுணர்வது ஆகா எனலானார் ஆசிரியர். “அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு” என்பது குறள். இத்தகைய புல்லறிவினர், பாசத்தையே மெய்ப்பொருளெனக் கொண்டு ஏனைத் தெய்வத்தினை இல்லென்பவராவர். ஆதலால், அலகை நிகர்ப்பர் இவர் எனக் கூறுவர் வள்ளுவனார். இதனால், நாம் பாசஞானமே மெய்ஞ்ஞானம் என மயங்குதல் தவறு எனக்கண்டு, மெய்ஞ்ஞானம்பெற முயல் வேண்டும் என்பது கருத்தாம். ஆகையால், சுட்டுணர்வு பேரறிவாகாது என்பது தெளியப்படும்.

பாசஞானத்தை அடுத்து வருவது பசுஞானம் எனப்படும். இதுவும் உண்மையானதன்று. இந்தப் பிரபஞ்சக் கருவிகளைப் பொருந்திய ஆன்மா, அப்பொருட்களைத் தன்கீழடங்கியவை என அறிந்து அவைகளின் நீங்கி மேம்பட்டபொழுது பாசம் எப்போதுமில்லாத சிவம் நானே ஆவேன் என்று செருக்கால் மதிக்கவரும். இதனைச் சிவசமவாத ஞானம் எனவும் கூறுவர். பசுத்துவமாகிய பாசம் நீங்கப் பெற்றும் “நான் பிரமம்” எனச் சிற்றறிவால் மதித்தலால் அப்பசுத்துவ வாதனைபற்றி இது பசுஞானம் எனப்படும். சுருங்கக்கூறின் செருக்குற்றறிதலே பசுஞானத்தின் இயல்பு என்னலாம். கரணம் கடந்த இடத்தே பதியில் அழுந்துவதே முறை. ஏனெனில் ஆன்மா தனித்துநில்லாத இயல்புடையதாகும். ஆகையால், இடையே செருக்குற்றறியும் இச் சிற்றறிவு பசுஞானமாம். கோயிலில் சிவபிரானை அருச்சிப்பவரை

நட்புக்கொண்டு, சிவத்தை மதியாயல் அருச்சிப்பவரைக் காண்டலே சிவதரிசனமெனக் கொள்ளுதல் சிவநெறி ஆகாது. அவ்வருச்சிப்பாரால் வழிபாடு நிகழ்த்தப்படுமவரே சிவமெனக் காண்டலே தக்கதாம். பாசஞான பசுஞானங்கட்குத் தானே பிரகாசித்தலும், பிறிதொன்றைப் பிரகாசப்படுத்தலும் இல்லையாம். பிறபொருட்களைக் காணும் கண் தன்னைக் காணாது. தனக்கு முதலான அந்தக்கரணங்களையும் காணாது. அவ்வந்தக்கரணங்களும் வித்தியாதத்துவங்களும் தம்மை விளக்கும் முதலான உயிரைக் காண மாட்டா. இவ்வாறே ஆன்மா, முதல்வனை அறிய மாட்டாமல் மயங்கும். தனக்கு மேற்பட்டதைப் பிரகாசப்படுத்துதல் ஆன்ம இயல்பன்று. இதனால் ஆன்மஞானம் எனப்படும் பசுஞானம் முத்திக்கு ஏது அன்று என்பது தெரியப்படல் வேண்டும். “ஓர்த்து உள்ளம் உள்ளது உணரின்” என்னும் குறளுரை இங்குச் சிந்தித்தல் தக்கது. இதனால், நாம் தற்போத முனைப்பற வேண்டும் எனத் தெரிந்தொழுகலே நன்றும் என்க. மேற்கூறப்பட்ட பாசஞான பசுஞான விபரீத உணர்வுகள் மூலமலத்தின் குற்றத்தால் நிகழ்வனவாம். இக்குற்றம் நீங்கவேண்டுமாயின் மேலன இரண்டும் கூடா. இதனை நம் ஆசிரியர் தொல்லை இருள் ஊனம் மலையாவாறு என்று இப்பாடலில் வினாவிக் காட்டியுள்ளமை தேறலாம்.

சித்தாந்த சைவசமயம் யாவரும் ஒப்பக்கூடிய தான சற்காரியவாதத்தினையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. சற்காரியவாதமாவது, இல்லாதது ஒரு போதும் தோன்றுது. உள்ளது ஒரு போதும்

கெடாது. இல்லாததிலிருந்து உள்ளது ஒருபோதும் உற்பத்தியாகாது. இவ்விடத்தே அயலவர் கூறும் “Nothing cannot make something. Hence something has always existed” என்னும் உரைகளையும் ஒப்பிட்டுக் காணலாகும். “இல்லதற்குத் தோற்றம் இன்மையின்” என்பது சிவஞானபோதம். “உற்பத்திக்கு முன்னும் காரியம் உள்ளதென்று கொள்ளாக் கால் முயலின்கண் கோடு தோன்றாதவாறுபோல, மண்முதலியவற்றில் குடம் முதலியன தோன்றுது ஒழிதல்வேண்டும்” என்பன முதலாம் பேருரையும் ஈண்டறிதல் உறுதிதரும். இந்தவகையான சற்காரிய வாதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர் சித்தாந்திகளாகார். இல்லாததெனப் பிறர் கூறுமவை யாவும் சித்தாந்த ரீதியில் குக்குமப்பட்டுள்ள நிலையையே குறிக்கு மெனக் கொள்ளல்வேண்டும். உள்ளன எனப்படு மவை காரியப்பாட்டால் தூலமானவை எனப்படும். இம்முறைமையின்படி கருதினால் ஆன்மாக்கட்கு அவை ஈடேறுதற்கான திருவருள் வாய்ப்பு. இல்லா திருந்து புதிதாக உண்டாகாமல், குக்குமமாக முன்பே இருக்குமதுவாம் எனத்தேரிதல் தக்கதாம். இதனையே, இலது உள்ளது எனில் அந்நியமாம் என்று இங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஆசிரியர்.

ஆன்மபோதம் என்பது சிவஞானம் அன்று. தத்துவங்களுடைய இயல்பைப் “பொய் இவை” என அறிவிப்பதே சிவஞானமாம். அறிதல் தொழிலும் மறந்து, அநுபவத்தில் அமுந்திவிடுவதே ஆன்மாவின் சுத்தநிலை எனப்படும். பாச அறிவும், உயிரறிவும் பதி ஞானம் எனப்படா. ஆகையால் பொது ஞானம்

அல்லது எனப்பட்டது. சிறப்புடைஞானம் சிவஞானமே ஆம். இதனால் முத்தி சித்திக்காது என்பதே சித்தாந்தம், இதனை “நன்னலம்பெற நிறைந்தஞானம்” என்பர், இதனைச் சுதந்தரஞானம் என்றும் அழைப்பர். இறைவன் வாக்குமனதீதன். ஆதலால் பாசஞான பசுஞானங்கட்கு எட்டான். கோசரனாதலால் சிவஞானத்தால் அறியப்படுவன். பதிஞானம் என்பது எல்லாப் பொருளையும் ஒருசேர அறிதலாம். ஆன்மாவினுள் உயிர்க்கு உயிராய் இறைவன் எப்போதும் உளன். ஆதலால், இறைவன் அறிவு, காட்டுதல் காணுதலாம் உதவிகளைச் செய்துகொண்டே உளது. அங்ஙனம் இறையருள் புரியாக்கால் ஆன்மா, காணுதலும் துய்த்தலும்பெற இயலாது. இங்ஙனம் இறையருளை உயிரானது நிலைத்தல் செல்லுதல் அறிதலாகிய எப்போதும் பெற்றிருத்தல் ஆராயின் தெரிதருவதாகும். இதுபற்றியே மலையாவாறு நவில் என்றுள்ளார் ஆசிரியர். உடம்பு உயிருக்கு இடமாயிருத்தல்போன்று, உயிர், பாச பசு பதிஞானநிகழ்வுக்கு இடமாயிருத்தல் காணப்படும். இப்பதிஞானம் பிரகாசித்தற்குமுன் உயிரானது, பாவத்தின் நீங்கிப் புண்ணியவழியில் நடக்கவேண்டி உள்ளது, பசுபுண்ணிய சிவபுண்ணிய வேறுபாடு உணர்ந்து ஒழுகவேண்டியுள்ளது. வேள்வி முதலிய தவநெறியைநீக்கி உண்மைத் தவநெறியாகிய சரியை கிரியை யோகங்களை ஆற்றவேண்டியுள்ளது. இதன் பின்னர் ஞானநெறியில் கேட்டல் முதலியவழிச் செல்லவேண்டியதாகிறது. இவ்வழிகளால் இருவினை ஒப்பு முதலியநிகழும், இந்த நிலைமுறையில் திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாகி உபகரிக்கும். அதாவது, ஆன்மா அருள்வெள்ளத்தேபடியும் என்பதாம். இது

குரு வெளிப்பாட்டினாலுணரப்படும். இக்குருவெளிப் பட்டுத் தீக்கையாதிய நிகழ்த்திய பிறகு சிவஞான நெறியிலே உயிர் அழுந்திநிற்கும். இது சிவயோகநெறியாகும். இதன்பயனாக ஞாதுரு ஞான ஞேயக் காட்சிகள் ஒன்றாந்தன்மை விளையும். ஞானமும் சிவமுமே ஞேயமாம். அதனில் அழுந்தி ஒன்றாவதே ஞாதுருவாம். இங்ஙனம் ஒன்றும்நிலையே மலையாத நிலையாம்.

இந்தச் சிறந்த நிலையினை எய்தப்பெற்ற இந்நூலாசிரியர், இங்ஙனம் தம்மை உள்நின்று எய்தவைத்த ஆசிரியரை ஆர்த்தியோடு சிவமாகக்கண்டு கூறுகின்ற ராதலால் உயர்மருதச் சம்பந்தா! ஞானமலை ஆவாய்! என அழைத்திருக்கிறார் இப்பாடலில். இவ்விளியிலே ஊரும் பேருமாகிய தடத்த இலக்கணமும். ஞானமயமாம் சொருப இலக்கணமும் அமைந்துகிடத்தல் காணலாம். ஊரைச்சொல்லிப் பின்னர்ப் பேரைச் சொல்லி, அதன் பிறகு இரண்டையும்விடுத்து அழைத்திருத்தலால் இப்பாடல் நமக்கு விளக்கிக் கூறவந்த பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானம் என்ற மூன்றன் நிலைமையினையும் விளங்கச் செய்திருத்தலை நாமறியலாம். பாசஞானத் தூய்மையானது பசுஞானத்தை விளைக்குமாதலின் உயர் மருத எனப்பட்டது. பசுஞானத்தூய்மை பதிஞானத்தை விளைத்தலின் உயர் சம்பந்த எனப்பட்டது. பதிஞான விளைவு சிவதரிசன சிவப்பேறுகளை ஆக்குதலின் ஞானமலை ஆவாய் எனப்பட்டது. இங்ஙனம் நாமருபங்கடந்த நிலையாகப் பேசப்படும் தூயநிலை விளைவு ஞானசாரியரால் உதவப்படுதலை இப்பாடல்மூலம் நமக்கு உணர்த்தியுள்ளார் ஆசிரியர் என்னலாம்.

இதுகாறும் கூறியவதனால் சுட்டுணர்வைக் கடந்து, சிற்றுணர்வையுங்கடந்து, அப்பால் முற்றுணர்வுற்று உயிர் உய்திபெறும் என்பதும், இவையெல்லாம் ஞானதேசிகரருளப்பாட்டினால் படிப்படியாக நிகழலுறும் என்பதும் நாமறிந்து, அதற்கான சன்மார்க்கநெறி மேற்கொள்ளல்வேண்டும் எனத் தெரிதல் தக்கதாம்.

செய்யுள்—4

சுத்ததத்துவ தரிசனம்

கனவு கனவென்று காண்பரிதாம் காணில்
நனவில் அவைசிறிதும் நண்ணு—முனைவனருள்
தானவற்றில் ஒன்று தடமருதச் சம்பந்தா!
யானவத்தை காணுமா நென்?

பொழிப்புரை

கனவிலே நின்று கனவைத் தரிசிக்க இயலாது.
நனவிலே காணும் கண்டது என்றால், நனவில் அந்தக்
கருவிகள் இல்லாமையினால் காணவில்லை. அருளிலே
நின்று கண்டது என்றால், அருளானது அவத்தை
களில் பொருந்தாது. தடாகம்பொருந்திய மருதநகர்
வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! நான் அவத்தைகளைத்
தரிசிக்குமாறு எப்படி?

கருத்துரை விடை

சுத்த தத்துவத் துணைகொண்டுதான் அவத்தைகள்
அறியப்படும்.

விளக்க உரை

ஆன்மாவானது ஞானத்தால் முத்திரிலே அடையும்தான். குருடனுக்குக் கோல் முதலியனவும் வழியறியத் துணைபுரியும் என்றாலும், கண்ணை தெரியப் பெறுவதுபோல் ஆகமாட்டா. அதுபோல இருப்பதால் “ஞானமே முக்திக்கு ஏது” என்றனர் சான்றோர். ஆன்மாவோ, யான் எனது என்னும்

செருக்கு அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள குற்றமாகிய ஆணவமலம் அநாதியே பொருந்தப்பெற்றுள்ளது. ஆணவமலம் ஒன்றைப் பற்றற நீக்கி விட்டால் உயிரானது தூய்மைநிலை உறும். ஆனால் ஆணவமலம் சமவியாபக முற்றிருக்கையில், உயிர் எதையும் அறியும் திறமை உடையதன்று. சிறிது சிறிதாகக் கலை வளர வளரத்தான் பூரணசந்திரன் முழுநிலா ஆகிறது. அவ்வாறே, ஜீவனும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறிவு அடையவேண்டியுள்ளது. அறிவு இருதிறப்படும்; ஒன்று ஆராய்ச்சியறிவு. மற்றது அநுபவ அறிவு. இவ்விரண்டுள் அநுபவ அறிவுதான் திடமானது. அதுதான் மெய்த்தன்மை உணர்த்தும் கலங்காத அறிவாகும். அறிவே, தொழிற்படாதுள்ள நிலையுடைய ஆன்மா. தானாக அறிவு வளர்த்துக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால், ஆன்மாவின் அறிவை அணுவாக்கி மறைக்கும் ஆணவத்தைப் பரிபாகப்படுத்தவேண்டியுள்ளது. அங்ஙனம் பரிபாகப்படுத்துவதற்கு அநுபவ அறிவே ஆற்றல் உடையது. இந்த அநுபவ ஞானம், ஆன்மாவுக்கு உண்டாக வேண்டுமானால் அதற்குக் கருவிகளின் துணைவேண்டியுள்ளது. குருடனுக்குக் கோல் ஒருவாறு வழியறியத் துணைபுரியும் கருவியாயினும், அக்கோலினைக் கண்ணுடையானொருவன் முதலில் எடுத்தளித்து உதவ வேண்டியிருக்கிறது. சந்திரன் ஒளியோடு காணப்படும் பொருளாயினும், அதன் கலைகள் ஒளிபெறுவது சூரியனால் என்பது தெரிந்த செய்தியே. இருட்டில் உள்ள பொருளைக் கண்ணானது விளக்கின் உதவியால் அறிகிறது. அவ்விளக்கைக் கண்ணானது தானே சமைத்துக்கொள்ளாது. அதைத் திரி, அகல்,

ஒளி முதலிய உடையதாக்கி அறிவாதியான பிற கரணங்களோ, அல்லது வேறு ஒருவரோ உதவ வேண்டியுள்ளது. அங்ஙனம் அது தயாரிக்கப்படுவது ஒளியுள்ள இடத்திலேதான் என்பதும் அறிகிறோம். இவ்வாறே, ஆணவமல இருள் நீக்கத்துக்கு உதவியாகும் தத்துவங்கள், இறைவன் அருளால் உயிருக்கு ஆக்கியளிக்கப்படுகின்றன. “விளக்கு” என்று ஒரு பெயரால் கூறப்பட்டாலும், எண்ணெய்ப் பாண்டம், திரி, தீ என்னும் மூன்றும் கூடியதே விளக்காகும். இங்ஙனமே தத்துவம் என்ற ஒரு பெயரால் கூறப்பட்டனும் அது சுத்த தத்துவம், வித்தியா தத்துவம், ஆன்ம தத்துவம் என்ற முப்பகுப்புடையதாகும். விளக்கில் தீயே, இருள் போக்குந்திறமும் ஒண்மையும் உடையது. அவ்வாறே, சுத்ததத்துவந்தான் ஜீவனுக்கு மலநீக்கம் புரியத் துணையாகும் ஆற்றலுடையது. தத்துவங்களைச் சடம்என்பர். சடப்பொருட்குத்தாமே இயங்கவும் இயக்கவும் ஆற்றலிராது. யந்திரமானது தானே ஓடாது; ஓட்டுவோனால் முறைவழியில் ஓட்டப்பட்டு விளைபுரியும் இயல்புடையது. இவ்வாறே முழு முதல்வன் தனது ஆற்றல் அல்லது அருள் நெறியால் (சத்தியால்) கருவிகளை இயங்கவைக்கின்றான். இந்தக் கருவிகள், ஜீவனுக்கு ஆராய்ச்சியும் அநுபவமுமான அறிவு பையப்பைய விளைவதற்குத் துணையாகின்றன. ஆராய்ச்சி, உண்மைக்கு உரிய உபாயமேயன்றி உண்மையாகாது. ஆராய்ச்சி, பயிற்சி வசப்பட்டு உண்மையாக மாறும், உண்மையறிவே உறுதிபயப்பது. இங்ஙனமே தத்துவங்கள் முதற்கண் ஆராய்ச்சிநெறியிலே செல்லுமளவும் உயிரினிடம் ஆணவக்குறைபாடு இருத்தலால் திரோதான சத்தி

(மறைப்புத்திறல்) வயப்பட்டொழுதும். இந்த வயப் பாடுதான் உண்மையநுபவத்தை விளைக்கின்றது. இவ்விதம், நிலையில்லாதான ஆய்வறிவு, நிலையுள்ளதான உண்மையறிவாக மாறும்போது முற்கூறப்பட்ட திரோதானம் எனப்படுமது திருவருள் சத்தியாகிப் பயன் விளைக்கின்றது. இதுதான் குருவருள் நிலை எனப்படும். இக்குரு திருவருள்நிலைதான் ஆணவ இருள் ஒழிக்கும் பேரொளியாகும். காயாயிருப்பதே பழுத்துச் சுவை அளிக்கின்றது. இப்படித்தான் திரோதானமே திருவருட் சத்தியாகின்றது எனத் தெரிதல்வேண்டும். தத்துவங்கள், சத்தியால் தொழிற் படுமேயன்றிச் சத்தியைத் தொழிற்படுத்துவன ஆகா. கருவிக் கூட்டுறவால் பயன் அடைவது உயிரே, இறைவனல்லன். கருவிகளொடும் ஆன்மா தொழிற் படுவதே அவத்தை எனப்படும். இதனால் அவத்தைப் படுவது ஆன்மாவேயன்றி முதல்வன் அருள் அன்று என்பது தெளிவாம். இதனை இச்செய்யுளில் முனைவன் அருள்தான் அவற்றில் ஒன்றா என்ற இடம் காட்டும். ஒன்றா என்ற பன்மைமுற்றுச்சொல்லால் அருள், இரு திறனாயியல்வது பெறப்படும். தான் என்ற ஒருமைச் சொல்லால் இருவகையருளும் ஒன்றே என்பதும் தெரியப்படும் என்க.

இனி, ஜீவன் எய்தும் அவத்தைபற்றி ஒரு சிறிது கூறலாம். அவத்தை, காரிய அவத்தை என்றும், காரண அவத்தை என்றும் இருதிறப்படும். இவற்றுள் கேவலம் முதல் மூன்றும் காரண அவத்தை எனப்படும். சாக்கிரம் முதல் ஐந்தும் காரிய அவத்தை எனப்படும். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுப்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பன இவ்வைந்துமாம். தத்துவங்

களின் தொழிற்பாடுதான் அவத்தை உறுதற்குக் காரணமாகும். கருவிகள் எல்லாவற்றுடன் கூடிய உயிரினிடம் ஐம்பூதங்களும், தன்மாத்திரைகளும், அவற்றாலாகிய கருவிகளும் சத்திமடங்கித் தொழிற்படாது நிற்கையில் ஐம்பொறிகளின் தொழில் நன்கு நடைபெறுது. அவை மெல்லென இயங்கும். கன்மேந் திரியங்களுடைய தொழிற்பாடும் இவ்வாறே இயங்கும். அந்தக்கரணம் நான்கையும்கொண்டு அறிவது உயிர். அப்படி அறியும் ஆன்மா. சாக்கிர அவத்தையில் அந்தக்கரணங்களைப் புறக்கருவிகளோடு சேர்த்துப் புறக்கருவிகளாக்கிப் புறத்து நிகழ்வதை அறியும். சொப்பன அவத்தையில் அந்தக்கரணங்களை அடக்கி உட்கருவிகளாக்கி அகத்து நிகழ்வதை அறியும். இப்படி அகத்தும் புறத்தும் சேரலால், ஆன்மாவானது நனவு, கனவு, துயில், பேருறக்கம், உயிர்ப் படக்கம் என்னும் பஞ்சாவத்தைகளைப் பொருந்தும். இதுவே ஆன்மாவின் தடத்த இலக்கணம் எனப்படும் பொது இலக்கணமாம். மனம் முதலிய நான்கும் விடயத்தை அறியும்போது கருவியாகி ஆன்மாவுடன் ஒற்றித்து நிற்கும். அப்போது கருவியே கர்த்தா என்று எண்ணிவிடல் நிகழும். விளக்கு கருவி; கண் காண்பது; என்றாலும் அறிவது ஆன்மாவே. இப்படித்தான் மேற்சொன்ன தத்துவ விடயத்திலும் நடைபெறுகிறது. தத்துவங்களைக்கொண்டு ஆன்மா அறிகின்றது எனக் காண்போர் ஆன்ம சொரூபம் அறிந்தவராவர். இதுவும் பசுஞானமே. இதனை அடையப்பெற்ற பிறகு இப்பசுஞானம் நம்மிடம் முன்பு இல்லாதிருந்து இப்போது உண்டானதால் நாமாக அறியவில்லை என்று தெரிந்து இதற்கொரு

அறிவிக்கும் கருத்தா இருக்கவேண்டும் எனத்தொரித
லும், இப்பருவத்தில் அவ்வறிவினை அது தந்துளதென
உணர்தலும் தெளிவுபடுமாயின் அத்தெளிந்த அறிவே
சிவஞானத்தை விளங்கச் செய்யும். இதனால் அகங்
காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளமென்னும் சடக்
கருவிகளுக்கு உள்ளீடாக நின்று அகாரம், உகாரம்,
மகாரம், வீந்து, நாதங்கள் உடனின்றி செலுத்துவது
உணரப்படும்.

இவ்வெழுத்தைந்தையும் பிரிப்பின்றி நோக்கின்
அது பிரணவம் எனப்படும். விநாயக மூர்த்தத்தின்
ஐங்கரங்கள் இவ்வைந்து எழுத்தின் அறிகுறியாம்
என்ப. இனி, இவ்வக்கரங்கள் தாமே இயங்கா; இவற்
றின் அதிதெய்வங்கள் இவற்றை இயக்கும். அவ்வதிட்
டித்து நிற்கும் தெய்வங்கள் முறையே பிரமா,
விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசர், சதாசிவர் ஆவர்.
எனவே கரணம், அக்கரம், அதிதெய்வம் என்ற
பதினைந்தின் கூட்டத்தால் அறிவு ஆன்மாவுக்கு உண்
டாகின்றது. இது யோகப் பயிற்சியாளர்க்கு விளங்கு
வதாம். இவ்வுணர்வினால் ஆன்மா, பிரமம் அன்று
என்று உணரப்படும். இத்தகைய குக்கும சித்தாகிய
ஆன்மா காரணம் முதலாம் சரீரங்களைப் பொருந்தி
ஐந்தவத்தைப் படும். சாக்கிரம் எல்லாக் கருவிக
ளோடும் கூடிநிற்கும் அவத்தையாம். சொப்பனம்
சிலகருவிகள் தொழிற்படாத நிலை. அதாவது தூல
தேகம் தொழிற்படா நிலையாம். மற்றும் அவத்தை
நிலை விரிவுகளையெல்லாம் சிவஞானபோதம், சித்தியார்
முதலிய பெரு நூல்களால் அறிதல் நன்று. இங்கு
விரிப்பின் பெருகும். சுருங்க அறிய விரும்பின்,
இவ்வாதீனத்து 93 ஆவது வெளியீட்டின் 131 ஆவது

பக்கம் முதல் படித்து அறிதல் தக்கது. “மொழிந்த அவத்தைமுதல் அடியேன் நின்று” என்னும் இருபா இருபது செய்யுள் இங்கு ஒப்புக்காண்டல் தெளிவு அளிக்கும். இவை யாவும், கனவு கனவென்று காண் பரிதாம்; காணில் நனவில் அவை சிறிதும் நண்ணு என்ற வரிகளால் கூறப்படுகின்றன. சொப்பன நிலையி லிருந்துகொண்டு சொப்பனத்தை அறிதல் சாலாது. நனவில் அக்கருவிகள் இன்மையால் காணமுடியாது. “தோற்பாவைக் கூத்தும்” என்னும் சித்தியார்ப் பாடற்பொருளை ஈங்கு ஒப்புநோக்கின் யானவத்தை காணுமாறு என் என்று இச் செய்யுள் வினாவுவதன் கருத்தை அறிதல் கூடும். ஐந்தவத்தைகளுள் ஒவ்வோரவத்தைக்குரிய தத்துவங்களும் தானங்களும் “சாக்கிரம் முப்பத்தைந்து” என்னும் சித்தியார்ப்பாட லால் அறியலாம். சுத்தாவத்தையின் சிறப்பியல்பு “இருவினைச் செயல்கள் ஒப்பின்” என்னும் அந் நூற்பாவால் அறியப்படும். எனவே, திரோதித்தும் வெளிப்பட்டும் நின்று இறையருளே ஆன்மாவை ஈடேற்றுகின்றது என்பது உண்மையாம் என்க. இங்ஙனம், சுத்ததத்துவநிலை பயன்படுவதை அறி விப்பது போலவே இச்செய்யுளின் முன்னிலைப்பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அசுத்தம், பிரகிருதி, சுத்தம் என்னும் கருவிக்கிடக்கை முறைப்படி தடம்-மருதம்-சம்பந்தம் என்னும் சொற்கள் அமைவுண்டிருத்தலை ஒப்பிட்டுக் காண்டலால் நயம் புலனாம்.

இதுகாறும் இயம்பிய அதனால் உயிரானது இறை யருளால் எதனையும் அறியுமேயன்றி, வேறு வகை யால் அறியாது எனத் தெரிந்து, இறையருட்கு (குருவருட்கு) நம்மைப் பண்படுத்திக்கொள்ளல் வேண்டும் எனத் தெரிதல் நன்றும்.

செய்யுள்—5

திருவருள் தரிசனம்

அறிவறிந்த தெல்லாம் அசத்தாகு மாயின்
குறியிறந்த நின்உணர்வில் கூடா—பொறிபுலன்கள்
தாமா அறியா தடமருதச் சம்பந்தா !
யாமார் அறிவார் இனி ?

பொழிப்புரை

என்னுடைய அறிவினாலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்துபோம் ஆயின், வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாமல் குறி இறந்து நிற்கிற தேவரீருடைய ஞானத்தில் பொருந்தப்போகிறதே இல்லை. பொறி புலன்களாகிய அவை தாமாகவும் அறிய மாட்டா. தடாகம் பொருந்திய மருத நகர் வாழ் சம்பந்த மாமுனியே ! இனி யான் யாரை அறியப் போகிறேன் ?

கருத்துரை விடை

கண்ணனது இருளோடுகூடின் இருளாயும், ஒளியோடுகூடின் ஒளியாயும் நிற்கும். அதுபோலப் பாசத்தோடுகூடின் பாசமாய் நின்ற ஆன்மா, அருளோடுகூடின் பாசம் நீங்கி அருளாய் நிற்கும்.

விளக்க உரை

ஒளி இன்றி இருள்நீங்கிப் பொருள் புலனாகாது. உணவு உட்கொண்டாலன்றிப் பசிதீர்ந்து பலம்விளையாது. ஆசிரியன் உணர்த்தினாலன்றி நூலிலுள்ள செய்திகள் அறியப்பட்டு அறியாமை அகலாது. மழை

பெய்தால் அன்றிக் கோடை நீங்கிக் குளிர்ச்சியும் விளைவும் விளையா. இவ்வாறே, இறைவனருள்பெற்ற ருலன்றி ஆன்மா துன்பந்தொலைந்து இன்பம் எய்தாது. இறையருளைத் திருவருள் எனவும் செப்புவர். மருத நகரின் பயிர் வளத்துக்கு நீர் முக்கியம். உயிர் வளத்துக்குக் குரு உபதேசம் முக்கியம். குரு என்பவர் சிவமேயாவர். குரு திருமேனியை அருட்டிருமேனி என்று ஆகமங்கள் கூறும், சிவத்தினருளால்தான் மழைபெய்கிறது என்பது நூல்துணிபும் சான்றோர் கருத்தும் ஆம். திருக்குறள் நூலில் கடவுள்வாழ்த் தினை அடுத்து வான்சிறப்பு அதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளமை, மழையுண்மைக்கு உள்வீடான காரணம் கடவுளருளே என்பதைக் காட்டும். இதனைக் “கடவுளது ஆணையால்.....நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல்” என்று விளக்கும் பரிமேலழகியார் கூற்றும் காட்டும். மற்றும் இக்கருத் துண்மையை, *Mercy is a double blessing; it drops like the gentle rain from heaven. It is a quality of God himself. It is more than King's crown*” என்னும் ஷேக்ஸ்பியர் உரையாலும் அறிதல் கூடும். இத்தகைய திருவருளின் சிறப்புப்பற்றி ஸ்ரீ உமாபதிசிவம் என்னும் இந்நூலாசிரியர் தொகுத் துரைப்பதை இங்கே காணலாம்.

திருவருள் எனப்படுவது ஞானமே யாகும். வீட்டு நெறி காட்டவல்லது ஞானமே (திருவருளே) ஆம். ஞானத்துக்கு மேலான பொருள் வேறில்லை. “அறிவு உடையார் எல்லாம் உடையர் ஆவர்” என்பது நீதிநூல். உலகில் வாழும் மக்கள் யாவரும்

சூரியனொளியின் உதவியைக்கொண்டுதான் பொருளைத்தேடுகின்றனர்; அநுபவிக்கின்றனர். அவ்வாறே இறையருளைக் கொண்டுதான் உயிர்கள் புண்ணிய பாவங்களை வளர்க்கின்றன. அவற்றின் பயனாகிய சுகதுக்கங்களைத் துய்க்கின்றன. இந்த அருள் என்பது, ஒருவரால் செய்துகொள்ளப்படுவது அன்று. இஃது இயல்பின் அமைந்துள்ள ஒன்றும். “தனையும் பிறவிக் குணம்” என்பர் நீதிநூலோர். தத்துவங்கள் சடப் பொருளாம். இவற்றிற்கு ஞானம் இல்லை. உயிர்கள் ஒன்றைச் சார்ந்தறியும் தன்மையன; தாமாக அறிய மாட்டா. ஆதலால், இறையருளே அறிந்து அறிவிப்பதால் உயிர்கள் அறிவைப் பெறுகின்றன. இவ்வாறன்றி, வேறுவகையால் அறிவு விளையாது. “தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால்” என்றவமித்துக் குறள்நூல் அருளினை வலியுறுத்தல் காணலாம். உயிர்கள் இறையருளிலேதான் எப்போதும் உள்ளன, அண்டங்கட்கு இடமாயும் உயிர்க்குயிராயும் இருப்பது அருளேயாகும். அப்படி இருந்தும் உயிர்களால் அருளிருப்பை அறிய முடியவில்லை. உள்ளம் சத்தாதி விஷயங்களிலே செல்லுவதால் ஆன்மாக்கள் சிவாநு போகத்தைப் புசிக்கமுடியவில்லை. இது, பாற்கடலுள் வாழும் மீன்கள் பாலை உண்டு பசி தீராமல் மற்றப் பிராணிகளைத் தேடியுண்டும், அவற்றிற்கு இரையாயும் மாளுவதை நிகர்க்கும். மீன்கள் பிராணிகளை உணவுக்குத் தேடுவதால் அங்குமிங்கும்நீந்தி உழலவேண்டியுள்ளது. பாலையேபருகி வாழாமாயின் இருந்த இடத்திலிருந்தே புசித்து இன்புறலாம். உயிர்களும், சிற்றின்ப நாட்டங்கொள்ளலால் உழலவேண்டியுள்ளன. பேரின்பநாட்டங்கொள்ளின் அருள்நிலையிலே அழுந்தி

இடையரு இன்பம் நுகரலாம். பஞ்சேந்திரியங்களும் ஆன்மாவினால் காரியப்படுகின்றன. ஆனால் ஆன்மாவின் அவை அறியமாட்டா. ஆன்மாவானது, அருளினாலே எவற்றையும் அறிகிறது என்றாலும், அவ்வருள்முதலை அறிகிறதில்லை. தன்னோடு வழிநடையில் வருந்துணையைத் துணை என அறியாமல் வழிச் செல்வான் செயல்போல் உள்ளது அருளறியாதே அறிந்து அநுபவிக்கும் உயிரின்செய்கை. தரையில் காலூன்றி நடக்கச்சேயும், தன் நடைக்குப் பூமி தாரகமாயிருத்தலை அறியாமல் 'நான் நடந்தேன்' என்று நடப்பவர் கூறுவர். பூமியில் இருக்கும் ஆன்மாக்களும் திருவருளினாலே தொழிற்பட்டும் அதனை அறியமாட்டா. போக்கு வரவு செய்வதற்குத் தாமே தமக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் ஒருபோதும் இல்லை. தற்கேடர்களாகிய ஆன்மாக்களாவார், தம்மைத்தாமே தேடுபவர் போன்றவராவர். மலைமேல் இருந்து கொண்டே மலையைத் தேடுவதும், தரைமேலிருந்து கொண்டே தரையைத் தேடுவதும், வானிற் பறந்து கொண்டே வானத்தைத் தேடுவதும் ஞானமற்ற செயலே ஆம். இத்தகையதே ஞானத்தைத்தேடுவது மாம். அருளின் அறியாதார் பேதையர் எனப்படுவர். அருளின் ஆன்மாக்கள் அறியப்பெருமை ஆன்மாவின் குற்றமேயாம். நன்னீரில் நின்றகொண்டே தாகத்தால் வருந்தலாமா? குரியன்பிரகாசித்தும் குருடனுக்கு இருளே உள்ளது. அவ்வாறானதே, அருளோ டிருந்தும், அருளையறியமாட்டாமை. ஆதலால், இஃது அருளின் குறையன்று. பார்ப்புடத்தின்மேல் அமர்ந்துள்ள பூனை பாலைப்பருகாமல், சுவரின்மேல் செல்லும் கரப்பாளைப் பிடிக்கத் தாவுவது போலுள்ளது, அருள்

எல்லையில் இருந்தும் பேரின்பாநுபவத்தை நுகராமல் சிற்றின்பங்களின்மீது ஆன்மாக்கள் படரும் செய்கை. அருளே துணை; அருளே இறைமை; அருளே ஆதாரம் என்றறிதலே உயிரின் குற்றம் ஒழியும் வழி ஆகும். அருளோடு அநாதிகாலம் தொடங்கியே கலந்திருந்தும் வீடுகூட நினைபாத உயிர், இழிவுடையதாகவே கருதப்படும். நாற்பூதங்களும் ஆகாயத்தே இருத்தலையும், ஆகாயம் நாற்பூதத்து உள்ளே இருத்தலையும் விஞ்ஞானியர் ஐயமற அறிவர். அங்ஙனமே, அருளெல்லையில் ஆன்மாக்களிருத்தலையும், ஆன்மாக்களுள்ளே அருளிருந்து அறிவித்தலையும் மெய்ஞ்ஞானியர் அறிந்தொழுகுவர். நமக்கும் இதுவே நல் நடத்தை ஆகும். இத்தகைய அருளினது (ஞானத்தினது) வடிவே குரவர் வெளிப்பாடு.

இரட்டைகட்கு இடமாயிருப்பது ஆன்மா. நன்மை தீமை, இன்பம் துன்பம் இவை போல்வன இரட்டைகள் எனப்படும். இருள் ஒளி இரண்டுக்கும் இடமாவது கண். இது எதைச் சார்ந்ததோ அதுவாய் நிற்கும். ஆதலால், இதனை உபலம் (பளிங்கு) போல்வது என்பர். இப்படியே ஆன்மாவும் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்கும். ஆன்மா, மலத்தின்வழி பாசத்தைப் பற்றின் பாசமாய்த் துன்புறும். திருவருள்வழி நிற்பின் அருளில் அழுந்திச் சிவப்பேறு எய்தும். திருவருள்வழி என்பது குருவருள் நெறி ஆகும். மாயையாலாகிய கருவி கரணங்களைக்கொண்டு ஆன்மா மாயப் பொருளைத்தான் அறியும். அதாவது அசத்துப் பொருளையே அறியும். எனவே, ஆன்மா அறிவால் (பாசமூலம்) அறியப்படுவனயாவும் அசத்தே ஆகும். இதனை,

விடை விளக்கக்கட்டுரை

அறிவறிந்ததெல்லாம் அசத்தாகும் ஆயின் என்றுள்ளார் ஆசிரியர். இதுவே திருவருள்வயப்படாத ஆன்ம போதமாம். உண்மை என்பது திருவருளால் விளங்குவதாம். இவ்வாசிரியர், திருவருள்வழி நின்றே மெய்யுணர்ந்து, மெய் உணர்த்துபவராதலால் உண்மை அதிகார முதற்செய்யுளிலேயே “அறைகுவன் அருளி னாலே” என்று கூறிக் காட்டியுள்ளாராவர் சிவப் பிரகாச நூலில். திருவருள் வயப்படாதபொழுது ஆன்மாவானது, கன்மத்துக்கு ஏற்ற உடம்பிலே பொருந்தி நிற்கும். இந்திரியங்களாலே விஷயத்தைக் கிரகிக்கும். வித்தையினாலே அதனில் அழுந்தி அநுபவிக்கும். இதனைக் கலாதிகளால் அறிந்து, மனாதிகளால் பற்றி, இந்திரியங்களால் கண்டு, பிரகிருதியால் அழுந்தும் என்ற முறையிலும் கூறுவர். கருவிகளைப் பிரியும் அடைவிலே நனவு முதலான ஐந்தவத்தையில் அறியாமே அழுந்தும். ஆணவம் நீங்காத - கருவிகள் நீங்கிய - ஏகாந்த அதீத அவத்தையே பெத்த நிலையின் உண்மையாம்.

திருவருள் வயப்பட்ட ஆன்மா, அறிவிக்கும் திருவருளையும், புசிப்பிக்கும் போக்கிய சாதனத்தையும், போக்கிய வரலாற்றையும் அறிதலுறும். “இவ்வகை அவத்தைதன்னில்” என்னும் சிவப்பிரகாசப் பாடல் இங்குப் பார்த்தல் நல்லது. இறைவன் வாக்குமன அதீதகோசரன் ஆகையால் மாயைக் கருவித் துணைகொண்டு காணமுடியாது. புலவரைப் புலமையா லறிதல்போலச் சிவஞானத்தாலே சிவத்தை அறியலாம். அதாவது, வேருகநின்று அறிவது அன்று. அவனருளில் அழுந்திநின்று அநுபவித்தலாம். எனவே,

பாசம்நீக்கி, ஆன்மச்செருக்ககன்று, திருவருளிருப்பை உணர்ந்து, அவ்வருளிலழுந்தி, அளவற்ற அன்பு மேலீட்டுற்றுச் சிவானந்தப் பேரெய்தலே முறைமையாம். இதனால், பாசமாய்நின்ற ஆன்மா அருளோடு கூடி அருளாய்நிற்கும் எனத்தெரியலாம். இச்செய்திகளை, குறி இறந்த நின்னுணர்வில் கூடா; பொறிபுலன்கள் தாமா(க) அறியா என்ற வரிகள் உணர்த்தும் பெற்றியன. குரியவெளிச்சமே குரியனை அறிவிப்பது. அவ்வாறே குருதிருவருளே குருவாம் சிவத்தை அடைவிப்பது. ஆதலாலே, யாம் ஆர் அறிவார் இனி? என்றனர் ஆசிரியர். ஊருக்கு நீர்போலும் ஆன்மாவுக்கு ஆசாரியனருள். இதனைப் புலப்படுத்து முறையினை இங்குடையது தடமருதச் சம்பந்தா! என்ற விளி.

இவ்வாற்றால், நாம் பாசச்சார்பை விட்டொழித்து ஈசற்சார்பை உணர்ந்து அவனருள்வழி ஒழுகுதலே ஏற்புடையதென அறியலாம். “சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின்” என்ற குறட்பா இங்கு நோக்கற்குரியது. இறையருளே உண்மையான சார்பாம் என்பதே தெளிபொருள் என்க.

செய்யுள்—6

பாசநீக்கம்

சிற்றறிவு முற்சிதையின் சேர்வாரின் ரும்சிறிது
மற்றதனின் நிற்கிலருள் மன்னுவாம்—துற்றமுகில்
மின்கொண்ட சோலை வியன்மருதச் சம்பந்தா !
என்கொண்டு காண்பே வியான் ?

பொழிப்புரை

சிற்றறிவு முன்னே கெடுமாயின் பின்னர் எவரும்
அருளைப் பொருந்தார் ஆவர். அச்சிற்றறிவு ஆன்
மாவினிடம் கொஞ்ச அளவு நின்றாலும் அருள்
பொருந்தாது. மேகங்கள் நெருங்கிய ஆகாயத்தை
அளாவிய சோலைகுழந்த விசாலமான மருதநகர்வாழ்
சம்பந்த மாமுனியே ! பின்னர் எதுகொண்டு யான்
திருவருளைக் காண்பேன் ?

கருத்துரை விடை

சிற்றறிவு கெட்டதும் அல்ல ; முன் இருந்ததுபோல இருந்
ததும் அல்ல. ஆனால் பாசபந்தம்நீங்கித் திருவடியிலே கலந்து
கிடக்கும்.

விளக்க உரை

உயிரினிடம் அது முத்தியடைதற்குத் தடையாக
உள்ளது அதன் சிற்றறிவு ஆகும். இச்சிற்றறிவு,
கருவிகளை அல்லது பொருட்களைப் பற்றிநிற்கும்
பற்றும், தன்னையே பற்றியதான பற்றும் கொண்ட
தாகும். உயிருக்கு வேண்டுவது சிவப்பேறு.
இச்சிவப்பேறு பாசநீக்கத்தை அடுத்த பயனாகும்.

இப்பாசநீக்கம் சாதனத்தால் வருவதாகும். முறையே நோக்கின், பாசத்தைவிடுதலும், சிவனை அடைதலும், பிறகு உடம்புள் உயிரிருக்குமளவும் பிராரத்துவவினை உடலாழாய்க் கழியும்படி செய்தலும் ஆகிய இம் மூன்றுமே உயிர் வாழ்வின் பயன் என்னலாம். “அவனேதானே ஆகிய அந்நெறி” என்னும் சிவஞான போதச் சூத்திரம் பாசநீக்கத்தைப் பகருவதாகும். பிரபஞ்சநீக்கமும், பதிஞான உணர்ச்சியும் பாசநீக்கத் துக்கு வேண்டும் சாதனங்களாகும். சுட்டி அறியப் படும் பிரபஞ்சப்பற்றைக் கெடுப்பதே ஆன்மசுத்தி எனப்படும். குருவுபதேசத்தைக் கேட்டல், சிந்தித் தல், முறைப்படி தெளிதலுறுதல் இவை பாச நீக்கத் துச் சாதனம் எனப்படும். எனவே, ஆன்மசுத்தியின் பயன் பாச நீக்கமேயாகும். எவ்வாற்றானும் சிற்றறிவு மாறவேண்டும். பெத்தநிலையில் இறைவன், உயிரே எனும்படி வேருகக் காணப்படாதிருந்தமைபோலவே முத்தி நிலைக்கு உயிரானது இறைவனோடு ஒற்று மைப்பட்டு அம்முதல்வனே ஆய் அவன் அருள்வழி எனப்படும் இறைபணியில் வழுவாமல்நிற்கவேண்டும். இங்ஙனம் ஒழுகின் ஆணவம், மாயை, கன்மம் எனப் படும் பாசம் ஒருவும். உயிருக்கும் சிவத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தம் அத்துவிதம் எனப்படுவதாகும். வேற்றுமை முனைப்பும் அற்றநின்றலே முத்திக்கு இலக்கணமாம். சிவனிடத்து ஏகனாய் நின்றால்தான் மயக்க உணர்வு அறும். யான், எனது என்பது மயக்க உணர்வின் எண்ணங்களாம். யான் என்று சொல்லப்படுவது உயிர். இது அறியும்பொருளாம். எனது எனப்படுவது அவ்வறிவும் அதனால் அறியப் படும் பொருளுமாம். எனது என்பதில் உள்ள ஆரும்

வேற்றுமை உருபு உரிமை உணர்த்தும். உரிமைகள் பலவாம். இங்குக் குண உரிமையும், உணர்ச்சி உரிமையும் கொள்ளப்படும். இவற்றுள் குண உரிமையே அறிவு; உணர்ச்சி உரிமை உணரப்படுபொருள், யான் என்றும், அவன் என்றும் தன்னையும் கடவுட் பொருளையும் பகுத்து வேறுபட அறிதல் உயிரின் தற்போதம் எனப்படும். அப்போது உயிரறிவே முற்பட்டுத் தோன்றும். முதல்வன், அப்போது உயிரின் உணர்வேயாய்த் தானிருப்பதாகக் காணப்படான். இதுவே சிற்றறிவின் விளைவாம். இங்ஙனமாய் சிற்றறிவினை மாற்றி, எல்லாப்பொருளும் இறைவனே; யான் என ஒரு பொருள் தனித்துக் காணப்படுவதில்லை என்று தெளியுமாயின் திருவடிவியாபகத்துள் அடங்கி உயிர் நிற்கும். இந்த முறைமையினை, சிற்றறிவு முற் சிதையின் சேர்வாரினரும் என்ற வரி உணர்த்தும். தற்போதம், தெளிதல் ஞானமாக மாறிவிடுவதால் முழுமாற்றம் எய்திவிடுகின்றது. அதாவது இறையறிவுள் உயிரறிவு அடங்கிவிடுகிறது என்பதாம். இவ்வாருணநிலையில் இறையருளேமன்னும். இந்த அருளே பாச நீக்கமுறச் செய்ய வல்லது. இவ்வாறன்றி ஆன் மாவினிடம் சிறிதளவு தற்போதம் நிற்பினும் இறையருள் பொருந்தாது. இதனையே, சிறிது (மற்று) அதனின் நிற்கில் அருள் மன்ன ஆம் என்ற இடம் தெரிவிக்கும். இதனால், தற்போதம் அறப்பெற்ற இடமே, பாசமற்ற அருள்பொருந்தும் நிலை என நாம் தெரிதல் வேண்டும். இங்ஙனம் கூறுமதனால் தெளிவுக் காட்சியே சிவவிளக்கம் தெரிப்பதாம் என்க. இம் முடிபினை வலியுறுத்துவதே என்கொண்டு காண்பேன் யான் என்னும் வினா ஆகும். உயிர் யாதானும்,

ஒன்றைச் சார்ந்து அதன் வடிவாய் நிற்குமேயன்றித் தனித்து நில்லாது. இவ்விதம் தனித்து நில்லாத உயிரைத் தனித்து நிற்பதாய்க் காண்பதே மயக்கக் காட்சி. சிவம் உயிரோடு கூடியிருக்கையிலும் சிவமாய் விளங்குமன்றி உயிராய் விளங்காது. ஆகவே சிவமாக உயிரைக் காண்டல் தெளிவுக்காட்சி எனப்படும். விளக்கொளியும் கண்ணொளியும் போலப் பிரித்தறியவாரா நிலையே இத்தெளிவுக் காட்சிக்கு உவமை ஆம். உயிர், நனவிற கண்டதைக் கனவில் அறியமுடிவதில்லை. கனவிற கண்டதை நனவில் அறியமுடிவதில்லை. நனவிலும் பின்னர் வருவதை முன்னர் அறிய முடியவில்லை. முன்னர் அறிந்ததையும் மறவாது அறியமுடியவில்லை. இவ்வாறு ஒருசேர அறியும் தன்மை உயிர்க்கு இல்லாமையால் அறிவிக்கும் பொருளாகிய சிவமே உளது எனக் காண்பதே தற்போத ஒழிவைக் குறிப்பது. தான் ஒருமுதல் இருப்பதான எண்ணம் உயிருக்கு இருக்குமளவும் சிவம்விளங்காது என்பதையே என்.....காண்பேன்? என்று வினவுமுகத்தால் இப்பாடல் விடையாக்கிக் காட்டுகின்றதென்னலாம்.

சிற்றறிவு மடங்கி மாறி இறையுணர்வுட்படுவதனால் உயிர்க்குப் பாசம் கெடுகின்றது; சிவம் விளங்குகின்றது. இதுவே உயிரின் உண்மைச் செழிப்பு ஆகும். ஆகாயத்தே மேகமும் மின்னலும் மாத்திரம் இருந்தால் பூமியிலுள்ள பயிர் செழித்துவிடாது. மேகமும் நீர்தான் என்றாலும் மழையாக மாறினால்தான் சோலையாதியன செழிப்படைய உதவும். வானமுழுதும் மேகமும் மின்னலுமாயிருந்த நிலையானது மழைநிலையாகமாறி அதனுட்பட்டுச்சோலை அடங்கின்

நீர்வளம் எய்திச் செழிக்கும். எங்கும் மழையும் அதனுள் சோலையுமாயடங்குதல் செழிப்புக்கு அறிகுறி. இதனால் சோலையின் வாட்டம் அறும். வளர்ச்சி மிகும். இந்த இயற்கைநெறி, மேலே சொல்லப்பட்ட உயிர், பாசமற்றுச் சிவவிளக்கமுறும் நிலைக்கு ஒரு சான்றுபோல் உள்ளதை அறியலாம். எனவே, இப்பாடலின் முன்னிலைப் பகுதியான துற்றமுகில் மின் கொண்டசோலை வியன்மருதம் என்பது, பாடலின் பொருளுக்கு ஏற்ப அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நயத்தைக் கொண்டுள்ளமை கண்டு மகிழ்வுறுதற்குரிய தென்க.

செய்யுள்—7

அத்துவித அநுபவம்

உன்னரிய நின்னுணர்வ தோங்கியக்கால் ஒண்கருவி
தன்னளவும் நண்ணரிது தானுகும்—என்னறிவு
தானறிய வாரா தடமருதச் சம்பந்தா!
யாமறிவ(து) எவ்வா(று) இனி?

பொழிப்புரை

நினைத்தற்கு அரிதாகிய தேவரீர் திருவருள்
தோன்றியகாலத்தே அழகுபொருந்திய முப்பத்தாறு
தத்துவங்களால் பொருந்தப்படாது. என்னுடைய
பசுஞானத்தாலும் அறியப்படாது. தடாகம் பொருந்
திய மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! அடியோங்
கள் அறிகிறது எப்படி இனி?

கருத்துரை விடை

பசுரணங்கள் சிவகரணங்களாக வேண்டும். ஆன்மா
அருளில் அழுந்தவேண்டும். இவ்வாறு தத்துவத் தொடர்பால்
உளதாகும் பாசஞானமும், தற்போதத் தொடர்பால் உண்டா
கும் பசுஞானமும் ஆகிய இரண்டும் நீங்கிப் பதிஞானம் தலைப்
பட்டால் அருளாய்ப் பொருந்தி அருளை அறியும்.

விளக்க உரை

உயிருக்கு உள்ள பாசப்பற்றும், தற்போதச்
செருக்கும் கெட்டாலல்லது ஞானம் தோன்றாது.
இந்த ஞானம் பதிஞானம் எனக் கூறப்படும். ஆன்மா
ஞாதுரு எனப்படும். சிவம் ஞேயம் எனப்படுவது.
சத்தியே ஞானம் ஆம். இதனால், ஞானமும் ஞேயமும்

ஒன்றுபட்டியல்வது காணலாம். “சுத்தமாம் சத்தி ஞானச்சடராகும்; சிவம் ஒழிந்தச் சத்திதான் இன்றும்” என்பது சிவஞானசித்தியார். சூரியன் ஒளியுடைய பொருள். ஒளி சூரியனைவிட்டுப் பிரியாது. பளிங்கு பன்னிறங் கவரும்பான்மை உடையது. அதற்கென்று நிலைபெற்ற ஒளியும் உண்டு. என்றாலும், அது தன்னைச் சார்ந்த வன்னங்களின்மயமாக விளங்கும். இவ்வாறே ஆன்மாவும் தான் சார்ந்த தத்துவங்களின்மயமாய் நிலவும். அவற்றை விட்டு அகன்றபோது தனக்கே உள்ள சிற்றறிவு எனப்படும் தற்போதவயப்பட்டு மருளும். ஒளியோடு ஒன்றுபட்டுள்ள சூரியன், பளிங்கினது ஒளியையும். அதனோடு விளங்கும் பல நிறங் களையும் கூட்டுவதாயினும், அவ்விரண்டின் தன்மையும் தாக்காது விளங்கும். இவ்வாறானதே நிறைந்த ஞானத்தின் இயல்பு. ஆணவமலத்தாலே ஆன்மாவின் னிடத்திலே இருவித மாயையும், ஓயாது வருகிற இருவினைகளும், இவற்றின் இயல்பால் வரும் அற்ப போக அநுபவங்களும் பொருந்தியிருக்கும். ஆதலால், ஆன்மா இருளாகவே நிற்கும். ஆன்மா, இருவினையொப்பு முதலிய பக்குவமுற்றபோது ஆசாரியனால் அநுக்கிரகம் பொருந்தப்பெறும். அப்போது ஞானமாய்(பிரகாசமாய்)நிற்கும். இதனை “மாயை மா மாயை மாயா வரும் இருவினையின் வாய்மை” என்னும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தால் அறியலாகும்.

மனம், வாக்கு, காயம் முதலியன இறைவனை எக்காலத்தும் அணுகமாட்டா. ஆதலால், பொறிகள் மூலமாய் ஏகதேசமாக நிகழுகிற சுட்டுணர்வு எனப்படும் பாசஞானத்துக்குத் தானே பிரகாசிக்கும் இயல்பும் பிறிது ஒன்றைப் பிரகாசப்படுத்தும்

தன்மையும் இல்லை. ஆகையால், இப்பாசஞானம் இறையருளை விளக்கமாட்டாது எனத்தெரியலாம். இதனையே, ஒண்கருவி தன்னளவும் நண்ணரிது தானாகும் என்ற இப்பாடல் வரி உணர்த்துவதாம். ஒரு பொருளை அந்தக்கரணங்களால் அறிவது கண். அது தன்னியல்பைக் காணமாட்டாது. தனக்கு முதலாகிய அந்தக்கரணங்களையும் காணமாட்டாது. கண்ணை விளக்குகின்ற அந்தக்கரணங்களும் வித்தியாதத்துவங்களும் தம்மியல்பையோ, தம்மை விளக்கும் முதலாயுள்ள ஆன்மாவையோ அறியமாட்டா. அவ்வாறே இன்பத்துன்பங்களை முதல்வன் உணர்த்த உணர்கின்ற ஆன்மாவும், தன்னியல்பையோ, தனக்கு உயிராய் அறிவித்து நிற்கும் முதல்வனையோ அறியமாட்டாது. இதனையே, என்னறிவு தானறிய வாரா என்ற இப்பாடல் வாக்கியம் புலப்படுத்துவதாகும். கருவிகளாலாகியது பாசஞானம். தன்னை உள்ளவாறு அறிய மாட்டாதது பசுஞானம். இவை தாமே பிரகாசித்தல் இல்லை. இவ்வான்மஞானம், தனக்குள் அடங்கிய பொருளை விளக்குவது. தனக்கு மேற்பட்ட பொருளை விளக்காது. ஆதலால் தானே பதிஞானத்தை அறிய மாட்டாது. இதனையே, உன்னரிய நின் உணர்வது என்றுள்ளார் ஆசிரியர். எனவே, பதிஞானமே, தற்சொருபத்தையும் விளக்கி ஆன்ம சொருபத்தையும் விளங்கச்செய்து, இங்ஙனம் விளக்குவதற்கும் விளங்கச்செய்தற்கும் தனக்கு ஒருதுணையும் இன்றி எல்லாவற்றையும் ஒருசேர அறிந்து தானே பிரகாசித்தும், பிறவற்றைப் பிரகாசப்படுத்தியும் உதவும். இதனையே, நின் உணர்வது ஒங்கியக்கால் என்ற இடம் தெரிவிக்கும். பதிஞானம் எனப்படுவது குருவருளால்,

பிரபஞ்ச வைராக்கியத்தின் பயனாக விளையும் மிக்க அன்பின் வழியாய்த் தோன்றுவதாகும் என்ப. இதனை, யாம் அறிவது எவ்வாறு இனி? என்ற இச்செய்யுள் வினாத் தோற்றுவிப்பதாகும்.

ஒரு கடையிலுள்ள ஆயுதங்கள், சாமான்கள் கடைக்காரனுக்கே சொந்தமானவை. அவற்றை அவைகட்குரிய விலைகொடுத்து நாம் வாங்கிவிட்டால், பிறகு அக்கருவிகள் நமக்கே சொந்தமானவை ஆகிவிடுகின்றன. அக்கருவிகள் நம் வயப்பட்டு பின்னர் நம்விரும்பப்படியே ஆளப்படுகின்றன. இந்த நிலையில் கருவியால் செய்யப்படும் எப்பொருளும் எத்தொழிலும் நம்முடையவும், நம்மால் செய்யப் படுவனவுமே ஆகும். இந்த முறைமையை வைத்துப் பார்ப்பின், ஆன்மாவினால் ஆளப்படும் கருவிகள்— சீவகரணங்கள் தற்போதைக்கு ஆன்மாவுக்கே உரியன போன்றும், அவற்றாலாம் தொழில்கள் ஆன்மாவின் தொழிலெனவும் காணப்படும். ஆனால், ஆசாரியன் திருவருள் - ஞானம் - பெற்றபின்னர் அக்கருவி கரணங்கள் ஆன்மாவினிடமிருப்பனபோலக் காணப் படினும், ஆன்மாவே உடல் பொருள் ஆவி எனப் படுவற்றைக் குருவுக்கே தத்தம் செய்துவிட்டபடியால் ஆன்மா இறைவனுடைமையே ஆகிவிடுகிறது. அப்போது ஜீவ கரணங்களும் இறைவனுக்கே உரிமைப்பட்டுவிடுகின்றன. இந்த நிலையில் ஆன்மா, சிவாக்கைவழியே ஒழுகும். ஆதலால், அவ்வழியே தொழிற்படும் சீவகரணங்கள் சிவகரணங்கள் என உணரப்படும். இத்தகையவர்கள் புரிவன யாவும் சிவம்புரி செயலேயாம். இதனால், பாசஞானம் எப்படியாகிறதென்பதை ஒருவாறு தெரியலாகும்.

பகலில் வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் இல்லை. உண்மையில் அவை இருந்துகொண்டிருக்கின்றன, இரவில் அவை தத்தம் இயல்புக்கேற்றபடி ஒளி விடுகின்றன. அப்போது கதிரவனொளி இல்லை. இவ்வாறு இரவில் ஒளிரும் விண்மீன்களின் ஒளிமுழுதும், பகலில் கதிரோனொளியுள் கலந்து ஒன்றிக் கதிரொளியாகவே கருதப்படலுறுகின்றது. இப்படியே, ஆன்மபோதம், தன்கீழ்ப்பட்டவற்றை ஒளிரச் செய்கையில் மிகச் சிறப்புடையதுபோல உயிரால் உணரப்படும். ஆனால், ஞானசாரியன் அருள் எல்லையுட்பட்ட பின்னர், தற்போதம் மற்றும் அருட்போதத்தே அடங்கிவிடுதலால் தன்னறிவு எனவும், தன்தொழில் எனவும் ஆன்மா எதனையும் கருத வழியில்லை. இந்த நிலைதான் பசு ஞான ஒழிவைத் தெரிவிப்பது. ஆளுடையபிள்ளையார் முதலான நாயன்மார்கள் இங்ஙனம் தம் கருவிகரணங்களையும் தம்மையும் மற்றும் ஆண்டவற்கே அடிமையாக்கி விட்டவர்களாதலால், இவர் செயல்கள் யாவும் செயற்கரும் செயல்களாகவும், சிவத்தின் செயலாகவும் தேறப்படும். இந்த முறைமையினையே இச்செய்யுள் குறிக்கொண்டுரைக்கின்றது என்னலாம்.

தடமருதச் சம்பந்தா என்பது இப்பாடலின் முன்னிலைப்பகுதியாகும். மருதம் என்பது ஊர். அது ஸ்ரீ மறைஞான தேசிகர் தான் அவதரித்தருளப் பெறுதற்கு முன்பு தடம் (தடாகம்) பற்றிய சிறப்பொன்றையே பெற்றிருந்தது. இதனால் இம்மைப்போகத்தையே விளைத்துத்தய்த்தது, இது மட்டமான சிறப்பே ஆகும். ஆனால் ஞானசாரியர் தன்பால் திருவவதரிக்கப் பெற்றபின்னர் மறுமைக்கான சிவபோகத்தை அடையப்பெறும் சீர்மை உற்றது.

இச்சிறப்பு முன்சொன்ன சிறப்பினும் பெரிதாகும். இதுவே சிறந்ததும் ஆகும். எனவே, இப்போது, மருதத்தின்பால் முன்னிருந்த பெருமையெல்லாம் ஆசாரிய சம்பந்தச் சிறப்புக்குள் அந்தர்க்கதப்பட்டுச் சிவஞானச் சிறப்பையே முற்றும் பெற்று விளங்குகின்றது. இக்கருத்துக்கள் இச்செய்யுள் கூறவந்துள்ள கருத்துக்கட்கே துணைசெய்வன. இந்தவகையிலே, ஆன்மாவினிடம் முன்னிருந்த பாச பசு ஞானத்தின் குன்றிய சிறப்பைத் தடமருதம் என்ற தொடரும், பின் அடைந்த பதிஞானச் சிறப்பை மருதச்சம்பந்தா என்ற விளித்தொடரும் காட்டி நயம்பட நிறநல் வியப்பூட்ட வல்லதாம். இவ்விளி தடாகத்தை அழைப்பது அன்று; மருதத்தையும் அழைப்பது அன்று. ஆசாரியரையே அழைப்பதாகிறது. முன்னவை இரண்டும் இன்னதனுள் அடங்கிக்கிடத்தல் இதனால் அறியப்படும்.

இந்தச் செய்யுளால், நாம் பாசஞான வழியிலும் பசுஞானவழியிலும் ஒழுகுமளவும் அருள்பெற்று உய்யமாட்டோம் என்பதும். ஞானாசாரியனையே புக லிடமாக்கொண்டு அவன் குறிப்புவழி ஒழுகினால் சிவத்தின் தடத்தநிலைக் காட்சிப்பேறும் வீடுபேறும் பெற இயலும் என்பதும் நமக்கு ஐயமற உணர்த்தப் படுதல் காணலாம். பதிஞானமே எங்கும் விளங்குக!

செய்யுள்—8

பதி நிலைமை

அருவேல் உருவன்(று) உருவேல் அருவன்(று)
 இருவேறும் ஒன்றிற்கு இசையா—உருஒரில்
 காணில் உயர்கடந்தைச் சம்பந்தா! கண்டஉடல்
 பூணும்இறைக்கு என்னும் புகல்?

பொழிப்புரை

கருத்தாவின் திருமேனி அருவம் ஆயின் உருவம்
 ஆகமாட்டாது; உருவம் ஆயின் அருவம் ஆகமாட்
 டாது. அருவும் உருவும் ஆகிய இருவேறுபட்டவை
 கள் ஒருபொருட்குப் பொருந்தமாட்டா. திருமேனியை
 விசாரித்துக் கண்டால் உயர்வுற்ற கடந்தை நகரில்
 வாழும் சம்பந்த மாமுனியே! திருமேனியைப் பூணப்
 பட்ட கருத்தாவுக்குத் திருமேனி என்னத்திலே
 உண்டானது? திருவுளம்பற்றவேணும்.

கருத்துரை விடை

கருத்தாவின் திருமேனி ஞானத்திலே கொள்ளப்பட்ட
 தாகும்.

விளக்க உரை

ஆன்மாக்கள். நேரிடையாக உலகத்தை அறி
 கின்றன. உலகத்தோடு வாழ்கின்றன. உலகம் சடப்
 பொருள். ஆகையால், அது உயர்கட்குப் பேரின்
 பத்தை அளிக்கும் திறம் உடையதாகாது. தானே
 துன்பக்கருவியாகவும் இருத்தலால், அத்தகைத்தாகிய
 பிரபஞ்சம் முற்றின்பத்தைச் சித்துப்பொருட்கு எவ்
 வாற்றானும் அளித்தல் ஒருபோதும் இயல்வதன்று.

உள்ளத்தே அன்பற்ற பரத்தையை மருவி ஒருவன் இல்லின்பத்தை எய்த முயல்வது போலாகும் பிரபஞ் சத்தோடு முயங்கி முற்றின்பம்பெற உயிர்கள் முயலு தல். அங்ஙனம் அடையும் ஒரு சிறிதாகிய இன்பமும், துன்பம் அச்சம் பாவம் முதலியவற்றோடு கலந்து வருதலால் இன்பேயாகிய நுகர்ச்சிக்கு வழியில்லை. கோவலன் மாதவி வாழ்க்கை யாவரும் அறிவர்.

இவ்வாறன்றி, ஆன்மாக்கள், உடலோடு கூடி வாழும் பிற உயிர்களைக் காண்கின்றன; கூடுகின்றன; குலாவுகின்றன. எனினும், தம்மால் கூடப்படும் பிற உயிர்களும் தம்மைப்போலவே குறைபாடுடையவை யாதலால், மின்னொளி நிகர்க்கும் சிற்றின்பப்பேறு எய்தலாமே அன்றிப் பேரின்பம் எய்தல் இயலாது. அங்ஙனம் அடையும் இவ்வின்பம், இருவர் மடந் தையர், தம் புணர்ச்சியால் எய்தும் இன்பின்மையே நிகர்க்கும். ஒருவன் ஒருத்தி ஆயின், இன்புண்மை உண்டாம். இதனால், ஒருயிர், பிறிதோர் உயிரிடமாக முற்றின்பம் அடைய முயல்வது பயன்படாதெனத் தெரியலாம்.

எனவே, ஆன்மாக்கள் எல்லையில்லா அருளுக்கு முதல் எதுவோ அதனோடு கலந்தால் அன்றி முற் றின்பம்பெற வழியில்லை. அருளுக்கு முதல் எனப் படுவது ஞேயம் என்று சொல்லப்படும். ஞேயமாவது இறைவனே ஆகும். இறையருள்வெளியினுள்ளே இருந்துகொண்டே மலவன்மையால் அறியாமை மேலிட்டுள்ள ஆன்மாக்கள் தமது இருப்பை முதற் கண் அறியவேண்டும். அங்ஙனம் அவை அறிதற்கு உதவும்பொருட்டே தத்துவங்கள் துணைபுரிகின்றன.

இத்தத்துவங்கள் இங்ஙனம் எதனுடைய ஆணையால் இவ்வாறு உதவுகின்றன எனத் தேர்ந்தறிதல் உயிர்களின் கடமையாகும். இங்ஙனம் அறிதற்கண்ணும் இறையருள் குருமுகமாக வந்துதலுதல் கண்கூடாம். இதனால், இறைநிலை உணரப்படும். இந்த நிலைப்பினை நமக்கு உண்டாக்குவன ஞான நூல்கள். ஆகையால், இங்குப் பதிநிலைமை ஆசிரியரால் கூறப்படுகின்றது.

இனி, இப்பதிநிலைமைபற்றித் தொகுப்பாக இந்நூலாசிரியர் கூறுமவைகளைச் சிறிது காண்போம். அங்ஙனம் காண்பது இவ்வினாவின் விடையறிதற்குத் துணைபுரியும்.

இறைவன் அசைவற்ற பரிபூரணன். சடம், சித்து ஆகிய யாவற்றிலும் அவன் நிற்பவன். சடப்பொருளை அசைத்தருளுகிறான். சித்துப்பொருளை அறிவித்துதலு கிறான். ஆகையால் இவன் ஞான உருவினனாவான். அகர உயிர், தான் தனித்தும் நிற்கிறது. மற்ற உயிர் மெய்களோடு புணர்ந்தும் நிற்கிறது. புணர்ந்து நிற்கையில் தன் உருவு தோன்றப்பெறுது. எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் அகரம் முதற்கண் இருப்பது. இவ்வாறுனது இறைநிலை. எனினும் இறைவன், அகரம் போன்று ஒலிவடிவினன் அல்லன்; அறிவு வடிவனாவன். அகரம்போல் ஒருகால் புணர்ந்து நீங்குபவன் அல்லன் இறைவன். எங்கும் எப்போதும் நிறைந்திருப்பவன். எனவே இறைவன் நிகரிலாதவனாவன். ஆன்மாக்கள் நின்மலம் அடையும்பொருட்டு அருட்சத்தியுடன் பின்னமின்றி இருப்பவன் இறைவன். அருள் என்பது கருணை வடிவாம். மகத்துக்கு மகத்தானவன். அணுவுக்கு அணுவானவன். “பகரின், நூற்

றொருகோடியின் மேற்பட விரிந்தன, இல் நுழை கதிரின்துன் அணுப்புரையச் சிறியவாகப் பெரியோன்" என்னுமிடம் இதனை உணர்த்தும். இறைவனே முத் தொழிற்கும் முதல்வன். சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்னும் அருவடிவும் உடையவன். மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன் என்னும் உருவடிவும் உடையவன். சதாசிவம் எனப்படும் அருவுருவும் வடிவாக உடையவன். அறிவால் மிக்க ஞாதாக் களுக்கு ஞானமாகிய அருட்டிருமேனியை உடையவன். தனது கடவுள் தன்மையைத் தனக்கு மேலிருந்து ஒருவர் தரப்பெற்றவன் அல்லன். எனவே, கடவுள்தன்மையை இயல்பாகவே உடையவன். அடியார்கள் உள்ளத்து உறைபவன். தேவர்களால் காண்டற்கு அரியவன். எப்பொருளிடத்தும் நீரிடை நின்ற தழல்போல இரண்டறக் கலந்திருப்பவன், அவற்றின் நீங்கி ஏகனாய் இருப்பவன். அதாவது எதிலும் தோயாதவன் என்பதாம். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவன். சம்கரன். நடுவுநிலையன். உயிர்களின் அறிவுக்கறிவாய் நிற்கும் மருந்தாவன். இவனே பதி எனப்படுபவன்.

இறைவன், உயிர்களைப்போலன்றி அநாதி முத்த சித்துரு ஆவன். இறைவற்குப் பொது இயல்பு, சிறப் பியல்பு என இரண்டு இலக்கணம் உண்டு. உருவம், அருவம், அருவுருவம் என்ற மூன்றும் இறைவற்கு வடிவாம். இது பொது இயல்பாம். இறைவடிவு மாயாகாரியம் அன்று. உயிர்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு. அது மலத்தின் தாரதம்மியம் பற்றியது. ஆதலால் அவைகட்கு வடிவங்கள் மாயையால்

அமைவனவாம். ஆதலின், இவை ஏகதேசத்தைச் செய்யும் வடிவங்களாகும். ஆனால், பசுபதியாகிய இறைவன் அநாதியே முத்தன் சித்துருவன். ஆதலின் அவன் வடிவம் மாயையாலானதாகாது. சத்தியே உருவமாகும். “காயமோ மாயை அன்று ; காண்பது சத்தி தன்னால்” என்பது சித்தியார் வாக்கு. வியாபகமாக நின்றறியும் பசுபதிக்கு (ஏகதேசப்படும் தகுதி இல்லாததான) சத்தியே உருவாம். இறைவன், அருவம் மட்டுமே உடையவன் ஆகான். அல்லது உருவம் மாத்திரமே உடையவன் அல்லன். அன்றி அருவரு ஒன்றே உடையனும் அல்லன். இங்ஙனமாய் மூன்றனுள் ஒன்றே உடையன் என்று கொண்டால், அவன் உலகத்துப் பதார்த்தங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு விட நேருவன். ஆகாயம் அருவப்பொருள் ; அது உருவப்பொருளாக மாறுது. நிலம் உருவப்பொருள் ; இது அருவப்பொருளாக மாறுது. சந்திரன் அருவரு வப்பொருள். இவன் இவ்விரண்டனுள் ஒன்றே யாகி நிற்கவல்லானல்லன். எனவே, இவ்வுலகத்துப் பொருட்கள், தமக்குள்ள ஒருதன்மையை விட்டுப் பிறிதொரு தன்மை உடையதாக மாறுபடுவதில்லை எனத் தெரியலாம். இறைவன் பந்தமும் வீடும் உடையனல்லன். பிறப்பும் இறப்பும் இல்லான். அளவைகட்கு எட்டாதவன். ஆகையால் விருத்தி, பரிணாமம், விவர்த்தனம் என்ற இம் மூன்று கூறுபாடுகளில் ஒன்றிற்படுவன் என்றும், படான் என்றும் ஒன்றாக வைத்து மொழியப்படாதவன் ஆவன். மேலும், இறைவன் பரதந்திரன் ஆகான். ஆதலால் விகாரப் படாதவன். சிற்றுணர்வுடையனல்லன் இறைவன் ; ஆதலின் ஏகதேச அறிவுடையவனாகான். விருப்பு

விடை விளக்கக்கட்டுரை

வெறுப்பு இறைவற்கில்லை. இதனால் இறைவன் துடக்குறுபவன் ஆகான். ஆதலால் நின்மலன் எனப்படுவன். எனவே, மலம் நீங்கிய அறிவிலே தங்கி உணர்த்தும் அருளுருவுடையன் ஆவன். ஆதலால், தான் நினைந்த மேனியைத் தனதாகக் கொண்டருளுவன். இங்ஙனம் திருமேனி இறைவன் தாங்குவது எல்லாம் கருணையால் நிகழ்வதேயாகும். இக்கருணை உயிர்களிடத்துக் கொண்டதாகும். இதனாலே வேதாகமங்கள் தோன்றின. பிரளயாகலரும், சகலரும் முறையே முன்னிலையானும் படர்க்கையானும் உணர்த்தப்பட்டு, வீடுபேறெய்த வழி ஏற்பட்டது. எல்லாத் தேவர்க்கும் நமக்கும் ஈடேற்றத்தைச் செய்தருளும் குருசந்தானம் நிலவலுறுகின்றது. இதனால் இறைவன் கொள்ளும் உருவம், அங்கம், குணம் முதலிய யாவும் அருளேயாகும் என நாம் தெரிதல் வேண்டும். இதுபற்றியே, இறைவன் சிந்திதன் அல்லன்; அசிந்திதன் எனப்படுவன். இறைவன் மேற்கொள்ளும் எவ்வடிவும் உயிர்களின் பொருட்டே என்பது இதனால் வெளிப்படையாம். இதுபற்றியே வேதத்துள் இறைவன், விச்சவாதிகள், விசுவகாரணன், விசுவாந்தர்யாமி, விச்சவருபி என்று கூறப்படுகின்றனாவன். போகவடிவும், கோரவடிவும், யோகவடிவுமாய் இறைவன் இருந்து அநுக்கிரகமே புரிகின்றான் ஆவன். 'சிவனுருத் தேசது' என்றது சித்தியாரும். "உருமேனி தரித்துக்கொண்டது" என்னும் சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் ஒன்றும் குத்திரத்து 55-ஆம் பாடல் இங்குக்காண்டல் நன்றும், மற்றும், சிறப்பான அத்துவாமுறையில் மந்திரமும் இறைவன்வடிவே என்னும் ஞான நூல்கள். அத்துவா

மூர்த்தம் மந்திரமூர்த்தம் பஞ்சப்பிரம மூர்த்தம் என்பன யாவும் இறைவன் உபசார வடிவு என்றும் நூல்கள் கூறுதல் காணலாம். உலகத்துப் பதார்த்தங்கள் தாம் அருவடிவமுடையன உருவாகா; உருவடிவமுடையன அருவாகா; இருவடிவும் ஒன்றன் பால் இயையப்பெறுவனவும் ஆகா, இவை மாயை வடிவின் ஆதலால் இங்ஙனம் இருத்தல்கொள்ளும். இறைவற்கு இந்தநிலைமை ஏலாது. “செப்பியமூன்றும் நம்தம் கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வடிவு” என்பதே உண்மையாகும். இதனையே, “அருவேல் உருவன்று; உருவேல் அருவன்று; இருவேறும் ஒன்றிற்கு இசையா” என்று இப்பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன என்னலாம். இறைவன், ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்காக, அவற்றின் உடம்புக்கான மூன்று தொழில்களும், அவற்றின் அறிவுக்கான இரண்டு தொழில்களும் ஆக ஐந்தொழில்கள் செய்யவேண்டியுள்ளான். ஆதலால் உருவமாதி மூன்று வடிவுகளும் அவன் கொள்ளல் இன்றியமையாதாகும். எனவே, இவைமூன்றும் இறைவற்குத் தடத்தவடிவம் எனப்படும். இவ்வடிவன்றிச் சிவத்தினது அருளால் அறியப்படுவது சிவத்தினது சிறப்பியல்பு எனப்படும் சொருபநிலையாம். எண்குணனாய்க் கூறப்படும்துவே சிவத்தின் சொருபநிலை எனப்படும். ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நிற்பது இறைவற்குரிய பொது நிலையாம்; சித்தாய், சத்தாய், ஆனந்தமாய் நிற்பது சிறப்புநிலையாம். இந்நிலைகளையெல்லாம் கருதியே அறியப்படாத இறையினை, அது என மறைகள் கூறலுற்றன என்பர்.

மேலே கூறப்பட்ட இவைகளால், இறைவன் சருவசுதந்திரன் என்பதும், அவன் மாயையிலே

வடிவு கொள்பவன் அல்லன் என்பதும், ஞானத்திலே திருமேனி கொள்ளுவன் என்பதும், வடிவு கொள்வ தெல்லாம் ஆன்மாக்களின் பொருட்டே என்பதும், நாம் தெரிதருதல்வேண்டும். இதனையே உரு ஓரில் காணில் கண்ட உடல் பூணும் இறைக்கு என் ஆம்? புகல் என்று கூறி இப்பாடல் விளக்குகின்றது என்க. இதனால், ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும் ஞானசாரியரது திருமேனி அருளால் அமைவதெனக் கோடலே பொருந்தும். மலச்செயலை ஆக்க அமைந்தது நமது உடல். ஆனால், ஞானசாரியர் திருமேனி நம்மலச் செயலை நீக்க அமைந்ததாகும் என வேறு பாடு காண்டல் வேண்டும். இது குறித்தே, ஓரில் காணில் என்ற சொற்களை அமைத்துள்ளார் இவ் ஆசிரியர். தடத்தநிலை, சிவத்தால் வேண்டுங்கால் கொள்ளப்படுவது என்பது தோன்றச் செய்யுளில் பூணும் என்றுள்ளார் ஆசிரியர்.

இதுவரையில், ஸ்ரீ உமாபதி தேவநாயனார், தமது ஞானசாரியராகிய ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்தநாயனாரை அவரது தூலத் திருமேனியைத் தோற்றுவித்த மரு தூர்ப்பதியால் சிறப்பித்து 'மருதச் சம்பந்தா' என்று முன்னிலைப்படுத்திவந்தார். இந்த எட்டாம் பாட்டு, எட்டாம் சூத்திரம் போன்று குருவெளிப்பாடு கூறும் இயல்புடையது ஆதலால், அவர்க்கு ஞானசாரியக் கோலமாக ஸ்ரீ அருணந்தி சிவம் காட்சியளித்து ஆட் கொண்டருளிய தலமான கடந்தைத்தலத்தால் முன்னிலைப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர் என்றல் ஏற்புடைய தாம். ஞானமே (அருளே) திருமேனியாகத் தம் ஞான சாரியர், தமது ஆசாரியரை இங்குத் தரிசிக்கலுற்றமையால் அச்சிறப்புத் தோன்ற உயர் கடந்தைச் சம்பந்தா

எனலுற்றார் நம் ஆசாரியர். ஒருவராகிய சிவத்துக்குத் தடத்தமும் சொரூபமுமாகிய இருநிலை உண்மை போன்று, ஸ்ரீ மறைஞான சம்பந்த சிவத்திற்கும் மருதமும், கடந்தையுமாகிய இருதலங்களின் இயைபு இருத்தலை இந்நூல் தருகின்றது என்னலாம். ஸ்ரீ அருணந்தி சிவம், ஸ்ரீமறைஞான சம்பந்தரை அடிமை கொண்ட தலம் கடந்தையம்பதி ஆதலால் உயர் கடந்தை என்றுள்ளார் ஆசிரியர், தீக்ஷித்து ஆட் கொள்ளல் கடந்தையம்பதிச் சிறப்பென்பது புராணப் பிரசித்தம்.

இனி, இப்பாடலால் இறைவன் பெருங்கருணை உடையவன் என்பதும், அவனுக்குச் சொரூபநிலை தடத்தநிலை என இருவகை நிலைகள் உண்டென்பதும், தடத்த நிலைக்கான அருவம் முதலான மூவகை வடிவுகளை இறைவன் ஆன்மாக்களின்மேல்வைத்த பெருங்கருணையாலேதான் கொள்ளுகின்றான் என்பதும், அவ் வடிவுகள் யாவும் மாயையால் அமைவன அல்ல ஞானத்தால் (சத்தியால்) அமைவன என்பதும், அங்ஙனம் அமையப்பெறுவதே ஞானாசாரிய சொரூபம் என்பதும், இங்ஙனமாய் நிலைகளை இறைவன் மேற்கொள்ளாவிடில் உயிர்கட்கு உய்தி என்பதே இராது என்பதும் அறிந்து ஆசாரியர்க்கு ஆட்பட்டொழுகல் வேண்டும் என நாம் உணர்தல் தக்கதாகும்.

செய்யுள்—9

விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர்நிலை

இருமலத்தார்க் கில்லை உடல்வினையென் செய்யும்
ஒருமலத்தார்க் காராய் உரைப்பேன்—திரிமலத்தார்
ஒன்றாக உள்ளார் உயர்மருதச் சம்பந்தா !
அன்றாகில் ஆமா(று) அருள் ?

பொழிப்புரை

இரண்டு மலம் உடைய பிரளயாகலருக்கு மாயை
இல்லாதபடியால் உடம்பு இல்லை. ஆதலால், வினை
புசிப்பது எப்படி? ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானகலருக்கு
உரை யாராகச் சொல்லுவோம்? மூன்று மலமுடைய
சகலருக்கு அல்லவோ ஒன்றாக உள்ளது. உயர்ந்த
மருதநகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே ! அப்படி அல்ல
வாகில் ஆமாறு அருள்.

கருத்துரை விடை

விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர்க்குச் சூத்த மாயையிலே
தேகம் அமைவது.

விளக்க உரை

உயிர்கள் மூன்று வகையின. இவ்வேறுபாடு
அவை பெற்றுள்ள மலங்களின் வகையால் அமைவ
தாம். இதனை அறியச் செய்வதே “உரைதரும் இப் பசு
வர்க்கம் உணரின் மூன்றும் உயரும் விஞ்ஞானகலர்
பிரளயாகலர் சகலர் நிரையின் மலம் மலங்கன்ம மலங்
கன்ம மாயை நிற்கும்” என்னும் இடம். ஆணவமலம்
ஒன்றே உடைய உயிர்கள் விஞ்ஞானகலர் எனப்
படுவர். ஆணவமலமும் கன்மமும் ஆகிய இரண்டும்

உடைய உயிர்கள் பிரளயாகலர் எனப்படுவர். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ற மூவகை மலமும் உடைய உயிர்கள் சகலர் எனப்படுவர். மலத்தொடர் பின் விகாரத்தால் இங்ஙனம் உயிர்கள் மூவகைப்படும். இம்மூவகை உயிர்கட்கும் அநாதிமுதலே மூலமலம் உளது. ஆதலால், இம்மூவகை உயிர்களும் தமக்குத் தோன்றாத் துணையாகிய சிவத்துக்கு அடிமை ஆம். இந்த மூவகையினருள் சகலர்க்குமாத்திரம் தாம் மும் மலக்கட்டுடைமை தெரிதலில்லை. ஏனைய இருவரும் தத்தம் கட்டினை அறிவர். ஆன்மாக்கள், உணர்த்த உணரும் உணர்வு அநாதியே உடையனவாம். அறிவு இவ்வாறு இருத்தலால்தான், ஒளியாகிய சிவமும், இருளாகிய ஆணவமும், பிரபஞ்சமாகிய மாயையும் உயிர்கட்குப் பிரயோசனப்படுதலாயின. எவ்வுயிரும் திருவருளாகிய ஞானத்தைக்கண்டுதான் தம் இடும்பை தீர்ந்து பேரின்பத்தை எய்தவேண்டும். எனவே, எல்லா ஆன்மாக்களும் பதியை அடைதற்குரியன என்னலாம். இவர்களுள், பிரளயாகலராகிய உயிர்கள் தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் இருவகைச் சத்திநிபாதம் பொருந்தற்கு உரியவராவர். இவர்கட்கு இறைவன், மான் மழு நாற்புயங்கள் உடைய திருமேனியோடுதோன்றி, உணர்த்துவன். இது நிராதார தீக்கை எனப்படும். இதனால், இவர்கள் மலம் நீங்கப்பெறுவர். விஞ்ஞான கலராகிய உயிர்கள், தீவிரதர சத்திநிபாதத்தைப் பொருந்தற்குரியவராதலால், இவர்கட்கு இறைவன், அவர்களுடைய அறிவின் உள்ளீடாக நின்று உணர்த்துவன். இதுவும் நிராதார தீக்கை எனப்படும்.

உயிர்களின் பாகுபாட்டிற்கு மூலமல சத்தியின் தராதரங்களே காரணமாம். இத்தகுதிகட்கு ஏற்பவே

இவர்கட்கு உடலங்கள் அமைகின்றன. இவ்வாறான முறையில், பிரகிருதி மாயாகாரியங்களைக் கூட்டாமல் சுத்தமாயா காரியத்தைக் கூட்டி ஆணவமலத்தை நீக்குதற்கான மறைப்பு உடையவரே விஞ்ஞானகலர் ஆவர். இச்சுத்தமாயா காரியமானது மயக்கத்தையும், விருப்பு வெறுப்பையும் உண்டுபண்ணாது; விசேட அறிவை உண்டுபண்ணும். இதனால் சுத்த மாயா காரியம், பிரகிருதி மாயாகாரியம்போலத் துன்பங்களைத் தராது எனத் தெரியலாம். இது இன்பு ஒன்றுக்கே துணையாவதாகும். கலை முதலிய தத்துவங்கள் விஞ்ஞானத்தால் நீக்கப்பெறுமவர்களை விஞ்ஞான கலர் என்பர். விஞ்ஞானம் என்பது விசேடஞானம் எனப் பொருள்படும். அதாவது பதிஞானமாம். இப்பதிஞானம், இறைவனால் அறிவினுள் அறிவாய் நின்று உணர்த்தப்படும். இவர்கள், சுத்த மாயா காரியங்களாகிய கலாதி தத்துவங்களாலாக்கப்பட்ட சரீரமளிக் கப்பட்டு அசுத்த மாயைக்கு மேல் வைகுவர். இவ் விஞ்ஞான கலருள்ளும் வகைகள் உண்டு. அவை பெருநூல்களால் அறியப்படும். இவர்கள் எடுத்த ஒரே பிறவியில் சிவப்பேறெய்துவர். இவையெல்லாம் ஒருவாறு புலப்படுத்தக்கருதியே, ஒரு மலத்தார்க்கு ஆராய் உரைப்பேன் என்றுள்ளார் ஆசிரியர். இவர் கட்குச் சகலர்போல் உடலில்லையாதலால் கன்மமும் இல்லையாம். ஆனதுபற்றியே வினை என்செய்யும்? என்றும், உடல் இல்லை என்றும் ஆசிரியர் இங்குக் கூறியுள்ளாராவர்.

இனிப் பிரளயாகலர் எனப்படுவோர், கலைமுதலிய தத்துவங்களைப் பிரளயத்தில் நீக்கப்பெறுபவர் ஆவர். இவர்கள், இறைவன் தடத்தத் திருமேனிகொண்டு

மலகன்மம் அகற்றப்படுவர். இவருக்கும் மாயை இல்லை. அதாவது பிரகிருதி மாயா காரியங்களின் அநுபவம் இல்லையாம். இவர்கட்கு ஒரு பிரளயத்துள் சில பிறவிகள் உள என்பர். இவர்கட்கு அசுத்த மாயா காரியமாகிய கலாதி தத்துவங்களால் ஆக்கப் பட்ட சரீரம் கொடுக்கப்படும். இவர்கள், பிரகிருதி புவனப்பற்றும் தொழிலும் அற்றவராவர். இதனை இருமலத்தார்க்கு இல்லை உடல்; வினை என்செய்யும்? என்ற இடம் உணர்த்தும். இருமலம் என இங்கு உரைக்கப்படுவன ஆணவமும், கன்மமும் ஆம்.

சகலர் எனப்படுவோர், மந்தம் முதலான நான்கு வகைச் சத்திநிபாதமும் பொருந்தற்கு உரியவராவர். ஆதலால், இவர்கட்கு அவரவர் அடையும் தரத்துக்கு ஏற்ப இறைவன் அருள் செய்ய வேண்டியுள்ளான். அங்ஙனம், அருள்புரிகையில், இறைவன் குருமூர்த்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு தோன்றுவன். இதுவே சாதாரம் எனப்படும். இச்சகலர் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலமும் உடையவர். ஆதலால், கன்மமும், மாயையுமாகிய இருமலங்களைக் கூட்டியே இவர்களுடைய ஆணவமலம் அகற்றப்படும். இவர்கட்கு, அசுத்தமாயா காரியங்களாகிய கலாதி தத்துவ சரீரம் கொடுக்கப்பட்டுப் பிரகிருதிமாயையுள்ளவையும் படி செய்யப்படுவர். பக்குவம் வந்தபொழுதே குருமூர்த்தியாய் இறைவன் தோன்றியருளுவன். இவர்கள், மாயாமல மயக்கம் உடைத்தாயிருத்தலால், பிரளய மளவும் பல பிறவிகள் எடுப்பர். பிரளயத்தில் கலாதி களுடன் ஒடுங்கிக் கிடப்பர். புனர்உற்பம் ஆகும் போது மீண்டும் தோன்றி உழல்வர். இவர்கள் திரிமலமும் உடையர். ஆதலால், திரிமலத்தார் ஒன்றாக

உள்ளார் என்றார் ஆசிரியர். மேலும் இவர்களில் பிரகிருதிமாயா புவனப்பற்று ஞானத்தால் நீங்கப்பெற்றவர் சகலரில் பிரளயாகலர் ஆவர். இத்தகையோர் இறைவன் தடத்தத்திருமேனியைத் தரிசித்தல் கூடும். மற்றும், பிரகிருதி, அசுத்தம் எனப்படும் இரண்டாமாயா புவனங்களின் பற்றும் ஞானத்தால் நீங்கப்பெற்ற சகலர், சகலரில் விஞ்ஞானகலர் ஆவர். இவர்க்கு இறைவன் அறிவுக்குள் அறிவாய் நின்று உணர்த்துவன். இப்படிப்பட்ட நிலையை அடையப்பெற்ற சகலருக்கு மேற்பிறவி இல்லையாம். பிற விரிவுகள் பெருநூல்களால் அறியப்படும். எனவே, இத்தகைய ஆதியாய பிரளயாகல, விஞ்ஞானகல நிலைகளையும், சகலருள் பக்குவிகள் இவ்வெடுத்த ஒரு பிறப்பிலேயே எய்தக்கூடும் என்பதையும், ஒன்றாக என்ற சொல் உணர்த்தவல்லதாகும்.

இந்த மேற்கூறப்பட்ட மூன்று வகையான உயிர்களின் நிலைகளிலும் இறைவனே தன்மை, முன்னிலை, பாடர்க்கை இடமாக நின்று, நிராதார தீட்சைகளும் சாதாரதீட்சையும் புரிந்து உதவியருளுகின்றனாதலால், எவ்விடத்தும் குருவின்றி ஞானம் நிகழுமாறு இல்லை என்று நமக்குத் தெரிவித்தற்பொருட்டு ஆசிரியர், அன்றாகில் ஆமாறு அருள் என்று கூறிக்காட்டியுள்ளார் என்னலாம்.

இச் செய்யுளில், விஞ்ஞானகலர் முதலான மூவகைப்பட நின்ற எவ்வகை உயிருக்கும் திருவருள் புரிபவன் சிவமாகிய முதல்வனே என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. விஞ்ஞானகலர்க்கு “உள் ஞானம்

விளக்கியநாதனும் ” அவனே. பிரளயாகலர்க்கு “ வார் சடை அண்ணலாகி நின்று இருள்நீக்கி நிற்பானும் ” அவனே. சகலர்க்குக் “குருவெனவந்து குணம்பலநீக்கி ஞானம் தருமவனும்” அவனே. இவ்வாறு எவ்வாற்றினும் ஞானம் விளக்கும் நாதன் ஆதிபகவனே ஆவான் என்பதை இப்பாடலின் முன்னிலைப்பகுதியாகிய உயர் மருதச் சம்பந்தா என்ற இடம் குறிப்பிக்கும் சிறப்புடையது ஆம். இதற்கு முன்னுள்ள எட்டாம் செய்யுளில் தமக்கு ஞானசாரியராம் பெருந்தகைமை எய்திய பதியாகிய கடந்தையம்பதியினைக் குறித்துக் கூறியவர், இச்செய்யுளில் மீள மருத நகரையே குறித்துள்ளார். இதனால் கடந்தையம்பதியின்றும், மருத அம்பதியினரும் வேறு வேருனவர் அல்லர்; அவரே இவர்; இவரே அவர் என்று புலப்படுத்தியுள்ளார். எனவே, நிராதார தீக்கை புரிபவராகிய சிவமே, சாதார தீக்கை புரிந்து நம்மனோரை ஆட்கொள்ளுகின்றார் என நாம் தெரிதல் நன்றும். இதனாலும், குருவும் சிவமும் ஒருவரே என்பதுணர்த்தப்பட்டது என்னலாம். இங்ஙனம் பாடல்தோறும் கூறப்படும் கருத்துக்கு ஏற்ப அவ்வப்பாடல்களின் முன்னிலைப் பகுதியும் அமைந்து நிறைவு சாலவும் போற்றற்குரியதாம்.

செய்யுள்—10

பசு நிலைமை

ஒன்றிரண்டாய் நின்றென்றில் ஓர்மையதாம் ஒன்றாக
நின்றிரண்டாம் என்னிலுயிர் நேராகும்—துன்றிருந்தார்
தாங்கியவாழ் தண்கடந்தைச் சம்பந்தா! யானுகி
ஒங்கியவா(று) எவ்வா(று) உரை?

பொழிப்புரை

ஒரு பொருள் விவகாரத்திலே இரண்டாய் நின்று
ஒன்றும் என்னில் ஒன்று பொருந்தமாட்டாது.
இரண்டாய் நின்று ஒன்றும் என்னில் ஒன்றிலே
ஒன்று அழிந்துபோம். ஞானத்தைப் பொருந்தின
பெரியோரால்தாங்கி வாழப்பெற்ற குளிர்ந்த கடந்தை
நகர்வாழ் சம்பந்த மாமுனியே! யான் சிவம் ஆகி
ஒங்கின முறைமையைத் திருவுளம் பற்றவேணும்.

கருத்துரை விடை

ஆன்மா, ஆணவத்தைப் பொருந்தியிருந்த முறைமை
போலவே, சிவத்தைப் பொருந்தும். ஆணவத்தை நீங்கியமை
போலச் சிவத்தைவிட்டு நீங்காது.

விளக்க உரை

உயிர்கள் அறியாமையை உடையன. ஆனால்
இவ்வறியாமை உயிரின் இயல்பு அன்று. அறிவு
உடைமையே உயிரின் இயற்கையாம். உயிரின்
குற்றமே அறியாமை. உயிரின் குணமே அறிவுடைமை.
இதனாலேயே. ஆன்மா தனக்குக் குற்றமாக உள்ள
அறியாமையினை நீக்கிக் குணமாக உள்ள அறிவினை

அடையவேண்டியுள்ளது. ஆன்மா, கருவிகளைக்கூடி நின்றதான் அறியலுறும். ஆணவமலம் இருத்தலால் இந்தக் குறைபாடுள்ளது. விறகு, கல், இரும்பு இவற்றினுள் தீ இருப்பது போலவே, ஆணவ சமவியாபக முற்ற அறியாமை உடைய ஆன்மாவிற்கும் அறிவு உள்ளது. ஆடைமுழுதும் அழுக்கு ஏறியிருக்கும் போது, அதன்பால் உள்ள வெண்மை முழுதும் மறைபட்டுள்ளது. வெளுத்தபோது அழுக்கு நீங்குகிறதேயன்றி வெண்மைநிறம் புதிதாக வெளியிலிருந்து ஆடையினிடம் வந்தேறவில்லை. இவ்வாறே உள்ளது ஆன்ம அறிவும். இது சற்காரியவாதம் ஆகும்.

இனி இறைவன், உயிர், மாயை என்னும் முப்பொருட்களைப் பற்றி அறிஞர்கள் வெவ்வேறு கருத்துடையர். இக்கருத்துக்களுள் பேதம் - அபேதம் பேதாபேதம் என்பன சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. உயிரும் இறையும் இருவேறுபட்ட பொருட்களே என்பது பேதவாதமாம். இதற்கு இருளும் வெளியும் என்ற உவமை தரப்படுகின்றது. இது வேரூய்நிற்றல் என்று சித்தாந்தத்தில் கூறப்படுகின்றது. உயிர்கட்கு வேண்டும் உதவிகள் மூன்றும். அவை நிலைத்தல், அறிதல், செல்லுதல் என்பனவாம். இவற்றுள் அறிவித்தல் உதவிக்கு இறைவன் வேரூய்நிற்றல் நிகழ்கின்றது. அத்துவிதம் என்னும் சொல்லுக்கு மறுதலைப் பொருள் ஒன்றே கொள்ளுவோரே ஒன்றாகிய கடவுளும், இரண்டாவதாகிய உயிரும் வேறுவேரூய்நிற்கும் என்பர். இவர்கள் அநீதி என்னும் சொல்லினை மேற்கோள் காட்டுபவராவர். இந்தப் பேதமுறையொன்றையே உண்மை எனக்கொண்டால் அறிவித்தல் உதவி ஒன்றுக்கே இறைவனுதவி உண்டென

ஏற்படும். மற்றை இரண்டுதவிகட்கு இறைவனுதவி வேண்டா எனப்பட்டு இறைவன் வியாபகத்துக்கும் குறைவு ஏற்படும்; உயிர்கட்குத் தனித்து நிற்கும் சுதந்திரம் உண்டு என்ற குற்றமும் ஏற்படும். இது நூலோடும் அநுபவத்தோடும் முரண்படும். ஆதலால் பேதவாதம் அடாது என்பர். பொருள்தன்மையால் இறைவன் உயிர்களின் வேறாய் உள்ளவன் என்பதே நம் சித்தாந்தமாகும்.

இனி, சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய உயிரும் இறையும் பொன்னும் ஆபரணமும்போல் அபேதமே என்றும் கூறுவர் சிலர். இவ்வாறு கொள்ளின், உயிர் நிலைத் தற்குமட்டில் இறைவன் உபகாரப்படுபவன் என்று ஏற்படும். ஏனைய இரண்டிற்கும் இறைவனினுதவி வேண்டா எனப்பட்டு வழுவாய் முடியும். இறைவன் உயிர்களின் அறிவுக்கறிவாய்நின்று உணர்த்துதலால் அபேதமாக உள்ளான் என்பதே உண்மையாகும். ஆதலால், அத்துவிதச்சொற்கு இன்மைப் பொருள் ஒன்றே கொண்டு, இரண்டாவதான பசு பாசங்களே இல்லை என்பது பொருந்தாது என்பர். அபேதவாதிகள் இன்மைப் பொருளுக்கு அமலம் என்னும் சொல்லை மேற்கோள் காட்டுவர். பொருள், ஒன்றே என்று கொள்ளின் அங்ஙனம் ஒன்றே என்று கருதும் பொருள் வேறென்று இருந்தே தீருமாதலால் அபேதவாதம் எனப்படும் ஒன்றே பொருள் என்பது நிலையாக் கூற்றாய் முடியும். இதனால், நம் சித்தாந்தம் இறைவன் கலப்பால் ஒன்றாதல் இயல்புடையவன் என்று கூறுகின்றது. இது ஒன்றாய் நின்றல் என்றும் சொல்லப்படும்.

இப்பால், சொல்லும் பொருளும்போல் இறைவனும் உயிரும் இருப்பதாகக் கூறுபவர்கள் பேதா பேதவாதியர் ஆவர். பேதாபேதமாவது ஒருவிதத்தில் அபேதமும் ஒருவிதத்தில் பேதமுமாம். இவ்வாதமே உண்மை எனக் கொள்ளின், செலுத்துதல் ஒன்றே உயிர்கட்கு இறைபுரி உதவி எனப்பட்டு ஏனைய இரண்டற்கும் உயிர்களே சுதந்திரம் உடையன என்றாகும். ஆதலின், இதுவும் குற்றமே. பேதாபேதம் என்பதற்கும் அபேதத்துக்கும் சிறிது வேறுபாடுண்டு. பேதா பேதத்தில், உடன்செல்லுமுறையில் உயிரின் வேறுதலும் - கலந்து நிற்கும் முறையில் ஒன்றாதலும் உளவாம். அபேதத்தில் கலந்திருத்தல் ஒன்றேயன்றி, உடன் செல்லுதல் என்பது இலதாம். இப்பேதாபேதம் உயிர்க்குயிராதல் தன்மை எனப்படும். இதனை உடனாதல் என்பர்.

நம் சித்தாந்தம் மேற்கூறப்பட்ட மூன்றன் இயல்பையும் மேற்கொள்ளும் பொதுமை பூண்டதாகும். இதனை, “கட்டும் உறுப்பும்”, “ஒன்றென்றதொன்றே காண்”, “பண்ணையும் ஓசையும்” என்றவரும் சிவஞானபோத வெண்பாக்களில் தனித்தனியாகவும், “அரக்கொடு சேர்த்தி” என்ற வெண்பாவினால் ஒன்று கூடியும் உணரலாகும். இந்தச் சிறப்பினையே “புறச் சமயத்தவர்க்கு இருளாய்” என்னும் சிவப்பிரகாசப் பாடல்சாற்றும். இதனில், உடல் உயிர், கண் அருக்கன்; அறிவு ஒளி என உவமைகள் தரப்பட்டுள்ளமை கொண்டு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சைவசித்தாந்தம் உணரப்படும்.

இதுகாறும் சித்தாந்த சைவக்கொள்கை இன்ன தெனச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. மாயாவாதியர்

ஆவார், கட உபாதிவசத்தால் ஆகாயம் இரண்டாய் நிற்கிறது; கடத்துள்ள ஜல உபாதிவசத்தால் ஒரு சந்திரன் பலவாய்த் தோன்றுகிறது; இப்படியே பரப் பிரமமும், மாயா காரியங்களாகிற தேக உபாதிகளில் எல்லாம் ஜீவபேதத்தை அடைந்து நின்று பெத்த நிலைப்படுகிறது; முத்திநிலையில் கடமும், ஜலபாத்திரங்களும் பின்னப்பட்டு ஒன்றாய் ஆகிற ஆகாயமும் சந்திரனும்போலப் பிரமப்பொருளும் ஒன்றே ஆகிறது என்பர். இங்ஙனம் ஆவதற்கு நாம் பெரியோர்களை அடைந்து, வேதாந்தம் கேட்டு, முன் இருந்த மாய உபாதி நீங்குவதே அமையும் என்றும் கூறுவர். ஒருபொருளே இரண்டாய்ப் பின் ஒன்றும் என்றால், சிவம் உயிர் என்னும் இரண்டு பொருட்கும் குணம் ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டும். இங்ஙனம், குணத்தால் ஒன்றுபடுதற்கு வேதாந்த சிரவணம் மிகையாகும். அங்ஙனம், கேட்டு ஒன்றுபடினும் (சாயுச்சிய இன்பம் பெற்றாலும்) மறுபடியும் முன்புபோலவே உபாதி வயப்பட்டுப் பிறப்பு விளையாதென்கிற உறுதி இல்லை. ஆதலால் இக்கொள்கை ஏற்புடையதன்று என்கிறார் நம் ஆசிரியர்.

சிவம் அநாதி முத்த இயல்பினையுடையது. ஜீவன் பெத்தநிலையில் இருப்பது. இது ஆணவமல விளைவு. எனவே, குண ஒற்றுமை சிவ சீவர்கட்கு அநாதியே உண்டு என்பது பொருந்துவதில்லையாம். ஆணவமலம் நீங்குதலாவது அதன் மறைக்கும் சக்தி மடங்கிவிடுவதாம். இதனால் உயிர் அறிவு வியாபகம் உறுகிறது. இங்ஙனம் உயிர் எய்துவது சிவத்தின் அருளாலேயாகும். இவ்வருளால் ஏகனாகியபின்னும் உயிர் உள்ளது. இதனறிவு, இறையறிவுள் அடங்கி ஒன்றுபடுகின்றது.

முத்தியிலும் மும்முதலும் உண்டு என்பதே நம் சித்தாந்தம். ஆதலால், ஆசிரியர் இங்கு, ஒன்று இரண்டாய் நின்று ஒன்றில் ஓர்மையது ஆம் என்று கூறித் தெருட்டுகின்றார் என்க. இதனால் மாயாவாதி, சிவாத்து விதிகளின் கொள்கைகளும் குறைபாடுடைமை காட்டப்படுகின்றது. இதனை மேலும் விரித்துரைப்பின் பெருகுமாதலால் சுருக்கமாகவே சொல்லப்பட்டது.

இனி, அநாதியிலே ஆன்மாவும் சிவமும் வேறு யிருந்து முத்தியிலே நீரில் நீரும் — பாலில் பாலும் — நெய்யில் நெய்யும் — கலந்தாற்போல் ஒன்றும் என்பர் ஐக்கவாதிகள். இதனை, இரண்டா நின்று ஒன்றாக ஆம் என்னில் என்று இப்பாட்டின்வரி தெரிவிக்கும். ஆனால், அநாதியிலே வேறுயிருந்த முதல்கள் இரண்டும் ஒன்றும்போது ஒன்று அழியும் என்பது ஏற்படுவதால் உயிர் அழிந்தது எனப்பட்டு முத்திநிலை வழப்பட்டநிலை ஆகும். ஆதலால் இக்கூற்றும் பொருந்தாது என்பதற்காகவே ஆசிரியர், என்னில் உயிர் நேராகும் எனத் தெரிவித்துள்ளார். மற்றும், முத்திநிலையில் உயிர் சிவமேயாகிப் படைத்தலாதிதொழிலைப் புரியும் என்ற கொள்கையும் தவறு என்பதை நேராகும் என்ற சொல் உணர்த்தவல்லதாகும்.

மற்றும், சிவமும் ஆன்மாவும் முத்தியிலும் ஒன்றாமல் இரண்டாக (பேதமாக) நிற்கும் என்பவரும் உளர். இவ்வாறு கொள்ளின் சாயுச்சியம் என்பதே இல்லையாய்ச் சிவனைப் பெற்றதும் இல்லையாய்விடும். இதுவும் பயனற்ற கொள்கையாகும். இரண்டாம் என்னில் உயிர் நேராகும் என்ற இடம் இதனையுங்காட்டும் இயல்புடையது என்னலாம்.

விடை விளக்கக்கட்டுரை

அவ்வாறாயின், சிவமும் சீவனும் ஒன்றாமென்கிற புனித அத்துவிதநிலை எவ்வாறென்ற ஐயம் எழுவது இயல்பே. ஆகையால், ஆசிரியர், யான் (சிவம்) ஆகி ஒங்கியவாறு எவ்வாறு? உரை என்று தாமே வினாவிக் காட்டியுள்ளார் ஆவர். இங்ஙனம் ஒன்றிநின்று உணரும் முறைமைக்கு ஆணவத்தோடு உயிர் பெத்த நிலையின்போது கூடியிருந்த நிலையே உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது நம்சித்தாந்தத்தில் என்பர்.

“ஒன்றிரண்டாகி” என்ற சிவப்பிரகாசப் பாடலில், “ஒன்றிநின்றுணரும் உண்மைக்கு உவமை ஆணவத் தொடு ஒன்றே” என்று கூறப்பட்டுள்ள இடம் இதனை உணர்த்தும். அதாவது, ஆன்மா சிவனுடனே ஏகீப வித்துத் தான்கெடாமல் நின்று பரமானந்தத்தை அநுபவிக்கும் முறைமைக்கு உவமையாவது. முன்பு ஆன்மா ஆணவத்தோடு கூடி அதுவாகவே இருந்த தன்மையே ஆம் என்பதாகும். கருவிகள் யாவும் கழன்ற நிலையே கேவலம் எனப்படுவது. இந்தநிலை ஆணவத்தோடு ஆன்மா இருக்கும் நிலையாகும். இதில், ஆணவமலம் இவனை வந்து பொருந்துவதும் இல்லை; இவனும் ஆணவமலத்தைச் சென்று கூடியதுமில்லை. ஆன்மா, தான்கெடாமல் அந்த மலத்தை இன்னது என்று சுட்டிக்காணாமல் அம்மலமும் தானும் ஒன்றாகாமல் - இரண்டாகாமல் - ஒன்றும் இரண்டும் இன்றாகாமல் இருக்கும் தன்மை உடையதாம். இவ்வாறானதே, சிவனுடன் சீவன் மலநீங்கி முத்தியில் ஒன்று பட்டிருக்கும் நிலையும் என்பதே சித்தாந்தமாகும். இதனின் மேற்பட்ட விளக்கம் குருமுகத்தால் அறிதல் தக்கதாகும்.

துன்று இருந்தார் தாங்கிய வாழ்

தண் கடந்தைச் சம்பந்தா ! :

இது இச் செய்யுளில் உள்ள முன்னிலைப் பகுதி. ஞானசாரியர் சிவமே. அவரோடு கூடியிருத்தல் சிவசாயுச்சியமே. அங்ஙனம் கூடியிருக்கும் உயிர்கள் பலவாம். இங்குக்கூடியிருக்கும் உயிர்கட்குத் தமக்கு என வேறுநிலையிலை. குருவருளோடு கூடியுறைதலே (அநுபவித்தலே) முறைமையாம். இந்த முத்திநிலையநுபவத்தை நேரிற்காட்டுவது போலுள்ளது. சீடர்கள் கடந்தைச் சம்பந்தரோடு அவரால் தாங்கப்பட்டு வாழும் நிலை என ஆசிரியர் கூறிக்காட்டும் இவ்வரிப் பொருள். சிவபதம் குளிர்ந்த நிழலை நிகர்ப்பது. “மாசில் வீணையும்” என்ற தேவாரம் இஃதுணர்த்தும். இதனைத் தண் என்ற சொல் உணர்த்தும். சிவபத முற்றோர் நித்தியானந்த வாழ்வை அடைந்து நிற்பர். புனருற்பவம் அடையார். இதனை வாழ் என்ற சொல் தெரிவிக்கும். ஞானாசிரியராம் சிவத்தினது நிலைமையைக் கடந்தைச் சம்பந்தா என்பது குறிக்கும். சிவமே அனைத்தையும் தாங்கும் ஆதாரப்பொருள். இதனைத் தாங்கிய என்ற சொல் காட்டும். ஆன்மாக்கள் பல என்பதை இருந்தார் என்ற பலர்பால்பெயர் குறிக்கும்.

ஒன்றாகாமலும், இரண்டாகாமலும், ஒன்றும் இரண்டும் இன்றாகாமலும் சேர்ந்து உறையும் நிலை சாயுச்சியநிலையாகும். இதனைத் துன்று என்னுஞ்சொல் உணர்த்துந்தகையது என்னலாம். துன்றுதலாவது, அங்ஙனம் ஆகப்பெருமைக்கு உள்ள தடை நீங்கி நெருங்குபடுதலாம். இவ்வாறு, இம்முன்னிலைக் கண்ணும் இச் செய்யுட்செய்தி அடங்கிக் கிடத்தல்

விடை விளக்கக்கட்டுரை

79

காணப்படும். இச் செய்யுளால் சிவப்பேறு என்பது சித்தாந்தரீதியில் எவ்வாறுனது என்பது விளக்கப் படுகின்றது. இதனை நன்கு ஞானநூல்களாலும், ஞானசாரியராலும் தெரிந்தடைவதே புனித அத்து விதம் பயக்கும் என்னலாம்.

செய்யுள்—11

சிவஞானப்பேறு

காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத்துண்மை
காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள் — காண்பானும்
காட்டுவதும் காண்பதுவும் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன்
வாட்டுநெறி வாரா தவர்.

பொழிப்புரை

காண்கின்ற ஆன்மாவும், காட்டுகிற சிவனும்,
காணப்படுகிற பொருளையும் விட்டு, உண்மையைத்
தரிசிப்பார்கள் என்னில், நல்ல முத்தியைக் காணா-
ர்கள். ஆனால் காண்கிறவனும், காட்டுகிறவனும்,
காணப்படுகிற பொருளுமாகவே காண்பார்களோ
என்னில், அப்படிச் காண்கிறவர்களும் குளிர்ச்சி
பொருந்திய கடந்தைநகர் வாழ் சம்பந்த மாமுனி
வாட்டும்வழி வாராதவர் ஆவர்.

கருத்துரை விடை

ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் என்கிற சங்கற்பனைகளைவிட்டு,
ஒன்றாகச் சிவன் இயல்பின் உணருகிற ஞானமே பெற-
வேண்டும்.

விளக்க உரை

ஞானம் மூவகைப்படும். அவை பாசஞானம்,
பசுஞானம், பதிஞானம் எனப்படுவன. பதிஞானம்,
சிவஞானம் எனவும் செப்பப்படும். ஞானமே, அறி-
கருவியரம். அங்ஙனம், அறியும்போதும் ஐயம், விப-
ரீதம், உண்மை என்ற மூவகையால் அறிவுகாட்சி

நிகழும். இவற்றுள் உண்மைக்காட்சியே உறுதி பயப்பது. இதனைத் தெளிவுக்காட்சி என்றும் சொல்வதுண்டு. இவையெல்லாம் விரித்துரைப்பின் பெருகும் ஆதலின் ஈண்டைக்கு வேண்டுமளவே கூறப்படுகின்றது. சிவனிடத்து ஏகனாகி நின்றால்தான் மலம் அறும். மலம் அற்றாலன்றிச் சிவஞானப்பேறுநிகழாது. ஏகனாகி நிற்கும் இயல்பு எத்தகையது என்பது முன் செய்யுளில் கூறப்பட்டது. இனி அங்ஙனம் நிற்கும்முறை இவ்வாறென இச்செய்யுள் இசைக்கின்றது.

முதலில், உயிர் சைவத்திறத்து அடையவேண்டும். அங்ஙனம் அடைந்தபின்னர், படிப்படியாகத் தாத மார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கங்களை எய்திக் கடந்து சன்மார்க்கத்தில் நிற்கவேண்டும். சன்மார்க்கம் இன்னதென்பதைச் சிவஞானசித்தியார் எட்டாம் குத்திரத்து இரண்டாம் அதிகரணத்துள்ள 22 ஆம் பாடல் பகருகின்றது. இந்நூலின் (வினாவெண்பாவின்) இப்பாடலில் உள்ள நன்முத்தி என்றசொல் இம் மார்க்கச் சிறப்பினைக் குறிப்பிப்பதாகும்.

சன்மார்க்கம் எனப்படுவதே நன்னெறி. எல்லாக் கலைஞானங்களும், புராணங்களும், வேதசிவாகமங் களிற் கூறப்படும் கருமகாண்டங்களும், ஏனை நூல் களும், மற்றச் சமயசாத்திரங்கள் பலவும் ஆராய்ந்து அறிந்தபிறகு, பல வழிகளாகக் கூறப்படுகிற பொருள் கள் யாவும் குறைபாடுடையவென உணர்ந்துகழிக்க வேண்டும். மேலான பதி - பசு - பாசம் என முப் பொருள்களே உள என்ற முடிபுக்கு வருதல்

வேண்டும். பிறகு இவற்றின் பொது இலக்கணங்களை (தடத்த இலக்கணங்களை) உணரவேண்டும். இவற்றைப் பகுத்துணர்ந்த பின்னர், பதிப்பொருளே இம் மூன்றனுள் மேலானது எனத் தெரிதல் வேண்டும். அப்பால், அப்பதிப்பொருளின் மேன்மை இனிது விளங்குதற்பொருட்டுச் சொருப இலக்கணத்தில் வைத்துணரவேண்டும். இது ஞானமார்க்கம் எனப்படும். இதனில் ஞானகாண்டப் பகுதியை முறையே ஓதல், கேட்டல், சிந்தித்தல் புரிந்து பின்பு தெளிதலுற வேண்டும். இவ்வெல்லாம் ஞானகுருவால் அடையப்படுவனவாம். அங்ஙனம், ஞானசாரியரால் அநுபவ உண்மை உணர்த்தப்படும்போது, அதுகாறும் நிகழ்ந்து வந்த புறத்தொழிலும் அகத்தொழிலும் அற்றுப்போம். அறிவுத்தொழில்மாத்திரமே நிகழலுறும். இங்ஙனம் நிகழுமதே ஏகனாகி நிற்கும் நிலையாம். இந்நிலையில், ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம் என்கிற பகுப்பு அற்று நின்று அத்துவிதமாய் இயைந்து (அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து) நிற்கிற தன்மை விளையும். இத்தகைய மகிமை பொருந்திய நிறைந்த ஞானமே சிவஞானம் எனப்படும். இதனை அடையப்பெற்றோரே சிவசாயுச்சியம் எனப்படும் பரமுத்தியை அடைய இயலும்.

இவ்வாறன்றிப் பகுத்துணரும் உணர்வு இருக்குமாயின் அது மயக்க உணர்வு எனப்படும். “யானே யாவும்” என்று உணர்பவர்கட்கு உயிருணர்வு முனைத்துத் தோன்றுவதால் தற்போதம் - பசுஞானம் ஒன்றே நிகழ்வதாம். யான் என்றும், அவன் என்றும் ஞாதுரு ஞேயங்களைப் பகுத்துணர்பவர்கட்கும் பசு

போதமே முனைத்து நிற்பதாகும். இப்படி, உயிரறிவு முற்பட்டு நிற்குமாயின், முதல்வன் தான் இருப்பதாகவே காணப்படான்; தற்போதத்தால் முற்பட்டுத் தோன்றும் அவ்வுயிரின் உணர்வேயாகி நிற்பன். ஆனால், யான் என்று ஒருபொருள் தனித்துக் காணப்படுமாறு இல்லை எனத்தெரிந்து, எல்லாப்பொருளும் முதல்வனே எனக் காணும் தெளிந்த அறிவு தலைப்பட்டாரை, அம்முதல்வன் தனது திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கிநிற்கும்படிச் செய்து எல்லாப் பொருளமாய் நிற்பன். கடலிற் புகுந்து கலக்குமளவும், நதியும் நதியோட்டமும் காணப்படுகின்றன. கடலோடு கலந்திட்டபின் நதி என்பதும், அதன் ஓட்டமும் காணப்படா. கடலென்பதாக நிறைந்து காணப்படும். இப்படியே ஆன்மபோதம், சிவஞானத்தே அடங்கி விடுதல் நிகழ்கின்றது. “நான் அவன் என்று எண்ணினற்கும்” என்னும் சிவஞானபோத வெண்பா இங்கு ஒப்புக்காண்டல் நன்றும். இதனால்,

உயிரறிவு முனைத்துத் தோன்றிய இடத்து முதல்வன் இல்லையாதலும், உயிரறிவு முனைத்துத் தோன்றாத இடத்து முதல்வன் விளங்கித் தோன்றுதலும் தெளிவாம். ஒரு துணையைக்கொண்டு பிரகாசிக்கும் தூலஒளியுடையது கண். தானே பிரகாசிக்கும் சூக்கும ஒளி உடையது விளக்கொளி. இந்த இரண்டும் அத்துவிதமாகக் கலப்பன. அப்போது, இவ்விரண்டு ஒளிகளும் தனித்தனி பிரித்து அறியவாரா. காணும் தன்மை கண்ணுக்கே உள்ளது; விளக்குக்கு இல்லை. காணும்தன்மை முற்பட்டுத் தோன்றும்போது கண்ணொளிதான் உள்ளது எனத்தெரியும். அப்போது

விளக்கொளி இருந்தும் இருப்பதாகப்படாது. விளக்கொளி இல்லாதபோது கண்ணொளி, பொருளைக்காண முடிவது இல்லை. அப்போது, விளக்கொளியின் முதன்மையே முற்பட்டுத்தோன்றும், இந்த நிலையில் கண்ணொளி இருந்தும் இல்லையாம். இனிக் காணுந்தன்மையால் கண்ணொளியும், காட்டும் தன்மையால் விளக்கொளியும் உள்ளன எனப்பகுத்துக் காணலுறின், அப்போதும் கண்ணொளித்தன்மையே மிகுத்துக் காணப்பட்டு, காட்டுந்தன்மை உடைய விளக்கொளி மயக்க அறிவாலுளதென்று காணப்படுமேயன்றித் தெளிந்த அறிவால் உளதென்று காணப்படுவதில்லை. அவ்வாறே பெத்தநிலையில் கருவி கரணங்களையும், முத்திநிலையில் அருளையும் துணையாகக்கொண்டு தூல அறிவுடைய உயிர் அறியும். சிவம், அறிவித்தற்குத் துணைவேண்டாது. ஆதலால் குக்கும அறிவுடையதாம்.

இத்தூலஅறிவும் குக்குமஅறிவும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்ற நிலையில் வேறுவேறு பிரித்தறியவாராது. தூலத்தைக் கருதின் உயிர் முற்பட்டுத்தோன்றும். குக்குமத்தைக் கருதின் சிவம் முற்பட்டுத்தோன்றும். அப்போது உயிர் இருந்தும் இல்லையாம். இனி, அறியும் தன்மையால் உயிர் உள்ளது எனவும், அறிவிக்கும் தன்மையால் சிவம் உள்ளது எனவும் இருபொருளையும் பகுத்தறிய எண்ணினாலும் உயிரின் தன்மையே முற்பட்டுத்தோன்றுவதால் சிவத்தை மயக்க அறிவால் அறிதலே நிகழும்; தெளிந்த அறிவினால் அறிதல் இல்லை. இதுபற்றியே, காண்பானும் (ஞாதுரு) காட்டுவதும் (சிவம்) காண்பது (அறிவு) வும் நீத்து

உண்மை காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள் என்றுள்ளார் ஆசிரியர். கண்ணொளியும், விளக்கொளியும் கலந்து நிற்பினும் பொருள் ஒன்றன்று. ஆதலால், முதல்வனுடைய அருளில் உயிர் கலந்துநிற்கவேண்டுமெனத் தெரியலாம். இதனால், காண்பவன், காட்டுபவன், காணப்படுபொருள் என மூன்றையும் கொண்டு பிரித்து அறியினும் நன்முத்தி இல்லையாம் என நாம் தெரியவேண்டும். ஆனதுபற்றியே, காண்பானும், காட்டுவதும், காண்பதுவும் எனப் பிரித்தறிவுடையோர் சம்பந்தன் வாட்டுநெறிவாராதவர் என ஆசிரியர் இசைத்துள்ளார். இதனால், மேற்கூறப்பட்ட மூன்றையும் கொண்ட இடத்தும் முத்தியில்லை எனவும், அம்மூன்றையும் விட்ட இடத்தும் முத்தியில்லை எனவும் நாம் உணரவேண்டும். ஆகவே, காண்பவனையும், காணப்படுபொருளையும் காட்டுபவன் அருள்வழியே கொள்வதுதான் நன்முத்தியாம். அவ்வருளே சிவஞானம் எனப்படும். சத்தி, திருவருள், திருவடி என்பன சிவஞானத்தின் பரியாயப் பெயர்களாம். உயிரறிவு சிற்றறிவாம். இது, தனுசு கரண புவன போகங்களுடன் கூடின் சிறியதாம். திருவருளோடு கூடின் பெரியதாம். ஆதலால், பேரறிவை உண்டுபண்ணும் சிவஞானமே — சிவனருளே — பெறத்தகுவது எனத் தெளிவோமாக!

ஞானசாரியனை அடைந்து அவனடி பணிந்து கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் செய்யின் தெளிவுறுத்தப் பெறுவோம். அப்போது, தற்போதம் வாட்டமுறும். சிவபோதம் மேலோங்கும். ஆதலால், தற்போத ஒழிவுக்கான சன்மார்க்க நெறியினைச் சம்பந்தன்

வாட்டுநெறி என்றார் ஆசிரியர். இவ்வாட்டு நெறியே வீட்டுநெறியாம். இதனால் திரிபுடிக்காட்சி மறுக்கப்பட்டமை காணலாகும்.

இனி, இச்செய்யுளில், இதன்முன் உள்ள செய்யுள்களில் இருந்ததுபோல, முன்னிலைத்தொடர் அமைந்தில்லை எனக் காணலாம். ஆசிரியரை, முன்னிலைப்படுத்தி இதுகாறும் கூறியதுபோலவே இச்செய்யுளிலும் கூறினால் காண்பான், காணப்படுபொருள், காண்பது என்ற வேறுபடுத்தும் பிரிவு அறிவு தோன்றலுறும், ஆசிரியர், தமதறிவை ஞான சாரியருடைய திருவருளிலே ஒன்றுபடுத்தி உரைக்கலுறுகின்றார் ஆதலால் முன்னிலைப்படுத்தி இச்செய்யுளில் தம்மை வேருகவும், ஆசிரியரை வேருகவும் கூறிலர். செய்யுட்கருத்துக்கு ஏற்ப இங்ஙனம் கூறியிருத்தல் கண்டு மகிழ்தற்கு உரியதாம்.

மற்றும், தண் என்ற சொல்லால் பெறப்படும் குளிர்ச்சி கடந்தையினதா? அன்றிச் சம்பந்தரதா? என்று பிரித்துச் சொல்ல இயலாது, கடந்தையைக் குளிர்ச்சிப் பொருளாலும், சம்பந்தரைத் திருவருட் பொருளாலும் இச்சொல் விரவி ஒன்றுபட்டு நின்றலும் ஒருநயப்பாடாகும். காண்பது கடந்தை; காட்டுவோன் சம்பந்தன்; காணப்படுவது தண்மை; திரிபுடி இயல்புக்கு ஏற்ப இச்சொற்கள் மூன்றாய் நின்று ஒன்றாய்ப் பொருளிற் பொருந்தியிருத்தல் போற்றற்பாலதாம். இத்தண்மை என்பது அருளே என்பதை அடுத்தபாடலின் முன்னிலை காட்டும்.

இச்செய்யுளால், நாம், தற்போதம் தலையெடுத்து நிற்கலாகாது எனவும், பாசப்பொருட்களையே மதித்துச் சுட்டுணர்வுச்சிறுமை அடையலாகாது எனவும், திருவருள் அல்லது சிவஞானப் பேறுற்றுப் பேரறிவு விளக்கமுறுதல் வேண்டும் எனவும், இச்சிவஞானப் பேறுதான் சிவபோகத்துக்குரிய நன்மார்க்கமெனவும், இவ்வழியால் அடையப்பெறுவதே நன்முத்தியாம் எனவும் தெளிவாகத் தெரிதல் அவசியமாம். இவ்வளவையும் நாம் ஞானஞ்சாரியர்நெறி நின்றலாலன்றி வேறு எவ்வுபாயத்தாலும் பெற இயலாது என உணரலாம். கோகழியாளும் குருநாதன்தாளே துணை. நாதன் தாள் வாழ்க.

செய்யுள்—12

சிவபோகம்

ஒன்றின் நுகர்வதிவன் ஊனும் உறுதொழிலும்
என்றும் இடையில் இடமில்லை—ஒன்றித்
தெரியா அருள்மருதச் சம்பந்தா! சேர்ந்து
பிரியாவா(று) எவ்வாறு பேசு?

பொழிப்புரை

இவன் சுதந்தரஹினன் ஆகையால் ஆர்ச்சித்த
வினைப்போகமும், செயலும் எக்காலத்தும் நீ அளிக்கப்
பெறுவதல்லது பிறிதிடம் இல்லை. சர்வ வியாபியா
யிருக்கையிலேயும் தோன்றாத கருணை பொருந்திய
மருதநகர் வாழ் சம்பந்த மாமுனிவனே! தேவரீர்
திருவடியைச் சேர்ந்து பிரியாமல் போகங்களைப்
புசிக்கும்முறைமை திருவுளம்பற்றவேணும்.

கருத்துரை விடை

ஜீவன் சுதந்தரம் இல்லாதவன். ஈசன் சர்வ வியாபி.
ஆகையால், அவனே போகங்களைப் புசிப்பிக்கின்றவன் என்கிற
நிலையிலே இம்மையில் வாழ்தலே சிவபோகத் தொடக்கமாம்.

விளக்க உரை

ஒருபொருளை ஒருவன் அடைவது. பொரு
ளடைவு எனப்படுமேயன்றிப் பொருளநுபவம் எனப்
படாது. பொருளை அடைவது பொருளை அநுபவித்
தற்கேயாம். பொருளடைவதால் சுகத்துக்கு வழி
யேற்பட்டது என்னலாம். பொருளை அநுபவித்தலால்

சுகத்தை அநுபவித்தலுறுகின்றது என்னலாம். இவ்வாறே சிவஞானத்தை அடைந்தார், அதனாலாய பயனாகிய சிவானந்தத்தையும் எய்தவேண்டியவராவர். இம்மையிலேயே இதனை எய்தப்பெற்றார்க்குத் தேகம் நமுவிய பின்னர் இது விளையுமோ விளையாதோ என்ற ஐயம் ஏற்பட வழியில்லை. இங்ஙனம் ஐயமற்ற சுக அநுபவமே சிவபோகம் எனப்படுவது. அருள் விளக்கம் அருணோதயம் போல்வதாகும். ஆனந்த விளக்கம் குரியோதயம் போல்வதாகும். அகத்திலே சிவத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றல் 'ஏகனாகிநின்றல்' எனப்படும். புறத்திலே, வினை தாக்கும்போது அவ்வினை தாக்காவண்ணம் 'இறைபணிநின்றல்' வேண்டப்படும். இவ்விருவித நிலையில் ஒழுகுவோர்க்குத் தனக்கெனச் செயல் ஏதுமில்லையாம். தன்னறிவுகொண்டு அறிதலும், தன்னிச்சைகொண்டு விரும்புதலும், தன் செய்கைகொண்டு செயலாற்றலும் உயிர்க்கு இல்லையாதலே ஏதுமற்ற ஏதமற்ற நிலையாகும். முதல்வன் அருளுடன் உயிரின் அறிவு இச்சை செயல்கள் கலந்து நின்றலால் உயிருக்கெனத் தனித்த வினைநுகர்வுக்கு வழி இல்லை. அருள்விளக்கம்மட்டும் உயிர் அடையப் பெறுதலை நின்மல துரியநிலை என்பர். பரமசுகம் உறுதலை நின்மல துரியாதீதநிலை என்பர். அருள் விளக்கம் எய்திய உயிர், முதல்வனையின்றித் தான் தனித்து நிற்பதில்லை எனவும், முதல்வன் செயலையின்றித் தனக்குச் செயலில்லை எனவும் காணும். இந்த நிலையில் அறிவும், செயலுமே தொழிற்படுமன்றி உயிரின் இச்சை தொழிற்படாது. ஆனந்த விளக்க முறும் உயிர், முதல்வன் தனக்கு அறிவித்தலோடு அறிந்தும் உபகரிக்கிறான் என்னும் பேருதவியை

நினைந்து பேரன்பு பூணும். இதனால் சிவனோடு கலந்து அழுந்தும். அங்ஙனம் அழுந்துங்கால், அறிவு இச்சை செயல் மூன்றும் தொழிற்படலுறும். இது சுவாநு பூதிநிலை எனக் கூறப்படும். முதல்வன் அருள்விளக்க மின்றி ஆனந்தவிளக்கம் இன்றாமாதலால் உயிர், சுதந்தர ஈனம் உடையதெனத் தெரியலாகும். இத னையே நம் ஆசிரியர், ஒன்றின் நுகர்வதிவன் ஊனும் உறுதொழிலும் என்றும் இடையில் இடமில்லை என்று உரைத்துக்காட்டியுள்ளார். இதனால், பிராரத்தமும் உயிர்ப்புசிப்பாகி மேலைப் பிறப்புக்கு வழிசெய்ய மாட்டாது உடற்புசிப்பாகிக் கழிந்தொழியுமெனத் தெரியலாம். “காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம் போல்” என்ற சிவஞானபோதத்துப் பதினென்றும் குத்திரப்பொருளும் இப்பாடற்பொருளும் ஒன்றுபட்டியங்குவதை ஆய்ந்தால் அறியலாம்.

கண்ணானது உருவத்தைக் காணவேண்டுமானால் உயிர் காட்டினாலன்றிக் காணமாட்டாது. உயிர், காட்டக் காணும் தன்மையுள்ள கண்ணானது உருவத்தைக் காண்பதற்கும் கண்ணோடு உயிர் கலந்தே நின்று காணவேண்டியுள்ளது. எனவே, கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காணும்படி காட்டியும், அக்கண்ணோடு கலந்து நின்று அவ்வுருவத்தைக் கண்டும் வருகிற உயிர்போலவே, அறிவிக்க அறியும் தன்மையுடைய உயிருக்குப் பொருளை அறியும்படி முதல்வன் அவ்வுயிரோடு கலந்து நின்று அறிவித்தும் அறிந்தும் வருவன். ஆதலால், இங்ஙனம் கலந்து நிற்கும் அத்து வித நிலையை மறவாது உறுதியாகப் பற்றி அன்பு செய்தல் அயரா அன்பு எனப்படும். இதனால் முதல்வன் திருவடியாகியசிவானந்த அநுபூதியை உயிர் அடைந்து

பிரிவற நிற்கும். இந்த நிலையில் ஆன்ம இச்சை பேரின்பமாக விளங்கித் தோன்றும். இதனை, 'அறிவு ஒளிபோல் பிரிவறும் அத்துவிதம்' என்பர். திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப்பா கோயில் பதிகத்துப் பாடல்களில் பிரிவற நின்று அநுபவிக்கும் நிலை கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாகும். இந்த நிலையின் உண்மையை நாம் உணரும் பொருட்டே, ஒன்றி தெரியா சேர்ந்து பிரியாவாறு எவ்வாறு? பேசு என்றுள்ளார் ஆசிரியர்.

அக்கினியானது குக்குமமாக எங்கும் இருந்தாலும், தன் தொழிலைச் செய்யலுறுகிறபோது விறகு முதலிய ஒருபொருளில் தங்கிநின்றே சுடுதல் முதலிய தொழிலை நடத்தும். இவ்வாறே, முதல்வனும் எங்கேயும் வியாபகமாக இருப்பினும், தொழில் செய்யுமிடத்து உயிரினிடமாகவே நின்று தொழில்புரியும். ஆகவே, முதல்வன் தொழிலுக்கு உயிரும், உயிரின் தொழிலுக்கு முதல்வனும் வேண்டப்பட்டு இருபொருளும் பிரிக்கமுடியாத அத்துவிதமாய் நிற்கும்.

குணகுணியின் சம்பந்தம் தாதான்மியம் எனப்படும். இருபொருளின் சம்பந்தம் அத்துவிதம் எனப்படும். ஆதலால், முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலுமுடைய சிவமும் — சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உடைய ஆன்மாவும் வேறுபட்ட அறிவும் தொழிலுமுடைய பேதப் பொருள்களாய்ப் பிரிக்கமுடியாது கலந்துநின்றல் பற்றியே பேதப்பொருள்கள் இரண்டும் தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்த விசேடம் எனப்படுவதாகிய அத்துவித நிலையாம் என்பர் ஞானியர்.

உயிர், சிவவியாபகத்துள் எப்போதும் உள்ளது. ஆனால், இந்த நிலை ஆணவமறைப்பால் தெரியவில்லை, ஆகையால் ஒன்றித் தெரியா என்றனர் ஆசிரியர். ஆனால், படிமுறையில் உயிர் பக்குவமுற்றுத் திருவருள் வயப்பட்ட பின்னர், தன் சுதந்தரஹீனத்தை அறிந்து சிவத்தோடு அழுந்தலுறுகிறது. இஃது குருவருளால் நிகழ்வதாகதலின் அருள் என்றார். மருதப் பதியினராகத் தமது ஞானாசாரியர் இருந்தகாலை நம் ஆசிரியர் அவரைச் சிவமாகக் கொண்டாரிலர். ஆனால் கடந்தைப் பதியினராகக் கண்டதுமுதல் தமது ஞானாசாரியராக அவர் விளங்குதலை அவரருளால் அறிந்து கூடப்பெற்றார். இங்ஙனம் விளங்கியும், விளங்காமலும் ஒன்றித் தெரியா நிலையினராகத் தமது ஆசிரியர் உள்ள தகைமையை நமக்கு உணர்த்தும்பொருட்டாகவே ஒன்றித் தெரியா அருள்மருதச் சம்பந்தா எனலுற்றார் இப்பாடல் விளியில் நமது ஆசிரியர். எனவே, இப்பாடல் முன்னிலையும் ஏனைப்பாடல்களிற் போலவே, பாட்டுரைக்க வந்த கருத்துக்கேற்ப நின்று அழகுசெய்தலை நாம் உணர்ந்து சுவைத்தல் கூடும்.

பேசு என்றமையால், ஞானாசாரியர் உபதேசம் இன்றி அநுபவம் விளையாது என்பது தெரியலாம். “பாதகங்கள் செய்திடினும்” என்னும் உண்மைநெறி விளக்கப்பாடல் இங்குப் படித்தறிதல் நன்றும். திருவருட்பயன் என்ற நூலில் உள்ள “அவனை அகன் றெங்கின்றும் ஆங்கவனாய் எங்கும்—இவனை ஒழிந்துண்டாதல் இல்” என்ற செய்யுளை இப்பாடற் கருத்துடன் ஒற்றித்துணர்தலும் தக்கதாம்.

எனவே, இச்செய்யுளால், ஏகனாகி இறைபணி நிற்கும் முறைமை இன்னபடித்தென்பது விளக்கப் பட்டது என்னலாம், நாமும் நம்செயலற்று, யாவும் நாதன்தன் செயலெனக் கண்டு பிரிவில்லாச் சுத்தாத்துவித சிவப்பேற்று வாழ்வினை இம்மையிலேயே எய்தப்பெறுதல் வேண்டுமெனவும், அதுவே பிறவிப் பயனாம் எனவும் கொண்டொழுகல் நன்றும். குருவருள் துணை.

செய்யுள்—13

நூற்பயன்

அருளால் உணர்வர்க் ககலாத செம்மைப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருந்தித் — தெருளா
வினாவெண்பா உண்மை வினாவாரேல் ஊமன்
கனுவின்பால் எய்துவிக்கும் காண்.

பொழிப்புரை

ஆசாரியன் திருவருள்பெற்ற ஞானவான்களுக்கு
விட்டு நீங்கி மலைவுவராமல் செம்மைப் பொருளாகவே
பொருந்தி நிற்கும். அறியத்தக்கதாக வினாவெண்பா
வின் உண்மையை வினாவி அறியாதபோர், ஊமன்
கனுவிலே பால்குடித்ததற்கு ஒக்கும்.

கருத்துரை விடை

ஞானவான்களுக்கு இந்நூல் சத்தியப் பொருளாகவே
காணப்படும். மற்றவர்கள் எவ்வளவு சாத்திரம் படித்தாலும்,
இந்த வினாவெண்பா நூலைப் பாராராயின், ஊமன் கனுவிலே
பால் குடித்ததுபோல் ஒன்றும் தெரியாது மயங்குவர்.

விளக்க உரை

உலகத்தே நூல்கள் பலவாக உள்ளன. இவை
எல்லாம் உலகநூலும் ஞானநூலும் என்ற இரண்டு
பிரிவில் அடங்கும். உடம்பை ஒம்பி, நிலையற்ற
இன்பங்களைச் சிறிது துய்த்து, அற்ப மகிழ்வு அடைவ
தற்கே உலகநூல்கள் உதவுவன. மற்றும் அவைகள்,
உயிர், உடம்பினின்றும் நீங்கும் காலத்தே எவ்வகை

உதவியும் அலமரும் உயிருக்குப் புரியமாட்டா. அங்
 நனம் புரியும் திறம் உலகநூலுக்கு இல்லை. மற்றும்,
 உலகநூல் பல பொருள்களைப்பற்றிப் பன்னுகிறது.
 பல பிரிவுகளை உடையது. எல்லை காணப்படாத பரப்
 புடையதாகிக் கற்பவரைக் கலக்குகின்றது. இது
 பற்றியே, (உலகக்) கல்வி என்னும் பல்கடல் பிழைத்
 தும் என்றனர் மணிவாசகப்பெருமானும். இந்தக்
 கல்வி உண்மை உணர்த்துவதன்று. உண்மையுணர்வு
 தான் மெய்யறிவு பயப்பது. உலக இன்பத்துக்கு
 வேண்டிய நூல்களையே கற்றும், கேட்டும் வாழ்ந்தால்
 பல குணக்கேடுகள் விளையும். பேதைமை பெருகும்.
 மோகம் அதிகரிக்கும். ஆனதுபற்றியே, நாலடி
 யாரிலும், “உலகநூல் ஒதுவதெல்லாம் கலகல -
 கூவும் துணையல்லால் கொண்டுதடுமாற்றம், போகும்
 துணை அறிவாரில்” என்று நீதியுரைத்துக் காட்டப்
 பட்டுள்ளது.

வாய் என்பது பேசுதல், உண்ணுதல் என்னும்
 இரண்டு தொழிற்கும் உரிய கருவியாகும். உண்
 னுதல் ஒன்றற்கே அது பயன்பட்டுப் பேசுதற்கும்
 ஒதுதற்கும் பயன்படாவிடில், அது கூழுக்கு இரங்கும்
 வெறுவாய் ஆகும். இதனாலேயே, “வாயுணர்வின்
 மாக்கள் அவியினும் வாழினும் என்?” என்றனர்
 திருவள்ளுவர். இவ்வாறான வாய் படைத்தவர்கள்
 ஊமர்கள் ஆவர். வாய்க்கு உரிய உண்மைத்தன்மை
 இழந்தவர்கள் இவர்கள். இத்தகையவர் பசியால்
 வாடியபோதும், தமக்கு உணவுவேண்டும் எனச்
 சொல்லிக்கேட்க இயலாதவராவர். எனவே, இவர்கள்
 பால் இருக்கும் வாய், இவர்கட்கே பயன்படாத
 நிலையிலுள்ளமை காணலாம். இந்த நிலையினதாம்

உலகநூல் அறிவும். இவ்வாறுள்ள ஊமன் ஒருவன், பசிமிகுதியோடு உறங்குகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது அவன் பால் குடிப்பதாகக் கனவில் காண்கிறான். கனவில் பசி நீங்கிவிட்டதாக மகிழ்கிறான். ஆனால், கண் விழித்ததும், அவனது முன்னைப் பசியே அவனை வாட்டுகிறது. கனவில் உண்டதாகக் கண்ட சுகம் பொய்யாய் முடிகிறது. அவனடைந்த அப்பொய்யின்பம் மாயமாய் மறைந்து விடுகிறது. இப்படியே, உலகநூல் கற்றலால் ஆன அறிவும், கனவு நிகர்க்கும் வாழ்நாளில் பயனளிப்பது போலக் காணப்பட்டு வாழ்நாள் முடிவுறுங்காலத்து மறைந்து கைவிட்டுவிடுகின்றது. ஆதலால், ஆபத்துக்கு உதவாத இக்கல்வி பயன்படாமை காணலாம். இதுபற்றியே, உண்மை வினாவாரேல் ஊமன் கனாவின் பால் எய்துவிக்கும் காண் என்று கட்டுரைத்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இதனால், நாம் ஞான நூல்களையே கற்றலும், கேட்டலும் வேண்டும் எனத் தெரிதல் வேண்டும். 'எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க' 'இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே' 'சாந்துணையும்(கற்பவை) கல்லாதவாறு என்?' என்றெல்லாம் பொய்யா மொழியார் ஞானநூற்கல்வியின் இன்றியமையாமையைக் கூறிக் கூறித் தெருட்டியுள்ளார். நற்கல்வி, இதயமொடுக்கும்; அகந்தை மாற்றும்; அபிமானம் அறுக்கும்; நல்லியல்கள் நணுகுவிக்கும்; நல்தவம் விரதம் நாடச்செய்யும்; சத்தியம் சார்விக்கும். இவையெல்லாம் எய்தினாலன்றி, ஞானநாட்டம் உண்டாகாது. கங்கைக் கரையை அடைந்தவன் கிணறு தேடவேண்டுவதில்லை. மந்தமாருதம் வீசமிடத்

துள்ளவன் விசிறி தேடவேண்டுவது இல்லை. சூரிய வெளிச்சத்திலே உள்ளவன் விளக்கைத் தேட வேண்டுவது இல்லை. இவ்வாறே, ஞானநூல்களையும் ஞானசாரியர்களையும் அடையப்பெற்றவர்கள், உலக அறிவைத் தேடவேண்டுவதில்லையாம். மாமரத்தின் கீழ் இருந்து மாம்பழத்தை உண்பவன். அம்மரத்தின் இலைகளைக் கணக்கிடுவதால் பயனெய்தான். வேதாக மங்களும் ஞானசாத்திரங்களும் நம்மாற் பயிலத் தக்கன. இவற்றை ஓதினால், செம்பொருளை அடை வதற்கான உபாய அறிவு தலைப்படும். ஆனால், இவ் வெல்லாச் சாத்திரங்களையும் கற்றற்கு வாழ்நாளே போதாது. அன்றிக் கற்றாலும் அவற்றில் முன்னுக் குப்பின் முரண்பாடாகத் தோன்றுவனவாகிய ஐயந் திரிபுகளை அகற்றிக்கொள்ளுதலும் எளிது அன்று. ஆதலால், வேதாகமசாரமாக உள்ள - முரண்பாடற்ற- சுருங்கச் சொல்லி விளக்குகிற ஞானப்பனுவல்களை ஓதுவதே சாலும். இந்த வகையில் ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவர் அருளிச் செய்துள்ள சிவஞானபோதம் தலை சிறந்த நூலாகும். இதனை விளக்கும் முறையிலேயே இதன் வழிநூல்களும் புடைநூல்களும் அமைந் துள்ளன. இந்த முறையில் அமைந்த தொருநூலே இவ் வினாவெண்பா நூல். ஞானமார்க்கத்தே செல் வார்க்கு ஆங்காங்குத் தோன்றும் தடைகளை இந்நூல் எடுத்துக்காட்டி, அத்தடைகளை அகற்றிக் கொள் வதற்கான விடைகளை உணரச்செய்கிறது. ஞான் மார்க்க அநுஷ்டானத்துக்கு விரோதமான ஐயப்பாடு கள் யாவும் ஞானசாரியர் திருவருளாலேதான் நீங்கும், நம் ஆசிரியர் இம் முறையில் உறைத்து நின்று, தம் ஞானசாரியர்பால் விண்ணப்பித்துத் தெளிந்தவற்றை

நமக்கு மலைவு தோன்றாமல் உறுதி தோன்றுதற்
பொருட்டே இச்சிறந்த நூலை ஆக்கி அருளிச்
செய்துள்ளார்.

பொதுவாகக்கூறின், ஞானமார்க்க விழைவுடை
யார்க்கு ஆணவமலம், உயிரின் மூவகைநிலை, ஞான
இயல்பு, தத்துவகாரியம், திருவருள் நிலைமை, பாச
ஓழிவு, சுத்த அத்துவித லட்சணம், இறைநிலை, ஞான
உயர்வு நிலைகள், நமதுநிலை, பதிஞானம் எய்துமுறை,
இம்மையிலேயே சிவானந்தம் உறுதல் என்ற இப்
பன்னிரண்டு செய்திகளிலும் தெளிவு ஏற்பட
வேண்டும். இவை யாவும் ஞானசாரியர் திருவருளா
லன்றி விளங்கமாட்டா. ஆதலால், ஞானதேசிகர்
திருவருளுக்கு இலக்காமவர்கள் மேற்கூறப்பட்ட
வற்றிலே திடஞானம் பெறவேண்டும். இதற்கு இந்த
வினாவெண்பா நூலறிவே அமையும் என்று ஆசிரியர்
நமக்குக் கூறித்தெருட்டுகின்றார். இதனைக் குறிப்பதே,
அருளால் உணர்வார்க்கு அகலாத செம்மைப்
பொருளாகி நிற்கும் பொருந்தி என்ற இடம்.

நமக்கு வேண்டாததுமருள். வேண்டுவதுதெருள்.
இதனால் அருளுக்குவழி ஏற்படும். ஆகையால், அரு
ளாட்சியுட்படுவதற்கான தெருளினை இந்நூல் வினைக்
கும் திறம் உடைமையின், தெருள்ஆக வினாவெண்பா
...வினாவாரேல்” என்று கூறியுள்ளார் ஆசிரியர். சுத்
விசாரமே தக்கது. ஆதலின் உண்மை என்றுள்ளார்.
மெய்ப்பொருள் கண்டாரே மீளாநெறி தலைப்படுவர்.

இதனால், இந்நூல் ஆசிரியர் ஸ்ரீ உமாபதிதேவ
நாயனார், உலகத்து மக்கள் யாவரும் இவ்வெடுத்த

பிறப்பொன்றிலேயே ஞானமெய்திக் குருவருளுக்கு
 இலக்காகிச் செம்பொருள் சேரப்பெற்று இன்புற
 வேண்டும் என்று விரும்புகின்றாரென நாம் தெரியலாம்.
 தாமரைத்துள்ள இந்நெறியே உண்மை என்பதைக்
 காண் என்ற சொல்லால் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.
 ஆதலால், நாம் யாவரும் ஞான நூல்களை ஒதிக்கேட்டு,
 சிந்தித்துத் தெளிந்து, குருவருள் - திருவருள் பெற்று,
 பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறுதற்கு முயல்வோமாக!
 உண்மை தெளிக உலகெலாம்.

வினுவெண்பா — விடை விளக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் திருவடி வாழ்க.

